

आशिषहरूका

फोहोरा

Adrian Ebens

Kevin J. Mullins

आशिषहरूका फोहोरा

Adrian Ebens
Kevin J. Mullins

loveofgod-nepal.com

विषयसूची

परमेश्वरको आनन्दको आशिष	4
पाप मार्फत पुत्रत्वको लोप	13
बलिदान बिना साबथको कुनै अर्थ छैन	19
व्यवस्थामा सुसमाचार	26
झरना जस्तो बगिरहेको	36
स्फूर्तिको ऋतुहरु	40
आशिषको तेजस्वीपन	44
इतिहासको गवाही	54
साबथ अधिक पूर्णरूपमा	65
सानो सिंग	74
मध्यरातको रोदन	91
अन्धकारबाट बाहिर बुलावट ^१	99
आशिष	102
निष्कर्ष	107

परमेश्वरको आनन्दको आशिष

भजनसंग्रह ३३:८-९ यस पृथ्वीमा प्रत्येक मानिसले डराउनु पर्छ र परमप्रभुको सम्मान गर्नु पर्छ । संसारमा भएका सबै मानिसहरू उहाँदेखि डराउनु पर्नेछ । किन? किनभने परमेश्वरले आदेश गर्दा मात्र ती कुराहरू प्रकट हुन्छन । अनि यदि उहाँले भन्नुहुन्छ, “रोक!” तब ती सबै रोकिने छन् ।

परमप्रभु सृष्टिकर्ताले यस संसारलाई अस्तित्वमा बोल्दै गरेको देख्ने स्वर्गदूतहरूमध्ये एक स्वर्गदूत हुन् पाउनु भए कति अचम्म लाग्थ्यो होला । त्योभन्दा पनि अचम्मको कुरा यो छ कि सृष्टिकर्ता परमेश्वरले "येशू ख्रीष्टद्वारा सबै थोक सृष्टि गर्नुभयो ।" (एफिसी ३:९)। यस तथ्यलाई प्रकट गर्ने थप साक्षीहरू छन् :

यूहन्ना १:१-३ संसार सृष्टि हुन पहिल्यै त्यहाँ वचनथियो । त्यो वचन परमेश्वरसंग थियो, अनि वचनै परमेश्वर हुनुहुन्थ्यो । उहाँको वचन शुरूमा परमेश्वरसंग हुनुहुन्थ्यो । र उहाँकै माध्यमबाट विश्व सृजना हुन सक्यो । उहाँ बिना केही सृजना हुन सकेन ।

कलस्सी १:१४-१७ हामीलाई उहाँले मुक्त पार्नु भयो अनि उहाँमा हाम्रो पापहरू क्षमा गरिएकोछ । परमेश्वरलाई कसैले देख्न सक्दैन । तर परमेश्वर हुबहु येशू हुनुहुन्छ । सृष्टिका सम्पूर्ण थोकमाथि येशू शासक हुनुहुन्छ । उहाँकै शक्तिद्वारा सारा थोक सिर्जित छ स्वर्ग र पृथ्वीका कुराहरू, दृश्य र अदृश्य कुराहरू, सिंहासन अथवा शक्तिहरू, शासकहरू अथवा अधिकारहरू, यी सब कुराहरू ख्रीष्टद्वारा अनि ख्रीष्टकै निम्ति बनाइएका हुन् । सबै चीजहरू बनिनु अघि पनि ख्रीष्ट हुनुहुन्थ्यो । अनि उहाँ द्वारा प्रत्येक चीज एक साथ राखिएकोछ चालु रहन ।

हीब्रू १:१-२ अघि-अघि परमेश्वर हाम्रा पिता-पुर्खाहरूसित अगमवक्ताहरूद्वारा बोल्नुहुन्थ्यो । परमेश्वर धेरै पटक विभिन्न प्रकारले बोल्नुभयो । अनि अब यी अन्तिम दिनहरूमा परमेश्वर हामीसंग आफ्ना पुत्रद्वारा बोल्नुभएकोछ । उहाँले आफ्ना पुत्रद्वारा यो समस्त विश्व बनाउनु भयो अनि उहाँले आफ्ना पुत्रलाई सबै कुराको आफ्ना उत्तराधिकारी बनाउनुभयो ।

परमेश्वरको पुत्र परमेश्वरको वचन हुनुहुन्छ, परमेश्वरका विचारहरू श्रव्य बनाईएका छन् । “उहाँको नामलाई परमेश्वरको वचन भनियो ।” (प्रकाश १९:१३) । पिताको सम्पूर्ण रचनात्मक शक्ति संसारलाई अस्तित्वमा ल्याउन उहाँको पुत्रलाई अधिकार दिइएको थियो ।

मत्ती २८:१८ येशूले तिनीहरूकहाँ आएर भन्नुभयो, “स्वर्ग र पृथ्विका सारा अधिकार मलाई दिइएको छ।”

यूहन्ना ८:२८ यसैले मानिसहरूलाई भन्नुभयो, “तिमीहरूले मानिसको पुत्रलाई उठाउनेछौं त्यतिबेला मात्र म उही हुँ भनेर तिमीहरू जान्नेछौं । तिमीहरूले जान्नेछौं कि जुन कुराहरू म गरिरेहछु त्यो मेरो आफ्नै अधिकारबाट गरेको होइन । तिमीहरूले जान्नेछौं कि मैले जे जति कुराहरू भन्दैछु त्यो पिताबाट मैले जानेको हो ।

जब ख्रीष्टले आफ्ना पिताको वचन बोल्नुभयो, तब संसार अस्तित्वमा आयो । वचनले बोलेझैं पृथ्वीबाट घाँस, रूख र फूलहरू देखा परेपछि पिता आफ्नो छोरातिर फर्किएर भन्नुभयो, "पुत्र, यो असल छ ।" हितोपदेशको पुस्तकले त्यस समयमा पुत्रले व्यक्त गरेका शब्दहरूलाई रेकर्ड गर्दछ :

हितोपदेश ८:२३-३० यो संसार सृजना गरिनु भन्दा पहिला (तुलना गर्नुहोस यूहन्ना १:१) अस्मरणीय आनन्द कालमा मेरो सृजना भयो । जब त्यहाँ भूमध्यसागर थिएन, म जन्मिएको थिएँ । पानीले भरिएको महा-सागरहरू भन्दा पहिला म जन्मिएको थिएँ । पर्वतहरूलाई तिनीहरूको ठाउँमा राख्नु भन्दा अघि, पहाडहरू हुनु भन्दा अघि, म जन्मिएको थिएँ (तुलना गर्नुहोस यूहन्ना ८:४२) । परमप्रभुले पृथ्वी रच्नु भन्दा पहिल्यै, खेत सृजना गर्नु

भन्दा पहिल्यै, पृथ्वीमा पहिलो धूलो बनाउनु भन्दा अघि नै, म त्यहाँ थिएँ । जब परमप्रभुले आकाश सृष्टि गर्नु भयो, म त्यहाँ थिएँ । जब परमप्रभुले क्षितिजहरूको चित्रसागरको प्रतिबिम्ब माथि कोर्नु भन्दा पहिला म त्यहाँ थिएँ । जब उहाँले आकाशमा बादल राखेर महा-सागर सृष्टि गर्नु भन्दा पहिला म जन्मेको थिएँ । उहाँले समुद्रको सिमाना तोक्दा उहाँको आज्ञा नाघी पानी बाहिर नजाओस् भनी उहाँले पृथ्वीको जग बसाउनु हुँदा । म उहाँको छेउमा एउटा प्रिय बालक झैं थिएँ । **म दिन प्रतिदिन उहाँको खुशीयालिमा थिएँ** (तुलना गर्नुहोस यूहन्ना १:१) । **हर समय उहाँको उपस्थिमा निरन्तर आनन्द मनाउँथेँ ।**

यस सृष्टिको प्रत्येक दिन, परमेश्वरको पुत्रले उहाँमा आफ्ना पिताको खुशी महसुस गर्नुभयो । सृष्टि प्रक्रियामार्फत पिताको आशीर्वादमा परमेश्वरको पुत्र रमाउनुभयो । दिन बित्दै जाँदा पिता र पुत्रको रमाइलो र आनन्द बढ्दै गयो । जब उनीहरूले आदम र हवालाई उनीहरूको वरिपरि सृष्टि भएको देखेर छक्क परे, पिता र पुत्रले आफूले सितैमा दिएको उपहारमा त्यत्ति खुसीको कुरा महसुस गरे । तिनीहरू आफ्नो अगापे-agápe (निःस्वार्थ) प्रेममा सँगै रमाए । तब आखिरमा साबथको दिन आयो र पिताले सृष्टिको कामहरू देखे; जब उहाँ पहाडहरू, बेंसीहरू र खोलाहरू, र पृथ्वीमा घुम्दै आएका सबै प्राणीहरू हेर्नुभयो, तब उहाँ आफ्नो पुत्रसित खुशीसाथ बोल्नुभयो,

तिमी मेरो प्यारो छोरा हौ जसमा म आनन्दित छु ।

यस दिनसम्ममा परमेश्वरको पुत्रलाई उहाँको पिताले "शबाथका प्रभु" भनेर आशिष् दिनुभयो (लूका ६:५) । सर्वोच्चको आत्मा उहाँमाथि विराजमान हुनुभयो र पुत्रले स्फूर्ति प्राप्त गर्नुभयो ।

प्रस्थान ३१:१७ "विश्राम दिन म अनि इस्राएलीहरूको बीच एउटा संकेत हो । परमप्रभुले छः दिन काम गर्नु भयो र आकाश र पृथ्वी बनाउनु भयो अनि सातौं दिन उहाँले विश्राम लिनु भयो ।"

हिब्रूमा स्फूर्ति *refreshed* गरिएको शब्दको अर्थ सास फेर्नु हो । पुत्रमा सास फेर्नु नै पिताकोमा खुशी थियो ।

यूहन्ना ३:३५ पिताले पुत्रलाई प्रेम गर्नुहुन्छ अनि हरेक बस्तुमा शक्ति प्रदान गर्नु भएकोछ ।

यूहन्ना ८:२९ परमेश्वर जसले मलाई पठाउनु भयो उहाँ मसंग हुनुहुन्छ । **म सधैं त्यही कुरा गर्दछु जसले उहाँलाई खुशी दिँदछ । यसैले उहाँले मात्र मलाई एकलै छोडनु भएन ।**"

यूहन्ना १७:१-७ ति कुराहरू भनिसके पछि येशूले स्वर्गातिर हेर्नुभयो र प्रार्थना गर्नुभयो, "पिता ठीक समय आइपुग्यो । यसकारण तपाईंको पुत्रलाई महिमा प्रदान गर्नु होस् ताकि पुत्रले तपाईंलाई महिमा दिन सकोस् । **तपाईंले सबै मानिसहरू भन्दा माथि पुत्रलाई शक्ति दिनुभयो** ताकि पुत्रले सबैलाई अनन्त जीवन दिन सकोस् जुन तपाईंले तिनलाई दिनुभएकोछ । यो अनन्त

जीवन हो: मानिसहरूले तपाईंलाई मात्र साँचो परमेश्वर भनेर चिनुन् र येशू ख्रीष्टलाई चिनुन् जसलाई तपाईंले पठाउनु भयो । जुन काम तपाईंले मलाई सुम्पिनु भएको थियो त्यो मैले पूर्ण गरें । पृथ्वीमा तपाईंको महिमा ल्याएँ । अनि अब पिता, मलाई महिमा प्रदान गर्नुहोस् तपाईंसंग । मलाई त्यो महिमा दिनु हवस् तपाईंको जो मसंग संसार बनिनु पहिल्यै थियो । “तपाईंले मलाई केही मानिसहरू संसारबाट दिनुभयो । मैले तिनीहरूलाई तपाईं को हुनुहुन्छ देखाई सकेकोछु । ती मानिसहरू तपाईंकै हुन् र मलाई दिनुभयो । तिनीहरूले तपाईंको वचन पालन गरे । अब तिनीहरूले बुझे कि सबै थोक जुन मलाई दिनु भयो ती तपाईंबाट आएका हुन ।

परमेश्वरले शबाथमा राख्नुभएको आशिष, जसलाई हरेक हप्तामा सम्झना गरिन्छ, त्यो उहाँको स्फूर्ति हो जुन पुत्रले आफ्ना पिताको आनन्दमा अनुभव गर्नुभयो ।

उत्पति २:३ परमेश्वरले सातौं दिनलाई आशीर्वाद दिनुभयो र एउटा पवित्र दिन बनाउनु भयो, परमेश्वरले यस दिनलाई एक विशेष दिन मान्नुभयो कारण त्यस दिन उहाँले संसार सृष्टि गर्ने कार्यबाट विश्राम लिनु भयो ।

प्रत्येक सातौं दिन साबथमा परमेश्वरको पुत्रले सृष्टिको हप्ता पूरा भएको बेलामा पुत्रले महसुस गरेको खुशीको सम्झनामा उहाँले सास लिनुहुन्छ ।

जो ख्रीष्टमा छन् तिनीहरूले यो आशिष पाउँछन् । येशू ख्रीष्टमार्फत हामी यो आशिषका उत्तराधिकारी बन्छौं ।

एफिसि १:३-५ उहाँले हामीलाई स्वर्गीय स्थानहरूमा प्रत्येक ख्रीष्टमा रहेको आत्मिक आशिष दिनु भएकोछ । **हाम्रा प्रभु येशू ख्रीष्टका पिता परमेश्वरमा प्रशंसा । ख्रीष्टमा हुने हामीलाई पिता परमेश्वरले संसारको सृष्टि गर्नु भन्दा पहिल्यै छान्नुभयो** किनभने परमेश्वरले आफ्नो सामुन्ने निर्दोष र पवित्र जन रहन सक्ौं भनी हामीलाई प्रेमले छान्नु भएको हो । अनि संसारको सृष्टि हुनु भन्दा पहिल्यै परमेश्वरले हामीलाई येशू ख्रीष्टद्वारा आफ्ना बालकहरू बनाउने निश्चय गर्नुभयो। यो उहाँको इच्छा थियो। यसैमा उहाँ प्रसन्न हुनुहुथ्यो ।

ख्रीष्टमा हामीले पाउने सबैभन्दा ठूलो आध्यात्मिक आशिष यो हो कि पिताले हामीलाई प्रेम गर्नुहुन्छ भनेर जान्नु । विश्वासद्वारा हामीले यो देख्छौं कि पिताले आफ्नो हाथ छोराको चारैतिर राख्नुभयो र खुशी पार्नुभयो र उहाँलाई पिताको स्नेहले चुम्बन गर्नुभयो र भन्नुभयो: "यिनी मेरा पुत्र हुन, र म यिनीसँग खुशी !"

यूहन्ना १:१८ कसैले पनि कहिल्यै परमेश्वरलाई देखेका छैनन् । तर एकमात्र पुत्र जो परमेश्वर हुनुहुन्छ अनि जो पिताको अति नजिकमा हुनुहुन्छ र उहाँले हामीलाई परमेश्वर चिनाउनु भएकोछ

|

परमेश्वरको पुत्रले उहाँमाथि बोलेको आशीर्वादमा पूर्ण र सिद्ध आराम बाहेक अरु के अनुभव गर्न सक्नुहुन्थ्यो । के तपाईं पिताको काखमा हुनु र जान्नु बाहेक अरु कुनै इच्छा गर्न सक्नुहुन्छ – पूर्ण निश्चितताका साथ जान्नु – कि तपाईं उहाँलाई प्रेम गर्नुहुन्छ र उहाँमा प्रसन्न हुनुहुन्छ ?

यो पूर्ण काम हो जुन सुसमाचारले हामीलाई ल्याउँदछ ।

हीब्रू ४:२-४ जस्तो तिनीहरूलाई भनियो त्यस्तै प्रकारले बाँच्ने उपाय हामीलाई पनि बताइएको छ। तर तिनीहरूले उपदेश त सुने तर विश्वाससित ग्रहण गरेनन्। हामी विश्वासीहरू परमेश्वरको विश्राममा प्रवेश पाउँछौं । जस्तो परमेश्वरले नै भन्नुभयो “म रिसाउँ र प्रतिज्ञा लिएँ कि ‘तिनीहरूले कहिल्यै प्रवेश गर्ने छैनन् र मेरो विश्राम पाउने छैनन्।” तर परमेश्वरले यस संसारको सृष्टि गर्नुभएपछि उहाँले आफ्नो काम समाप्त गर्नुभयो । **धर्मशास्त्रमा कहीं परमेश्वरले सातौं दिनको कुरा गर्नुभएको छ “अनि सातौं दिनमा परमेश्वरले आफ्नो सबै कामहरूबाट विश्राम लिनुभयो ।”**

सृष्टि र उद्धारको काम उस्तै हो । यी दुबैले तपाईंलाई पिताको काखमा लिन्छ कि तपाईं उहाँद्वारा अगालिन पाउनुहुनेछ र उहाँमा पूर्ण आराम र आनन्द अनुभव गर्नुहुनेछ । यो अनुभव हामी प्रत्येकका लागि प्रभु येशू ख्रीष्ट मार्फत खोलिएको छ, र जब प्रत्येक सातौं दिन आइपुग्दछ हामी त्यस विश्राममा प्रवेश गर्न सक्दछौं जुन संसारको उत्पत्तिदेखि नै ख्रीष्टले

अनुभव गर्नुभएको थियो । प्रत्येक विश्रामदिन हामीले पुत्रको माध्यमबाट पिताको आनन्दमा अझ बढी खुशी हुन् सक्दछौं । येशूले हाम्रो मानवतामा सहभागी हुनुभयो, "मासु र रगत" (हिब्रू २:१४) । यर्दन नदिमा येशूलाई भनिएको यो वचन, "यिनी मेरो प्यारो पुत्र हुन्, म ऊनीसँग प्रसन्न छु।" यसले सम्पूर्ण मानवतालाई अँगाल्दछ । परमेश्वरले येशूलाई हाम्रो प्रतिनिधिको रूपमा बोल्नुभयो। हाम्रा सबै पाप र कमजोरीहरूको साथ, हामी बेकारको रूपमा अलग छैनौं । "उहाँले हामीलाई प्रेममा ग्रहणयोग्य तुल्याउनुभयो।" (एफिसी १:६)।

साबथमा दिइएको आशिष यही हो । यो हामी येशू मार्फत र हाम्रा पिता बीचको प्रेमको बन्धनको स्फूर्तिपन र नवीकरण हो । प्रत्येक शबाथले हाम्रो प्राणमा पिताको नाम (चरित्र) उहाँको मुखको सास द्वारा गहिरो गरीएको हुन्छ । शबाथ दिनचाहिँ परमेश्वरका सन्तानहरूका लागि कति अनमोल छ ! आह! एक हजार भाषाहरूको लागि मेरो महान उद्धारकरताको प्रशंसा गाउन । म उहाँमा मेरा पिताको आनन्दमा गाँसिएको छु; म प्रेममा स्वीकार्य भएको छु ।

पाप मार्फत पुत्रत्वको लोप

आदमको पतन हुनु भन्दा पहिले उनको यो अवस्था थियो । उनी परमेश्वरको पुत्र मार्फत पिताको प्रेमको आश्वासनमा बसेका थिए ... विनाशकारी बीचमा नआउँदासम्म । शैतानले आफूलाई परमेश्वरको पुत्रको अधीनमा बस्न इन्कार गर्यो, र यसो गरेर उसले आफूलाई आफ्नो पिताको आनन्द भन्दा बाहिर राख्यो । पिताको खुशीको आत्मा केवल उहाँको पुत्रको माध्यमबाट प्रवाहित हुन्छ । यदि हामीले पिताको आशिष र खुशी चाहन्छौं भने, हामीले येशू ख्रीष्टमा पाइने फोहोराबाट पिउनुपर्दछ । जब शैतानले ख्रीष्टबाट तर्केर गयो उसले पनि परमेश्वरको पुत्रको रूपमा उसले आफ्नो चिनारीलाई त्याग्यो । छोरा बन्न हामीले परमेश्वर पुत्रलाई देख्नै पर्छ, किनकि हेरेर हामी परिवर्तन भएका छौं । शैतानले परमेश्वरमा आफ्नो पुत्रत्व अस्वीकार गर्‍यो र उसको दिमागबाट पिताको छाप हटाउन थाल्यो र यसलाई एक रहस्यले बदल्यो र यसले उसलाई आफ्नै पूजा गर्ने अनुमति दियो ।

यशैया १४:१२-१४ तिमी बिहानको तारा जस्तो थियौं, तर तिमी आकाशबाट खस्यौं । पहिले सारा पृथ्वी नै तिमी समक्ष नतमस्तक हुन्थ्यो । तर अहिले तिमी काटिएर ढल्यौं । तिमीले सधैं आफैले आफूलाई भन्ने गर्दथ्यौं, "म सर्वोच्च परमेश्वर जस्तो उच्च हुनेछु । म आकाशमाथि जानेछु । म मेरो सिंहासन परमेश्वरको ताराहरूमाथि राख्नेछु । म पवित्र पर्वत जफोनको टापुमा बस्नेछु । म धेरै देवताहरूलाई त्यस पर्वतमाथि भेट्नेछु ।

म बादलहरूको बेदी सम्म जानेछु, म आफू सर्वोच्च परमेश्वर जस्तै हुनेछु ।”

यदि लुसिफर परमेश्वरका पुत्रको समपर्णतामा रहेको भए, उसले पुत्रको माध्यमबाट पिताद्वारा जीवनको आनन्द प्राप्त गर्थ्यो; उ पुत्रको आत्मा द्वारा पुत्र बनेर रहनथ्योहोला । तर दुःखलाग्दो, उसले यो इंकार गर्‍यो, र यो पदबाट बाहिर निस्कने क्रममा उ एक अस्तित्वविहीन अन्धकारमा प्रवेश गर्‍यो । इजकिएल २८:१२-१५ ले सांकेतिक रूपमा शैतानको गिरावटको बारेमा वर्णन गर्छ । ऊ “बुद्धिमतामा र सुन्दरतामा सिद्ध थियो ।” उ “परमेश्वरको अदनको बगैचामा” – एक सिद्धताको अवस्थामा थियो । लुसिफर “प्रत्येक बहुमूल्य रत्नले” सजिएको थियो, जसले पिताको धार्मिकताको बहुमूल्य चरित्रलाई प्रतिबिम्ब गर्‍यो । उसको अति मिठो आवाज र स्तुतिका वाध्य-बाजनहरूले सारा ब्रम्हाण्डमा रचनाकर्ता परमेश्वरको प्रशंसाको प्रतिध्वनि बनेर गुनगुननाऊथ्यो । ऊ “आगोमा अनि ढुगाको बीचमा हिंड्यो” परमेश्वरको प्रेमको कानूनसँग पूर्ण मेलमिलापमा यसको अर्थ जीवनको वास्तविकताले संचालन गर्ने हो, (व्यवस्था ३३:२) । उ सृष्टि भएको दिनदेखि नै उसमा कुनै त्रुटि थिएन, जबसम्म उसमा “अधर्म” पाइएन्।” ख्रीष्टको जस्तो चरित्रका सबै आवरणहरू उसले ढोकामा छोड्यो ।

उसको फेला पारेको नयाँ स्थितिमा उसले सबै खुशी हरायो । उसको वरिपरि र उसका सहानुभूतिहरू देखाउने प्रकाश अब खिन्नता र निराशमा परिवर्णत भयो । सर्वोच्च परमेश्वरभन्दा पनि माथि उक्लने उसको स्वार्थी

चाहॉना नै उसको लागी पतन बन्यो । आत्म-दोषी र निन्दाले उसलाई
ठूलो चोट पुर्यायो ।

यशैया ७५:२०-२१ तर दुष्ट मानिसहरू समुद्रको छाल उठेका
जस्ता छन् । तिनीहरू शान्त र चुपचाप बस्न सक्तैनन् । तिनीहरू
क्रोधित छन छाल उठेका समुद्र जस्ता त्यसले हिलो माटोहरू
उछिटाउँछ । मेरा परमेश्वर भन्नुहुन्छ, “दुष्ट मानिसहरूलाई त्यहाँ
शान्ति छैन ।”

शैतानको उदासिनता र निराशा आदम र हव्वाको उत्तराधिकारी स्वरूप
बन्न गयो, जब तिनीहरूले नखानू भनेको फल खाए । यो उदासिनता र
बेकम्मा पहिचान गुमाउनेबाट आयो । पिताको खुशी पुत्रमा निहित थियो
भन्ने कुरा हुदा बाट तर्केको हुदा यो हराएको थियो । यो एक
आत्मआरोप अनाथ को दुःख थियो । आज पनि यस्तै नोक्सान र दुःख
छः

१ यूहन्ना २:२३ त्यो मानिस जसले पुत्रलाई अस्वीकार गर्छ, उसको
पिता पनि छैन । तर त्यो मानिस जसले पुत्रलाई स्वीकार गर्छ उसका
पिता पनि हुनुहुन्छ ।

यो बुझ्न गाह्रो छैन जब कुनै व्यक्तिले आफुलाई थोरै वा कम मूल्यको
महसुस गरेमा उसले आत्म-विनाशकारी र बेकम्मापन प्रकट गर्दछ ।
जसले हामीलाई जीवन दिनुहुनेले हाम्रो मोल गर्नुहुन्न भन्नु नै पाप र

यसप्रतिको विश्वासको अभिव्यक्ति हो । सर्पले यसलाई बगैँचामा रोपेको थियो ।

उत्पत्ती ३:५ परमेश्वरले पनि जान्नु हुन्छ जब तिमीहरूले त्यस रुखको फल खान्छौ तिमीहरूको ज्ञान खोलिन्छ अनि तिमीहरू कुन असल कुन खराब जान्ने ज्ञानी भई परमेश्वर जस्तै हुनेछौ ।”

शैतानले यस्तो सल्लाह दियो कि परमेश्वरले आदम र हव्वाबाट केही लुकाइरहनुभएको छ जुन उनीहरूलाई आशिष साबित हुन सक्छ । यस्तो विश्वासले यो सोचन लगायो कि परमेश्वरले उनीहरूलाई साँच्चिकै प्रेम गर्नुहुन्न । परमेश्वरले हामीलाई वास्तवमै प्रेम गर्नुहुन्न भन्ने तर्कले पापतिर डोर्याउँछ, "र पाप, जब यो समाप्त हुन्छ, मृत्यु ल्याउँछ ।" (याकूब १:१५) ।

त्यसकारण पापको उपाय भनेको हाम्रो आनन्दित पिताको रूपमा परमेश्वरप्रतिको प्रेमको अभिव्यक्ति हो । अदनको बगैँचाको पहिलो साब्वथमा परमेश्वरले आफ्नो पुत्रको निम्ति व्यक्त गर्नुभएको प्रसन्नतामा यो प्रेम पूर्ण रूपमा प्रकट भएको स्थान हो । त्यसकारण साब्वथ भनेको त्यो संस्था हो, जसको माध्यमबाट पिताको रमाइलो आत्मा हाम्रो दिमागमा पुनर्स्थापना गर्नुहुन्छ, उहाँको साँच्चिकै मायालु हेरचाह गर्नुहुन्छ ।

हामी केवल ख्रीष्टको माध्यमबाट पिताको पूर्ण आशीर्वाद प्राप्त गर्न सक्छौं । जसरी ख्रीष्टको प्रभुत्व सब्बथमा फेला पर्दछ, त्यसकारण हामीले केवल

शाबाथ मार्फत पिताको पूर्ण आशिष प्राप्त गर्न सक्दछौं । त्यसकारण सब्बथ भनेको हाम्रो परमेश्वरको चमत्कार वा पबित्रिकरणको चिह्न हो ।

इजकिएल २०:१२ मैले प्रत्येक सात दिने दिनहरूको विश्राम विषयमा तिनीहरूलाई बताएँ । मैले तिनीहरूलाई मेरो पवित्र दिन तिनीहरू अनि मेरो बीचको एक विशेष संकेत जस्तै दिएँ । म परमेश्वर हुँ अनि मैले तिनीहरूलाई आफ्नो बिशेष मानिसहरू बनाउँदैं छु भनी तिनीहरूलाई बताई दिएँ ।

परमेश्वरले हामीलाई छोरा र छोरी बनाउने विसय नै ख्रीष्ट र शैतानको बिचमा भएको युद्धको मूल कुरो हो । शैतानले यो कुरा प्रकट गर्यो, जब ऊसले ख्रीष्टलाई यो भन्यो:

मत्ती ४:३ शैतान येशू कहाँ परीक्षा गर्नलाई आयो र भन्यो, **‘यदि तपाईं परमेश्वरका पुत्र हुनुहुन्छ भने यी ढुङ्गाहरू रोटी होऊन् भनी आज्ञा दिनुहोस् ।’**

शैतानले ख्रीष्टलाई उसको पुत्रत्वको बारेमा र यसको परिभाषा कसरी भयो भनेर प्रश्न गर्‍यो । पिताले ख्रीष्टलाई ४० दिन अघि यर्दन नदीमा भन्नुभएको थियो कि उहाँ नै पुत्र हुनुहुन्छ । के ख्रीष्टले पिताको वचनलाई विश्वास गर्नुहुन्छ कि यसलाई आफ्नो शक्तिद्वारा प्रमाणित गर्ने कोशिस गर्नुहुन्छ ? ख्रीष्टले आफ्ना पिताको वचनमा भरोसा

गर्नुभयो र यो विश्वास गर्नुभयो कि विश्वासद्वारा परमेश्वर वास्तवमा पिता हुनुहुन्छ (मत्ती ४४ः) । उहाँ पुत्र हुनुहुन्छ भनेर प्रमाणित गर्नुको मतलब उहाँले परमेश्वरको वचनमाथि विश्वास नगर्नु त्यसलाई अस्वीकार गर्नु हो । यस विषयको बारेमा fatheroflove.info मा अधिक जानकारीका लागि पुस्तक Identity Wars मा हेर्नुहोस् ।

जसरी परमेश्वरका पुत्रले सृष्टिको पहिलो सब्बथमा आफ्नो पिताको आशिषको छाप पाउनु भयो, त्यसरी नै हामी पनि पूर्ण रूपमा पुनर्स्थापित हुन्छौं र सब्बथको माध्यमबाट परमेश्वरमा हाम्रो पुत्रत्वमा छाप लगाइन्छौं ।

बलिदान बिना साबथको कुनै अर्थ छैन

के आदम र उनका सन्तानहरूले हरेक हप्ता साब्बाथमा आएर पिताको आशिष् पाउन र आफ्ना सन्तानहरूमा पिताको खुशीलाई पुनर्स्थापनाको प्रक्रिया सुरु गर्न सजिलो हुने थिएन र ? यो सम्भव थिएन, किनकि जब शैतानले परमेश्वरमा निहित आफ्नो पुत्रत्वबाट फर्क्यो, उसले ख्रीष्टमा भएको पुत्रत्वको आत्मालाई अस्वीकार गर्‍यो । वास्तवमा शैतानले शुरुदेखि नै परमेश्वरको पुत्रलाई मार्न चाहेको थियो:

यूहन्ना ८:४४ तिमीहरूका पिता शैतान हो। तिमीहरू उसका सन्तान हो । उसले जे चाहन्छ तिमीहरू त्यही गर्दछौ । शैतान आदिकालदेखि नै हत्यारा थियो । उ सधैं सत्यको विरुद्धमा छ अनि उभिन्न सत्य छैन । जब ऊ झूटो बोल्छ तब उसले त्यो झूठो स्वभाविक रूपले बोल्छ । हो शैतान असत्यवादी अनि असत्यको पिता हो ।

जब आदमले आफूलाई शैतानको अधीनमा राख्यो तब ऊ बेवारिसे आत्माको साथमा खडा भयो जसले ख्रीष्टलाई घृणा गर्‍यो र एक छोराको सट्टा भन्दापनि बराबरीको रूपमा स्वीकार्न चाहन्थ्यो । जसरी सुरुमा शैतानले भनेको थियो:

यशैया १४:१४ “म बादलहरूको बेदी सम्म जानेछु, म आफू सर्वोच्च परमेश्वर जस्तै हुनेछु ।”

पिताको खुशी पाउन असम्भव छ यदि हामीले यो स्वीकार गर्दैनौं भने हाम्रो हृदय स्वाभाविक रूपमा परमेश्वरको पुत्रको साथ युद्धमा छ । परमेश्वरले हामीलाई प्रेम गर्नुहुन्छ, तर हामीले उहाँको प्रेम प्राप्त गर्न सक्दैनौं जबसम्म हामी उहाँसित छोरा-छोरीको सम्बन्धमा फर्कदैनौं । त्यसकारण साबथको आराममा आउन हामीले यो स्वीकारनुपर्दछ कि स्वभावैले हामी अनाथको मानसिकताका कारण परमेश्वरको पुत्रलाई अस्वीकार गर्दछौं । पहिलो हुने प्रत्येक चाहना, आफूलाई अरु भन्दा राम्रो प्रमाणित गर्ने हरेक प्रयास, व्यक्तिगत शक्ति प्रदर्शन गर्ने हरेक प्रयास हाम्रो मोल हुनुपर्ने कारणले सधैं परमेश्वरको पुत्रलाई नष्ट गर्ने प्रयासतर्फ लागि रहन्छ ।

यर्मिया ९:२३-२४ परमप्रभु भन्नुहुन्छ “ज्ञानीले आफ्ना ज्ञान बारे शेखी गर्नु हुँदैन । बलवानले आफ्ना शक्ति बारे घमण्ड गर्नु हुँदैन । धनीले आफ्ना धन बारे अहम् गर्नु हुँदैन । तर यदि कसैले गर्व भने, उसले यस विषयमा गर्व गरोस् । म परमप्रभुलाई चिन्छु र जान्दछु र उहाँ नै परमप्रभु हुनुहुन्छ जसले पृथ्वीमा न्याय, दया र धर्मिकताको व्यवहार गर्नुहुन्छ । किनभने म यी कुराहरूमा नै आनन्द लिन्छु ।”

हाम्रो आफ्नै बुद्धिले, शक्ति, वा धन मा गर्व गर्न को लागी पिता को गर्व छैन । सबै चीजहरू उहाँबाट आएका हुन् भनेर यो स्वीकार्नुपर्दैन । परमेश्वरको पुत्र निरन्तर स्वीकार गर्ने ठाउँमा हुनुहुन्छ कि उहाँ आफ्ना पिताबाट आउनुभएको हो ।

यूहन्ना ५:१९ तर येशूले भन्नुभयो, “म तिमीहरूलाई साँचो भन्छु। पुत्रले एकै केही गर्न सक्तैन । पिताले गरेको कामहरू देखे पछि मात्र पुत्रले त्यसै गर्दछ । पिताले जे गर्दछ पुत्रले त्यही गर्दछ ।

यूहन्ना ३:३४-३५ उहाँले जो परमेश्वरद्वारा पठाइएकोछ परमेश्वरको संदेश भन्नु हुन्छ । **परमेश्वरले उहाँलाई सीमाहीन आत्मा प्रदान गर्नुभयो ।** पिताले पुत्रलाई प्रेम गर्नुहुन्छ अनि हरेक बस्तुमा शक्ति प्रदान गर्नु भएकोछ ।

तसर्थ हामी उहाँमा उहाँको पुत्रको आत्मामा उहाँ कहाँ आउँदैनौं जब हामीलाई पिताको खुशी प्राप्त गर्न असम्भव छ । यो गर्नका निम्ति एक मात्र तरिका यो हो कि स्वभावले हामीले परमेश्वरको पुत्रको विरुद्ध लडेका छौं भनेर स्वीकार गर्नु हो, र हाम्रो मनोवृत्ति र व्यवहार यस्तो भएको छ कि मौका दिएमा हामीले परमेश्वरको पुत्रलाई माछौं ।

हामीले यो पालना गर्ने माध्यमहरू हाम्रो लागि ख्रीष्टको मृत्यु स्वीकार गर्नु हो । जब हामी यो स्वीकार गर्दछौं कि उहाँ हाम्रा अपराधहरूद्वारा घाइते

हुनुभयो, र हाम्रो अपराधहरूले उहाँलाई थिलोथिलो पार्यो (यशैया ५३:५), तब हाम्रो पिताको मन्दिरमा ढोका खोलियो र हामी उहाँको आशिष पाउन सकदछौं । हरेक स्वार्थी इच्छाले परमेश्वरको पुत्रलाई चोट पुर्याउँछ र यातना दिन्छ । २००० वर्ष अगाडि येशूले हाम्रो लागि कष्ट भोग्नु भयो भन्ने कुरालाई हामी स्वीकार गर्ने हिम्मत गर्दैनौं, तर "आज यदि तपाईंले उहाँको सोर सुन्नुभयो भने, आफ्नो हृदय कठोर पार्नु भएन ।" (हिब्रू४:७) । आज उहाँ घाइते हुनुहुन्छ, आज उहाँ हाम्रो स्वार्थले ग्रस्त हुनुहुन्छ, आज उहाँ मान्छेहरूद्वारा तुच्छ वा तिरस्कार गरिएको हुनुहुन्छ (यशैया ५३:३) । जब हाम्रो आँखा यस वास्तविकतामा खोलिन्छ, तब, र त्यसपछि मात्र हामी साँचो शबाथको अनुभवमा आउन सकौं ।

यहाँ उल्लेख गरिएको कुरो त यो छ कि यदि हामीले हाम्रो प्राणको निम्ति ख्रिष्टको बलिदानलाई ग्रहण गर्दैनौं भने सब्बथ विश्राममा आउन असम्भव छ । उहाँको मृत्युले हामीलाई उहाँतर्फको हाम्रो प्रकृति देखाउँदछ र हामीलाई यसको पश्चात्ताप गर्न विकल्प दिन्छ । कसैले पनि ख्रीष्टमा विश्राम लिन सक्दैन, जब ऊ उही समयमा उहाँलाई क्रूसमा टाँगेको छ र उहाँलाई लाजमा पारेको छ (हिब्रू ६:६) । त्यसकारण हामी प्रभुको अगाडि खाली उपस्थित हुन सक्दैनौं (प्रस्थान २३:१५) । हामी बलिदानको साथ आउनै पर्छ । हाम्रो त्याग रगतको रूपमा पशु होइन, तर एक स्वाभाविक स्वार्थ र यसैले हाम्रो पतित प्रकृतिको

ख्रीष्टको प्रति घृणालाई स्वीकार्न एक हृदय र टुक्रिएको आत्मा (भजनसंग्रह ५१:१६,१७) हो । बलिदान र शबाथ सधैं अन्तर-सम्बन्धीत छन् । एउटाले अर्कोमा प्रवेश प्रदान गर्दछ । यी सत्यताहरू हामीले बुझ्नुपर्दछ कि हामी युद्ध जित्नका लागि परमेश्वरका छोरा-छोरीहरूको रूपमा आफ्नो पहिचान पुनः प्राप्त गर्न सक्छौं । जबसम्म हामी यो स्वीकार गर्दैनौं कि हाम्रो पापी अवस्थामा हामीले परमेश्वरको पुत्रलाई खुट्टामा कुल्चिरहेका छौं भने हामीले कहिले पनि परमेश्वरको साँचो पुत्रत्वमा प्रवेश गर्न सक्दैनौं । जबसम्म हामीले पुत्रको कष्टहरू स्वीकार गर्दैनौं तबसम्म हामीले उहाको सन्तान बन्न सक्दैनौं, तर हामी अनाथहरू बन्छौं जुन उद्देश्य बिना पापबाट रोक्न सक्दैन, पाप भनेको गुमेको सन्तान हुने हकको प्रमाण हो; यो प्रमाणित हुन्छ कि हामीले पिताको साँचो प्रेममा विश्राम पाएौं ।

यी बिचारहरूलाई मनमा राख्दै गर्दा हामीले यो देख्छौं कि साब्वथ पापको लागि एक उपायको रूपमा एक आशाको जग बन्छ । जब हामी क्रूसमा टुटेको मुक्तिदातालाई देख्छौं तब हामीले हाम्रा दुष्ट ईच्छाले उहाँलाई के गरेको रहेछ भनेर थाहा पाउँछौं, र त्यसपछि हामी पश्चात्ताप गरेर परमेश्वरतर्फ फर्कन्छौं र ख्रीष्टको आशिष् पाउँछौं र परमेश्वरले आफ्नो पुत्रलाई दिनुहुने मिठो आनन्दको स्वाद पाउँछौं । हामी प्रिय पुत्रमा स्वीकार्य हुन्छौं, र विश्वासद्वारा ख्रीष्टले पाउनु भएका सबै आत्मिक आशिषहरू प्राप्त गर्छौं । परमेश्वरमा एक पुत्रको रूपमा हामीले पाप गर्न रोक्दछौं किनकि हामी उहाँको प्रेममाथि शंका गर्न अंत गर्छौं, र

पिताले हामीलाई सधैं प्रेम गर्नुहुन्छ भनेर जान्न पाउँदा हामी पूर्ण आनन्दमा विश्राम लिन्छौं र केवल हाम्रो लागि उत्तम हुने कुरा मात्र गर्दछौं ।

कस्तो अमूल्य विचार ! ख्रीष्ट र साब्वथमा हामीले कस्तो उदात्त सान्त्वना पाउँछौं ! त्यसकारण हामी साब्वथमा यो देख्दछौं कि कसरी ख्रीष्टको आत्माले परमेश्वरको सिंहासनबाट पिताको प्रसन्नतालाई ओढाइरहेको थियो र उहाँलाई स्वीकार गर्न सबै व्यक्तिको हृदयभित्र परस्न चाहन्छ । जसले ख्रीष्टको बलिदानलाई स्वीकार्छन् र त्यसपछि उहाँका आज्ञाहरूलाई ग्रहण गर्छन् उसले आफूलाई शबाथसँग जोड्दछ र विश्वासद्वारा परमेश्वरमा सन्तानको पूर्णतामा प्रवेश गर्दछन् । प्रत्येक शबाथ दिनले हामीलाई उहाँको पुत्रमा पिताको खुशी पार्दछ । पुत्रको आनन्द र प्रसन्ता हामी प्रत्येक विश्राम दिनमा अनुभव गर्दछौं ।

हामीले यो पाउँछौं कि सुसमाचारको केन्द्रमा क्रूश छ, र व्यवस्थाको मुटुमा शबाथ, यिनीहरू एक अर्कामा अंतरसम्बन्धित छन् र हामीलाई खुशी दिलाउन पिताको खुशी दिन्छन्:

१ यूहन्ना ३:१-२ हामीलाई पिताले यति विघ्न प्रेम गर्नु भएको छ कि हामी परमेश्वरको बालकहरू भनिनु योग्यका छौं। अनि वास्तवमा हामी परमेश्वरका बालकहरू हौं । तर संसारका मानिसहरू यो बुझ्दैनन् कि हामीहरू परमेश्वरका बालकहरू हौं, किनभने तिनीहरूले उहाँलाई चिनेका छैनन् । प्रिय मित्रहरू, अब हामी परमेश्वरका

बालकहरु हौं। हामीलाई अझ यो देखाइएको छैन कि भविष्यमा हामी के हुनेछौं । हामी जान्दछौं कि जति बेला ख्रीष्ट आउँनु हुन्छ हामी उहाँ जस्तै हुनेछौं किनभने हामी उहाँको वास्तविक रूप देखेका छौं ।

रोमी ८:१६ अनि त्यो आत्मा आफैले हाम्रो आत्मालाई साक्षी दिन्छ कि हामी परमेश्वरका सन्तानहरु हौं ।

सुसमाचारले कसरी र कहिले पिता हामीकहाँ आउँनुहुन्छ र हामीलाई उहाँ कति मूल्यवान् हुनुहुन्छ र हामीलाई कति माया गर्नुहुन्छ भनेर बताउँछ ।

व्यवस्थामा सुसमाचार

शुरुदेखि नै प्रभुले पिता-पुर्खाहरूलाई यो प्रकट गर्नुभयो की प्रभुबाट स्फूर्ति प्रदान गर्ने आनन्दहरू, पिताको खुशी ख्रीष्टमा प्रकट हुन्छन् । जब पिता-पुर्खाहरूले नियुक्त गरिएको समयमा विश्वासद्वारा बलिदान चढाउँछन्, तब उनीहरू ख्रीष्टको आत्मासँग जोड्दछन् जसले पिताको आनन्द प्राप्त गर्थे, र यो आत्माको अगुवाइमा लिइएको थियो, उनीहरू परमेश्वरमा पुत्रत्वको रूपमा पुष्टि हुनेछ ।

रोमी ८:१४ परमेश्वरका साँचो छोरा-छोरीहरू भनेका ती नै हुन् जो परमेश्वरकै आत्माद्वारा डोर्याइएका हुन्छन् ।

यूहन्ना १:१२ केही मानिसहरूले मात्र उहाँलाई स्वीकार गरे । ज-जसले उहाँलाई स्वीकार गरे उनीहरूलाई मात्र परमेश्वरको सन्तान हुने अधिकार उहाँले दिनुभयो ।

शैतानले तुरुन्तै समय र बलिदानहरू भाड्न उत्प्रेरित भयो जुन परमेश्वरले आफ्ना सन्तानहरूलाई आशिष दिन आउनु भएको थियो । इस्रायलीहरू मिश्रबाट बाहिर आए पछि, येशूले मोशाद्वारा मिश्रदेशमा हराएको प्रभुका आज्ञाहरू, नियमहरू र न्यायहरूमार्फत सुसमाचारको पूर्ण विवरण मोशालाई पुर्नस्थापना गर्नुभयो । धर्मशास्त्रले अब्राहमको बारेमा यसो भन्छ :

उत्पत्ती २६:५ “म यस्तो यसैले गरिरहेकोछु किनभने तेरो बाबु
अब्राहामले मेरो आज्ञा पालन गरे अनि मैले जे जे भने ती सब गरे।
अब्राहामले मेरो आज्ञा, मेरो विधिहरू र मेरो नियमहरूको पालन गरे
।”

अब्राहाम परमेश्वरको "आज्ञाहरू, नियमहरू र कानूनहरू" अनुरूप चलथे
किनकि विश्वासले गर्दा अब्राहामलाई विश्वासद्वारा धार्मिकताको अनन्त
सुसमाचार प्रचार गरिएको थियो (गलाती ३:७-९) ।

'४० दिन र ४० रातसम्म परमेश्वरको व्यवस्था हेर्नुभएपछि मोशा
पर्वतबाट तल ओर्लेर आए, उनको अनुहार व्यवस्थाको महिमामय
सुसमाचारले चम्किरहेको थियो (प्रस्थान ३४:२९-३५) । मोशाको
अनुहारमा चम्काईएको प्रकाश कुनै सांकेतिक ज्योति थिएन; यो साँचो
ज्योति थियो जसले गर्दा इस्राएलका सन्तानहरूले मोशालाई आफ्नो
अनुहार ढाक्न अनुरोध गरे । कसरी पिताले आफ्ना सन्तानहरूलाई
साबबथ र क्रुस मार्फत उहाँ आफैसँग जोड्नुहुन्छ भन्ने कुराबाट र
उनको विश्वासको कारणले कलवरीलाई देखेर ज्योति आएको थियो ।

मोशाले पहिलो आज्ञालाई भंगगर्नु भन्दा पहिले नै परमेश्वरले
शबाथलाई सृष्टिसँग जोड्नुभएको थियो :

प्रस्थान २०:११ किन? किनभने परमप्रभुले छ दिनमा आकाश, पृथ्वी, समुद्र अनि तिनीहरूमा भएका प्रत्येक चीज सृष्टि गर्नु लगाउनु भयो अनि सातौं दिनमा उहाँले विश्राम लिनु भयो। यस प्रकारले विश्राम दिनलाई परमप्रभुले आशीर्वाद दिनु भयो। त्यस दिनलाई परमप्रभुले विशेष दिन बनाउनु भयो ।

पछि, नयाँ आज्ञाहरू बनाए पछि, परमेश्वरले पनि विश्रामदिनलाई बन्धनबाट छुटकारासँग जोड्नुहुन्छ:

व्यवस्था ५:१५ यो कहिल्यै नबिर्स तिमीहरू मिश्र देशमा कमारा थियो र परमप्रभु तिमीहरूका परमेश्वरको आफ्नो शक्तिले तिमीहरूलाई यहाँ ल्याउनु भयो । उहाँले तिमीहरूलाई स्वतन्त्र बनाउनु भयो । यसकारण परमप्रभु तिमीहरूका परमेश्वरले विश्राम-दिनलाई एक विशेष दिनको रूपमा मान्नु भनी आज्ञा दिनुभएको छ ।

यी दुई खण्डहरूमा हामी देख्छौं कि शबाथ भनेको हाम्रो अस्तित्वको स्रोत र हाम्रो छुटकाराको स्रोतमा अगुवाई गर्ने एक माध्यम हो । शुरुको दिनहरूमा जस्तो साब्वथ सुसमाचारको एउटा मुख्य अंश हो ।

हीब्रू ४:१०-११ आफ्नो काम सकेर परमेश्वरले विश्राम लिनुभयो। यसकारण जसले प्रवेस गर्छ र परमेश्वरको विश्राम पाउँछ उसले

परमेश्वरले गरिसकनु भए जस्तै आफ्नो काम गरिसकेको हुन्छ
। समर्थ हामी पनि परमेश्वरको विश्राममा प्रवेश गर्ने सक्दो कोशिश
गरौं हामीले सक्दो कोशिश गर्नुपर्छ ता कि परमेश्वरको आज्ञा
नमान्नेहरूको नमूना बनेर हामी नष्ट नहौं ।

मोशालाई तोकिएको समय दिइयो जब देशको लागि बलिदान चढाउनु पर्ने
थियो । बलिदान र तिनीहरूको समय महत्त्वपूर्ण थियो । बलिदान
चढाइएको समयले पिताको आशिषको निम्ति एउटा आधार प्रदान
गर्‍यो जब उहाँले पहिलो विश्रामको दिनमा आफ्नो पुत्रमाथि आफ्नो
आशीर्वाद खन्याउँनुभयो ।

आउनुहोस् हामीले व्यवस्था अनुसार कहिले बलिदानहरू चढाउनु पर्ने थियो
जाँचौं ।

१ इतिहास २३:३०-३१ लेवीहरू हरेक **बिहान** उभिन्थे अनि
परमप्रभु प्रति धन्यवाद चढाउँथे र स्तुति गर्थे । तिनीहरूले यो पनि
हरेक **साँझ** गर्थे । **शाबाथ** अनि अरू **चाडका** दिनहरूमा अनि **औंसी**
उत्सवमा तिनीहरूले होमबलिहरू तयार गर्थे । परमप्रभुको अघि
तिनीहरू होमबलिहरू तयार गर्थे । परमप्रभुको अघि तिनीहरू हरेक
दिन सेवा गर्थे । त्यहाँ नियमहरू थिए कति जना लेवीहरूले सेवा गर्नु
पर्थ्यो ।

२ इतिहास ८:१२-१३ तब सुलेमानले परमप्रभुको वेदीमा परमप्रभुलाई होमबलि अर्पण गरे सुलेमानले त्यो वेदी मन्दिरको दलानको सामुन्ने निर्माण गरेका थिए ।

सुलेमानले **हरेक दिन** मोशाले दिएको व्यवस्था अनुसार बलिहरू अर्पण गरे । बलिहरू **विश्रामको दिन, औंसीको दिनको चाड** अनि तीन वार्षिक विदाका दिन अर्पण गर्नु पर्ने थियो । तीन वार्षिक विदाहरू **अखमीरी रोटीको चाड, साप्ताहिक चाड अनि झुप्रो-बासको चाडहरू** थिए ।

व्यवस्थाले बलिहरू नियमित चढाइएको थियो भनेर देखाउँदछ:

१. बिहान
२. साँझ
३. विश्राम दिन
४. औंसीको चाड
५. अखमीरी रोटीको चाड
६. साप्ताहिक चाड
७. झुप्रो-बासको चाड

सातौं संख्याको प्रयोगमा बलिदानहरू र साब्वथहरू बीचको सुन्दर सम्बन्ध पाउँदछौं । तलको तालिकामा हामीले वार्षिक चक्रको अन्त्यमा व्यवस्थामा उल्लेखित केही थप सातहरू थप गर्नेछौं ।

साब्बथ-सातौं-सिदान्तको समयको सबै प्रमुख विभाजनहरूमा जोडिएको देखाउन, यी बलिदानहरूको समय अनियमित घटनाहरू होइनन् तर ध्यानपूर्वक संख्या सातमा जोडिएका छन् । यो प्रत्येक दिन, हप्ता, महिना र वर्षमा फेला पर्दछ । सातौं दिन त्यो दिन हो जसमा पिताले उहाको पुत्रलाई आशिष् दिए जब छ दिनसम्मको काम पूरा भएको थियो । जब काम छ युनिटहरूको अवधि मार्फत पूरा हुन्छ, सातौं इकाईले प्रतिबिम्बित गर्न र पिताको आनन्दको स्वाद लिन र परमेश्वरको सन्तानको रूपमा हाम्रो पहिचानको भावनालाई नवीकरण गर्न समय प्रदान गर्दछ ।

किनभने साब्बथ हाम्रो सृष्टि र छुटकाराको लागि परमेश्वरको चिन्ह हो, परमेश्वरले आफ्ना जनहरूलाई सातौं गणना गर्न चाहनुहुन्छ नत्रता हामीले सृष्टिकर्ता र उद्धारकलाई बिर्सन्छौं, जसले पृथ्वीलाई छ दिनमा निर्माण गर्नुभयो र सातौं दिनमा विश्राम गर्नुभयो ।

समय अवधि	घटना	छैठौं, सातौं र विश्राम	सन्दर्भ
७ औं घण्टा	दैनिकि बलिदान	बिहान र साँझ बलिदान बीच ६ घण्टाहरू । ६ घण्टा जुन ख्रीष्टले क्रूसमा मेहनत गर्नुभयो र विश्राम लिनुभयो ।	मर्कुस १५:२५; १५:३४; प्रेरित ३:१; भजनसंग्रह १४१:२; गन्ती २८:८ ।
७ औं दिन	साब्बथ	६ दिनसम्म काम,	प्रस्थान २०:८-

		त्यसपछि विश्राम	१०
७ दिनहरू	अखमीरी रोटी	खमीर बिनाको ७ दिनहरू सम्म	लेवी २३:६
७ हप्ताहरू + १ दिन	पेन्तिकोस	पेन्तिकोससम्म ७ हप्ताहरू गणना गर्नुहोस् र विश्राम लिनुहोस्	लेवी २३:१५
७ औं महीना 7 औं गणना चन्द्रहरूमा	तुरही, प्रायश्चित, छाप्रो (७+१ दिनहरू)	६ महिनाहरू गणना गर्नुहोस् ७ औं महिनामा ३ चाडहरू	लेवी २३:२४- ३९; यशैया ६६:२३; २ राजा ४:२३; इजकिएल ४६:१
७ औं वर्ष	भूमि साब्बथ	६ वर्षहरू गणना गर्नुहोस् र बाँकी सातौं वर्षको विश्राम	लेवी २५:३
७*७ वर्षहरू + १	जयन्ती	७*७ वर्षहरू जुबली लाई गणना गर्नुहोस् त्यसपछि विश्राम गर्नुहोस्	लेवी २५:८-१०
७ औं *१००० वर्षहरू	१ हजार वर्षको अवधि	६ पटक १००० वर्षलाई गणना गर्नुहोस् र त्यसपछि विश्राम गर्नुहोस्	प्रकाश २०:६

के यो सम्भव छ र कि हाम्रा पिताले हरेक खण्डमा उहाँको पुत्र र हामी मार्फत उहाँको महान् प्रेम उहाँको पुत्रमार्फत लेख्न चाहानुहुन्छ ? मानव शरीरमा ३० खरब कोषहरू छन् जसले १०,००० रासायनिक कार्यहरू गर्दछन । प्रत्येक कोससँग (सेल) एक ट्रिलियन बिट्सको तथ्यांक हुन्छ (दस लाख पुस्तकहरूमा लेखिएका अक्षर बराबर) । प्रत्येकले आफैलाई हरेक सात वर्षहरूमा प्रतिस्थापन गर्दछ ।

"चराहरूको अन्डाहरू सबै सात दिनको गुणनको अवधिमा अण्डाबाट चल्लामा कोराल्छन वा परिणत हुन्छन । २१ दिनमा कुखुराले चल्ला पाछ, साधारण हाँसले २८ दिनमा, मस्कोभी (Muscovy) हाँसले ३५ दिनमा, इम्पेरोर Emperor पेन्गुइनले ४९ दिनमा पाछ, इमुले ५६ दिनमा, गोल्डन र इम्पेरियल ईगलले (Golden and Imperial eagles) ३५ दिनमा, टूलो उल्लूले २८ दिनमा, कासोवरीले (Cassowary) ४२ दिनमा पाछ, जुन सबै मल्टिपल अफ सेभेनको गुणनमा चल्ला पाछन । मानवमा पनि मासिक चक्र (महिलामा) ठीक २८ दिनको हुन्छ (जुन चन्द्रमाको चक्रको अनुसार हो) । भ्रुण विकासको प्रत्येक चरण २८ दिनको अवधिमा हुन्छ । यहाँ २८ दिनको चक्रको १० वटा समयअवधि हुन्छन्, जसले मानवलाई २८० दिनको सामान्य गर्भधारण गर्दछन (नोट गर्नुहोस् कि यो ४० हप्ताको बराबर छ, मानव गर्भधारणको लागी संख्या ४० चाहि हप्ताको त्यो संख्या हो, र यो बाइबलमा धेरै भन्दा धेरै प्रयोग गरिएको छ । स्तनपायीहरूका लागि गर्भावस्था निम्नानुसार छन्: मुसो २१

दिनहरू, बिरालो ५६ दिनहरू, खरायो २८ दिनहरू, कुकुर ६३ दिनहरू, सिंह ९८ दिनहरू, र भेडा १४७ दिनहरू । सबै सातका गुणनहरूमा पर्दछ । प्रथम अस्थि मज्जाको कोषहरू पनि ४९ दिनहरूमा देखा पर्दछन् । यो दिनलाई विशेष महत्त्व दिइएको छ । दिन ४९ लाई वैज्ञानिक रूपमा रेकर्ड गरिएको दैनिकि डायरीको विकासको अन्तिम दिनको लागि चुनिएको छ । यस दिनमा भ्रुण सात हप्ता पुरानो हो र अनिवार्य रूपमा पूर्ण मानिन्छ । ज्वरो, बातरोग, कामज्वरो, र यस्तै प्रकृतिका रोगहरूको बीचमा क्रिया ७, १४ वा २१ दिनको अपरेशनको अवधि हुन्छ जसलाई महत्त्वपूर्ण दिनहरू भनेर चिनिन्छ । हाम्रो प्रत्येक सात दिनमा नाडीका धडकनहरू बिस्तारै कम हुन्छ, मानौं यो उत्पत्तिको सृष्टिको हप्तामा घोषणा गरिएको आरामको सातौं दिन अनुरूप हो । औसत नाडीको धडकन प्रति मिनेट ७० बिट्स हो । 'र परमेश्वरले मानिसलाई माटोको धूलोबाट बनाउनुभयो' (उत्पत्ति २:७); विज्ञानले यो पुष्टि गर्दछ की मानव शरीर उही १४ तत्वहरूबाट बनेको छ (२*७) तपाईंको औसत मुट्टीको धूलोमा । यदि तपाईंले प्रिज्मको माध्यमबाट सूर्यको किरणलाई पास गराउनुभयो भने, यसले सात रंगहरू उत्पादन गर्दछ; तीन प्राथमिक रंग र चार सहायक । ज्ञात धातुहरूको आवधिक तालिकासँग (Periodic Table) आवधिकताको सात स्तरहरू छन् । त्यहीभएर यी उदाहरणहरूबाट हामीले यो देख्न सक्छौं कि परमेश्वरले प्रकृतिमा सातको नमूना बनाउनुभएको छ । प्रकृतिका सबै चीजहरू, ती चीजहरू हुन्, ऊर्जा, समय वा अन्तरिक्ष सबैलाई प्रभुले परमेश्वरले डिजाइन र नियुक्त गर्नुभएको थियो ।

त्यसकारण, हाम्रो पवित्र बाइबल साँचो विज्ञानको अचम्मको मास्टर पाठ्य पुस्तक हो भनेर विश्वस्त हुनुहोस् ।"

(TheHiddenLighthouse.blogspot.com)

हामी देख्छौं कि सात नम्बर आत्मीय रूपमा जीवनको निर्माणमा एकीकृत छ, केहि घटनाहरूमा र रोग प्रकोपमा, प्रकृतिमा धेरै अन्य चीजहरूको व्यवहारमा । तब यो बुझिन्छ कि सात नम्बर परमेश्वरको आराधनाको समयसँग घनिष्ठ रूपमा जोडिएको छ ।

झरना जस्तो बगिरहेको

प्रस्थानको पुस्तकमा एउटा सुन्दर दृष्टान्त छ जसले बलिदानको समयमा के हुन्छ भन्ने कुराको गहिरो मूल्यांकन गर्छ ।

प्रस्थान १७:३-६ तर मानिसहरू पानीको निम्ति साह्रै तिर्खाएका थिए, यसर्थ तिनीहरूले लगातर मोशा विरुद्ध गन-गन गरिरहे । मानिसहरूले भने, “किन तिमीले हामीलाई मिश्र देशबाट बाहिरा ल्यायौं? के तिमीले हामी हाम्रा बाल-बच्चा तथा गाई-वतुहरू सबै पानी बिना मरून भनी लिएर आएका हौं ?” अनि मोशाले परमप्रभुलाई विन्ती गरे, “म यी मानिसहरूसित के गर्न सक्छु? तिनीहरू मलाई मार्न तैयार छन् ।” परमप्रभुले मोशालाई भन्नुभयो, “इस्राएली मानिसहरूअघि जाऊ र तिनीहरूबाट केही बूढाप्रधानहरूलाई तिमीसंगै लैजाऊ। र आफ्नो लहुरो पनि ल्याऊ। त्यो लहुरो त्यही हो जुन तिमीले नील नदीमा हिकार्उनमा प्रयोग गरेका थियौं । म तिमीहरूको अघि होरेबमा सिनै पर्वतको चट्टानमाथि म हुनेछु। त्यो लहुरोले चट्टानलाई हिकार्उ अनि त्यो चट्टानबाट पानी निस्कनेछ, तब मानिसहरूले त्यो पानी पिउन सक्छन् ।” मोशाले त्यही गरे जुन इस्राएलका बूढा-प्रधानहरूले त्यो देखे ।

मोशाले हिकार्एको त्यो चट्टान हाम्रो निम्ति मारिएका ख्रीष्टको प्रतीक थियो ।

१ कोरन्थी १०:४ अनि तिनीहरू सबैले एकै किसिमको आत्मिक पानी लिए । तिनीहरूले त्यस आत्मिक पहराबाट लिए जुन उनीहरूसँगै थियो । **त्यो पहरा ख्रीष्ट हुनुहुन्थ्यो ।**

मत्ती २६:३१ येशूले चेलाहरूलाई भन्नुभयो, “आज मध्यरातमा मेरो कारणले तिमीहरूले आफ्नो विश्वास हराउनेछौ ।” किनभने यो धर्मशास्त्रहरूमा लेखिएको छ **‘म गोठलोलाई प्रहार गर्नेछु,** अनि बथानका भेडाहरू छरपष्ट हुनेछन् ।’

प्रहार गरिएको चट्टानको प्रतीकवादको माध्यमबाट हामी जीवन दिने धारा देख्छौं, जुन यो प्रहार गर्ने बित्तिकै बग्दछ । क्रूसमा ख्रीष्टको मृत्यु हुँदा पनि हामीसित यसको अर्को प्रतीक छ ।

यूहन्ना १९:३४ तर एकजना सिपाहीले भालाद्वारा उहाँको कोखामा भालाले घोच्यो । रगत र पानी बाहिर निस्क्यो ।

मारिएको भेडाको प्रतीकको रूपमा प्रस्फुटित चट्टानले जीवन बचाउने छुटकाराको लागि यी सात संख्या प्रवाह गर्न अनुमति दिन्छ । यदि हामी जब बिहान उठ्छौं र ख्रीष्टको बलिदानलाई स्वीकाउँछौं, जीवित धारा हाम्रो लागि खोलिन्छ, र हामी ख्रीष्टको माध्यमबाट पिताको आनन्दको साथ सास लिन्छौं । येशूलाई “तेस्रो घडीमा” क्रूसमा टाँगियो (मर्कूस १५:२५) । छ घण्टाको अवधि पछि (नवौं घण्टा) साँझको बलिदान सम्झना गरिन्छ । ठीक यही घडीमा येशू "चर्को सोरले कराउनुभयो" र मर्नुभयो

(मर्कूस १५:३३-३७) । प्रेरितहरूले नवौं घण्टालाई प्रार्थनाको समयको रूपमा चिन्ह लगाए ।

प्रेरित ३:१ एकदिन पत्रुस र यूहन्ना मन्दिर गए । त्यतिबेला अपरान्हको तीन बजेको थियो । यो **दैनिक प्रार्थना गर्ने बेला थियो ।**

जसले ख्रीष्टको बलिदानलाई स्वीकार गर्छन् र याद गर्न रोकिन्छन्, हाम्रो लागि फोहोरा खुल्छ र हामीमा पिताको प्रेमको वर्तमानमा हामी पौडन सक्छौं ।

यो प्रत्येक साब्वथमा जारी रहन्छ, प्रत्येक नयाँ चन्द्रमा, र त्यसपछि नियुक्त गरिएको प्रत्येक चाडमा जब थुमा मारिनु पर्थ्यो । प्रत्येक भेटमा पिताले हामीलाई उहाँको पुत्र मार्फत आफ्नो खुशी पठाउनुहुन्छ । जब हामी पुत्रलाई चिन्छौं, धारा हाम्रो हृदयमा प्रवेश गर्दछ, र हामी प्रक्रियामा पवित्र पारिन्छौं; हाम्रो आरामदायी पुत्रत्वको रूपमा हामी पाप गर्न बन्द गर्दछौं र अब हाम्रो पुरानो स्वयं-अनाथ र बेकम्मा व्यक्त गर्दछौं ।

यदि बलिदानरूपी प्रणालीले छ हजार वर्षमा एउटा घटनालाई देखाउनको लागि परिकल्पना गरिएको हो भने, के यो एक वर्षमा भेडाको पाठो वा सात वर्षमा एउटा पाठोको बलिदानमा अझ राम्रो प्रतिबिम्बित हुने थिएन र ? के प्रत्येक दिन, हप्ता, महिना र वर्षको बलिदानले यी बलिहरू चढाइएको बेलामा प्रेमको धारा बगिरहेको संकेत गर्दैनन र ? यदि यस समयमा कुनै जीवनदायी प्रवाहहरू आउँदैनन् भने, तब हजारौं

जनावरहरूको हत्याले बलिदान दिनेहरूलाई कुनै अर्थपूर्ण फाइदा भएन । तिनीहरूले केवल भविष्यको मसीहको शिक्षालाई जीवितै राखेका थिए । “संसारको जगदेखि मारिनुभएका थुमा” (प्रकाश १३:८), परमेश्वरको पुत्रको बलिदानबाट पिताको खुसीको त्यो अनमोल धारामा बाँचिरहेका थिएनौं भने मोशाले कलभरीको अनुहारमा उज्यालो पाउने कुरा असम्भव थियो ।

जब हामी सबाथलाई त्यो समयको रूपमा देखेका छौं जब पिताले आफ्नो पुत्रमा पूर्णरूपमा खुशी व्यक्त गर्नुहुन्छ, तब पितालाई यो सन्देश समयको हरेक भागमा पठाउन चाहेको जस्तो देख्नु के साँच्चै गाह्रो छ ? प्रत्येक दिन, हरेक हप्ता, हरेक महिना, हरेक बर्ष, हरेक सात वर्ष, र हरेक सात पटक सात बर्षमा पिताले आफ्ना सन्तानहरूलाई बोलाउँदै हुनुहुन्छ । पिताको प्रेमको जीवित प्रवाहले हामीलाई तोकिएको समयमा अधिक मात्रामा डोर्याउँछ । कस्तो अनमोल सोच । यसले साब्बाथलाई यती मीठो बनाउँदछ र पूर्वानुमानको भावना सिर्जना गर्दछ । यसको बारेमा सोच्नुहोस् । जब तपाईं बिहान उठ्नुहुन्छ र बिहानिको आराधनामा आउनुहुन्छ, के तपाईंले अब तपाईंको पितालाई आफ्नो हृदय खोल्न सक्नुहुन्छ कि त्यसबेला उहाँको आत्मा वास्तवमा तपाईंमाथि खन्याइएको छ र तपाईंलाई भन्नुहुनेछ, "तिमी मेरो प्रिय बच्चा हुनुहुन्छ जसमा म खुशी छु?" यस्तै हरेक साँझ र त्यसपछि प्रत्येक शबाथमा यस्तै हुन्छ, र यसरी नै जारी रहन्छ । के तपाईंले चाहानु भएको कुरा यही हो? आफ्नो ओछ्यान उठाउनुहोस् र प्रेमको यी नियमहरूमा हिँड्नुहोस् !

स्फूर्तिको ऋतुहरू

यहाँ धेरैले भन्छन्, "म येशू ख्रीष्ट मार्फत परमेश्वरको सन्तान हुँ भनेर जान्न कुनै विशेष समयको लागि मलाई पर्खनु पर्दैन । मलाई यो दिनको हरेक सेकेन्ड थाहा छ ।" के तपाईंले तपाईंको पत्नी वा बच्चाहरूलाई समान कुरा भन्नुहुनेछ ? "हामीलाई हाम्रो परिवारको विशेषता सम्झनको लागि कुनै विशेष समयको आवश्यकता पर्दैन, हामी जान्दछौं कि हामीले एक अर्कालाई माया गर्छौं र हामी कुनै पनि समयमा एक अर्कालाई भन्न सक्छौं । हाम्रो जीवनमा वार्षिकोत्सव वा कुनै विशेष घटनाहरूको आवश्यकता पर्दैन ।" के पत्नीले आफ्नो पतिलाई यसो भन्छे र, "तपाईंलाई थाहा छ कि म तपाईंलाई प्रेम गर्दछु, र त्यसैले हाम्रो सम्बन्धलाई मनाउन हामीलाई घनिष्टताको कुनै विशेष समयको आवश्यकता पर्दैन ।" यो हामीसँग जीवनको सबै चीजहरूको लागि रितुहरू छन् भन्ने आत्म-स्पष्ट सत्य हो । हामी दिनभरि खानुको सट्टा तोकेको समयमा खाना खाँछौं । हामीले काम गर्ने, खेल्ने र सुत्ने समय तय गरेका छौं । हामीले आराधनाका लागि समर्पित समयहरू पनि राखेका छौं जसमा हामीले गरेको अहिलेका गतिविधिमा ध्यान दिनको लागि अन्य गतिविधिहरूलाई बन्द गर्छौं । यो सम्बन्धी बाइबलीय सिद्धान्त स्पष्ट रूपमा प्रकट गरिएको छ ।

उपदेशक ३:१ प्रत्येक कुराको लागि एउटा उचित समय छ र यो पृथ्वीमा प्रत्येक कुराको सही समयमा हुन्छ ।

बाइबलले हामीलाई यो भन्छ कि जब हामी परमेश्वरका आज्ञाहरू सुन्छौं तब उहाँबाट हाम्रो धार्मिकता समुद्रका छालहरू जस्तै हुन्छ ।

यशैया ४८:१८ यदि तिमीले मेरो कुरा मानेको भए तिमीहरूकहाँ पूर्ण रूपमा बगीरहेको पानी सरह शान्ति आउने थियो । असल कुराहरू घरिघरि आउने समुद्रका छालहरू सरह तिमीहरूकहाँ आउने थियो ।

छालहरू समुहमा आउँछन् जो बकबक गरेर बग्छन् । नियमहरू मार्फत हाम्रो पिताको नियुक्तिहरू यसरी आउँदछन् । प्रत्येक छाल समुद्री किनारमा जान्छ र फेरि समुद्रमा फर्कन्छ । फराकिलो ठाउँमा समुद्री किनार माथि छाल सर्दछ र समुद्री किनारको तल झर्छ । त्यसपछि नयाँ चन्द्रमा र पूर्णिमामा तिनीहरू समुद्रीतटको धेरै माथि जान्छन् । यी सबै प्राकृतिक आश्चर्यकर्महरूले हामीलाई यो सिकाउँदछ कि हाम्रो परमेश्वरको धार्मिकता हामीमा कसरी आउँछ ।

बाइबलले हामीलाई शक्ति दिने बेलामा के भन्छ याद गर्नुहोस्:

प्रेरित ३:१९ यसैले तिमीहरूले आफ्ना हृदयहरू र जीवन परिवर्तन गर्ने पर्छ ! परमेश्वर तर्फ फर्क अनि उहाँले तिमीहरूको पापहरूलाई क्षमा दिनुहुन्छ ।

यस पदले हामीलाई स्फूर्ति दिने समयहरूको बताउँदछ । ग्रीकमा यो शब्द बहुवचन हो र यसले हामीलाई स्फूर्ति सम्बन्धी एक भन्दा बढी

समय भएको बताउँछ । पापको कलंकलाई मोहर लगाउने कुरा गर्दछ, र यो छाप शबाथसँग जोडिएको छ ।

प्रकाश ७:२-३ त्यसपछि मैले अर्को स्वर्गदूतलाई पूर्वबाट आइरहेको देखें । त्यो स्वर्गदूतको साथमा सजीव परमेश्वरको मोहर थियो । त्यो स्वर्गदूतले ठूलो स्वरमा ती चार स्वर्गदूतहरूलाई बोलाए । ती चार स्वर्गदूतहरू ती थिए जसलाई परमेश्वरले पृथ्वी अनि समुद्रलाई चोट पुर्याउने शक्ति दिनु भएको थियो । त्यो स्वर्गदूतले ती चार स्वर्गदूतहरूलाई भने, “भूमि वा समुद्र वा बृक्षहरूलाई, हाम्रा परमेश्वरको सेवा गर्ने मानिसहरूको निधारमा हामीले चिन्ह नलगाउन्जेल चोट न पुर्याऊ ।”

यशैया ८:१६ “करार पत्र तयार गर अनि यसलाई मोहर लगाऊ । मेरो शिक्षा बचाएर राख । मेरा चेलाहरूले हेरि रहेको बेलामा नै यसो गर ।”

"चिन्ह" र "छाप" भन्ने शब्दहरू एकआपसमा अदला-बदलीको रूपमा प्रयोग गर्न सकिन्छ:

रोमी ४:११ परमेश्वरले स्वीकार गर्नुभयो भनेर देखाउनाका लागि अब्राहामले पछि खतना गरे । परमेश्वरले स्वीकार गरेको देखाउनका लागि उनले आफ्नो खतना परमेश्वरको अगाडी विश्वास गरेको प्रमाणित गरे । यसैले अब्राहाम सबैका पिता हुन जसलाई खतना नगरेकाहरूले पनि विश्वास गर्दछन् । जसले विश्वास गर्दछ उसलाई पनि धर्मिको रूपमा ग्रहण गरिने छ ।

व्यवस्था ६:६-८ आज मैले दिएको आज्ञाहरू सधैं सम्झना राख । जब तिमीहरू, घरमा विश्राम गर्न बस्छौ अथवा बाटोमा हिड्छौ यी आज्ञाहरूको विषयमा आफ्ना नानीहरूसित कुरा गर जब तिमीहरू उठ बस गर्छौ । **मेरो यी आज्ञाहरू सम्झना राख्नका लागि लेखेर हातमा बाँध, आफ्ना निधारमा बाँधिराख ।**

इजकिएल २०:१२, २० “मैले प्रत्येक सात दिने दिनहरूको विश्राम विषयमा तिनीहरूलाई बताएँ । मैले तिनीहरूलाई मेरो पवित्र दिन तिनीहरू अनि मेरो बीचको एक विशेष **संकेत** जस्तै दिएँ । म परमेश्वर हुँ अनि मैले तिनीहरूलाई आफ्नो विशेष मानिसहरू बनाउँदैं छु भनी तिनीहरूलाई बताई दिएँ। यो प्रर्दशित गर कि मेरो विश्रामको दिन तिम्रो निम्ति महत्वपूर्ण छ। याद राख कि तिनीहरू तिम्रो र हाम्रो बीच विशेष **प्रतीक** होस् । म परमप्रभु हुँ अनि यो पवित्र दिनले यो संकेत गर्छ कि म तिमीहरूका परमेश्वर हुँ ।”

यदि हामी र उहाँ बीचको सम्बन्ध परमेश्वरकै आश्चर्यकर्म हो भनेर विश्वास नगरेसम्म साब्बथ कसरी छाप हुन सक्छ ? त्यो आश्चर्यकर्म के हो ? पिताको वचनलाई ग्रहण गर्दा यो परमेश्वरको छोराको पग्लिएको हृदय हो, "तिमी मेरो प्यारो छोरा हौं जसमा म खुशी छु ।" उसले परमेश्वर विरुद्धको सबै दुष्टताको सामना गर्दा यस सत्यतालाई स्वीकार्छ । उसको यो विश्वास छ कि ऊसलाई क्षमा भयो र पिताको बाहुलीमा ख्रीष्टमा आराम गर्छ ।

आशिषको तेजस्वीपन

प्रकृतिका कुराहरूले हामीलाई परमेश्वरको प्रेमको बारेमा धेरै वर्णन गर्छ । समुद्रको छालहरूले सूर्य र चन्द्रमाबाट प्रभावित हुन्छन् । अमावस्या र पूर्णिमाको समयमा, पृथ्वीमा छालहरू धेरै माथि उठ्छन् । धर्मशास्त्रले हामीलाई यो भन्छ कि सूर्य र चन्द्रमा ऋतुहरूका लागि पनि सिर्जना गरिएको थियो ।

उत्पत्ती १:१४ तब परमेश्वरले भन्नुभयो, “आकाशमा उज्यालो होस् । यी उज्यालाहरूले दिनहरूबाट रातहरूलाई छुट्याउनेछन् । यो उज्यालाहरूलाई विशेष चिन्हहरूको निम्ति प्रयोग गरिनेछन् र यिनीहरूले सभाहरू कहिले हुने बताउनेछन् । अनि यिनीहरूलाई दिनहरू र वर्षहरू बताउनमा प्रयोग गरिनेछ ।

हिब्रूमा ऋतु शब्दलाई *moéd* भनिन्छ ।

H3259 बाट Strong's Concordance H4150 ले;
राम्रोसँग भेट्ने समय, जुन एक निश्चित समय वा मौसम हो;
विशेष गरी एउटा चाड हो ।

होल्मेन क्रिश्चियन स्ट्यान्डर्ड बाइबलमा यो अनुवाद गरिएको छ:
तिनीहरूले चाडहरू र दिनहरू र वर्षहरूका निम्ति चिन्हहरू हुनेछन्। ”
फुटनोटमा यसले यस्तो भन्छ, "वा तोकिएको समयका लागि ।"

John Gill's Exposition of the Entire Bible: "The Targum of Jonathan-जोनाथानको टार्गम [अरामी अनुवाद] हो, 'र ती चिन्हहरू र चाडहरूको समयमा होस्, र ती दिनहरूको संख्याको हिसाब गर्न, र, महीनाको शुरुआतलाई पवित्र पार्न, वर्षहरूको शुरुवात, र महीनाहरू र बर्षको अन्तर्वार्ता, सूर्यको क्रान्तिहरू, र नयाँ चन्द्रमाहरू, र चक्रहरू ।' र त्यसैले जार्ची- Jarchi [मध्यकालीन फ्रान्सेली रब्बी, एके.ए.आर. राशी- a.k.a. Rashi] ले गम्भिर चाडहरूको 'ऋतुहरू' लाई व्याख्या गर्दछन्, र त्यस पछि इस्राएलीहरूलाई यो आदेश दिइनेछ; तर ती प्रयोगहरू निश्चित व्यक्तिहरूको लागि होईन, र निश्चित समयका लागि थिएन, तर सम्पूर्ण मानिसजातिको लागि, जबसम्म यो संसार खडा हुन्थ्यो ।"

बाइबलमा एडम क्लार्कको- Adam Clarke टिप्पणी: "[ऋतु, Moédim] - समयको संकल्पका लागि जुन पवित्र चाडहरू हुनुपर्दछ । यस अर्थमा यो शब्द प्रायः देखा पर्छ; र यो सत्य थियो कि आफ्नो प्रकाशको सुरुको शुरुमा नै परमेश्वरले मानिसलाई बताउनुहुन्छ कि त्यहाँ कतिपय चाडहरू थिए जसलाई हरेक वर्ष उहाँको महिमामा मनाइन्थ्यो । कसै-कसैले सोच्दछन् कि हामीले मूल शब्दलाई महिनाहरूको रूपमा बुझ्नुपर्दछ, जुन उद्देश्यका लागि हामी जान्दछौं कि चन्द्रमा समयको सबै विद्रोहहरू मार्फत काम गर्दछ ।"

त्यसैले सूर्य र चन्द्रमा भेटहरू र विशेष गरी जयंतीहरू वा चाडहरू निर्धारण गर्न प्रयोग गरिनु पर्दछ । यी चाडहरू यस पृथ्वीमा पाएको कुरूप देखीनु अघि नै परमेश्वरको डिजाईनको एक अंश हो । सब भन्दा चाखलाग्दो कुरा भनेको प्रकाश १२ मा रहेको स्त्रीको वर्णन हो ।

प्रकाश १२:१ सपछि स्वर्गमा एक आश्चर्यजनक चिन्ह देखापर्यो । त्यहाँ एक स्त्री थिइन् जसले सूर्य पहिरिहेकी थिइन् । चन्द्रमा उसको पाउ मूनि थियो। उसको शिरमा बाह्रवटा तारा लगाइएको मुकुट थियो ।

यो "महिला" भविष्यसूचकको रूपमा परमेश्वरको मण्डलीलाई प्रतिनिधित्व गर्दछ - आफ्ना विश्वासी जनहरू । परमेश्वरले भन्नुभएको छ, "मैले सियोनकी छोरीलाई सुन्दर र नम्र स्त्रीसँग तुलना गरेको छु" (यर्मिया ६:२), र त्यसपछि भन्नुहुन्छ, "... सियोन, तिमी मेरा मानिसहरू हो।" (यशैया ५१:१६) । पावलले लेख्छन: "मैले तिमीलाई [मण्डली] एक जना पतिसामु राखेको छु, ताकि म तिमीलाई ख्रीष्टको सामने शुद्ध कुमारीको रूपमा प्रस्तुत गर्न सक्छु।" (२ कोरिन्थी ११: २) ।

प्रकाशको पुस्तकमा उनको परमेश्वरको समयमा परमेश्वरको मंडलीलाई पहिरन लगाइएको छ । सूर्य, चन्द्र र ताराहरू प्रभुको उपस्थितिबाट स्फूर्ति दिने रितुहरू निर्धारण गर्नका लागि प्रदान गरिन्छ । जब उनले थेसलोनिकीहरूलाई भने तब आंशिक रूपमा पावल त्यसमा बोलेका छन:

१ थेसलोनीकी ५:१ अब, दाज्यू-भाइहरू अनि दिदी-बहिनीहरू, समय र मितिको विषयमा लेख्न कुनै आवश्यकता छैन ।

यहाँ प्रयोग गरिएको ऋतुहरूको लागि ग्रीक शब्द, उत्पत्ति १:१४ मा मौसमको लागि पुरानो नियममा ठीक त्यस्तै प्रयोग भएको छ । यो शब्द हिब्रू मा mo'éd भनिन्छ ।

त्यसोभए प्रकाश १२ मा प्रकट गरिएको परमेश्वरको चर्चलाई परमेश्वरको प्रेमको प्रकाशमा लुगा लगाइएको छ । यो प्रेम साब्वथको-सात-सिद्धान्त अनुसार सात को संख्या को साथमा जोडिएको स्फूर्ति को मौसम मा प्रकट भएको छ । शबाथ भनेको त्यो समय हो जसमा पिताले आफ्नो पुत्रमा आफ्नो सर्वोच्च खुशी प्रकट गर्नुभयो । हामी प्रेरित यूहन्नाले यो बस्त्र लगाएको देख्छौं जब उनले भने:

१ यूहन्ना ३:१ हामीलाई पिताले यति विघ्न प्रेम गर्नु भएको छ कि हामी परमेश्वरको बालकहरू भनिनु योग्यका छौं । अनि वास्तवमा हामी परमेश्वरका बालकहरू हौं । तर संसारका मानिसहरू यो बुझ्दैनन् कि हामीहरू परमेश्वरका बालकहरू हौं, किनभने तिनीहरूले उहाँलाई चिनेका छैनन् ।

उजाडस्थानमा शैतानको सामना गर्नुपर्दा ख्रीष्टले लगाउनुभएको यो पोशाक हो । उहाँ आफ्नो बप्तिस्मामा यस आश्वासनको साथ टाँसिरहनुभयो ।

मत्ती ३:१७ तब स्वर्गबाट यो वाणी आएको सुनियो । वाणिले यसो भन्यो, “यिनी मेरो प्यारो पूत्र हुन् र म यिनीसँग अत्यन्त प्रसन्न छु ।”

परमेश्वरको चर्चले थुमाको रगत (बलिदान) र उनीहरूको गवाहीको वचनबाट विजय प्राप्त गर्दछ र उनीहरूको गवाही यो हो कि तिनीहरू वास्तवमा परमेश्वरको सन्तान हुन्, पितालाई प्रेम गर्दछन् । यो गवाही तिनीहरूलाई विशेष गरी साब्वथ-सात-सिद्धान्तमा आउँदछ ।

त्यसकारण यदि हामी समुद्री छालको सम्बन्धमा सूर्य र चन्द्रमामा फर्क्यौं भने हामीले देख्यौं कि साप्ताहिक साब्वथ पृथ्वीको सम्बन्धमा सूर्यको सातौं घुमाइ गणना गरी मनाउँछ । वार्षिक चाडहरू सबै हिब्रू वर्षको पहिलो सात महिनामा देखा पर्छन् र पृथ्वीको सम्बन्धमा चन्द्रमाका सात चक्रहरूको गणना आवश्यक छ । यदि सूर्य र चन्द्रमा समुद्रको छालहरूमा प्रभाव पार्दछ भने, के साप्ताहिक साब्वथ वार्षिक साब्वथको बीचमा पर्दा पनि (निस्तार-चाड र छाप्रोहरूको चाड जस्तै) त्यहाँ आध्यात्मिक आशिषको ठूलो छाल हुन सक्छ ?

यूहन्ना १९:३१ यो दिन तयारीको दिन थियो अर्को दिन विशेष विश्रामको दिन थियो । यहूदीहरूले विश्रामको दिन त्यो मृत शरीर क्रूसमा झुण्डायाई राख्न चाहेनन् । तब तिनीहरूले पिलातसलाई ती मानिसहरूको खुट्टा भाँच्नुका निम्ति आदेश मागे ताकि तिनीहरू छिटो मर्न सकुन् । अनि तिनीहरूको मृत शरीर क्रूसबाट तल झार्न सकियोस् ।

शुक्रवार निस्तारको समयमा येशु क्रूसमा टाँगिनु भएको थियो । जसरी उहाँले हप्ताको छैठौँ दिनमा सृष्टिको काम समाप्त गरी सातौँ दिनमा विश्राम गर्नुभयो (उत्पत्ति २:१-३), ख्रीष्टले हप्ताको छैठौँ दिनमा “यो समाप्त भयो” भनेर कराउनुभयो र सातौँ दिनमा विश्राम गर्नुभयो (यूहन्ना १९:३०; लूका २३:५४-५६) । ख्रीष्टको मृत्युको भोलिपल्ट सातौँ दिनको शबाथ थियो र यो विश्रामदिन अखमिरी रोटीको चाडको दिनमा भएकोले यूहन्नाले यसलाई उच्च शबाथ भनेर सम्बोधन गरेका थिए । यो साप्ताहिक साब्बथ वार्षिक भोजमा सामेल भएको थियो । ग्रीकमा यो शब्दलाई पनि *ठूलो, विशाल वा चर्को* अनुवाद गर्न सकिन्छ । के यो सम्भव छ कि जब शबाथ र भोज एकजुट हुन्छ, तब हाम्रा पिताले आफ्ना सन्तानहरूका लागि बोलेको आवाजले हामीलाई ठूलो स्वरले बोलेको छ र जब हामी उनको आह्वानलाई सुन्छौं हाम्रो हृदयमा गहिरो हुँदै जान्छ ? समुद्रको उच्च छाल जस्तै, के यो सम्भव छ कि त्यहाँ आत्माको एक उच्च छाल अहिले हाम्रो आत्मामा बोल्दै छ ?

संख्या गन्ती अध्याय २८ र २९ पढेर तपाईंले यो देख्नुहुनेछ कि साप्ताहिक विश्राम दिनमा भेटी, पिठो र तेल दैनिक अन्नबलि अन्य दिनहरू भन्दा दोब्बर हुन्थ्यो । त्यहाँबाट तिनीहरूले प्रत्येक नयाँ चन्द्रमा र वार्षिक विश्रामदिनहरूमा दोब्बर गर्दै जारी राख्छन् । पीठो र तेलले रोटी बन्छ जसले मसियाहलाई प्रतिनिधित्व गर्दछ (यूहन्ना ६:४८-५१) । यसको अर्थ स्पष्ट छ - हरेक शबाथमा (साथै उहाँका सबै नियुक्त समयहरूमा) हामीले उहाँको पवित्र आत्माको दोहोरो भाग पाउँछौं - येशु आफैंको उपस्थिति (गलाती ४:६-७) ।

प्रकाश १२ अध्याय अनुसार महिला चन्द्रमामा खडा छिन् । र यस सम्बन्धी भजनसंग्रहको पुस्तकले यसो भन्छ:

भजनसंग्रह १०४:१९ परमेश्वर जब बिदाहरू प्रारम्भ हुन्छ तपाईंले हामीलाई दर्शाउनुका लागि जुन दिनभयो । **अनि घामले कहिले अस्ताउनु पर्छ त्यो जान्दछ ।**

ऋतु वा moédim को लागि परमप्रभुले चन्द्रमालाई नियुक्त गर्नुभएको छ । जब हामी आफ्नो नियुक्तिका अनुसार पिताको आवाज सुन्छौं, तब उहाँको आवाजले हामीलाई ठूलो स्वरले चिन्छ र भन्छ, "तिमी मेरो प्यारो सन्तान हौं जसमा म खुसी छु ।"

यो पिता र पुत्रको सम्बन्धको साथ पूर्णरूपमा छ । जसरी परमेश्वरको पुत्र पिताको महिमाको चमक हो, त्यसरी नै वार्षिक नियुक्तिहरूले पनि हामीप्रति पिताको प्रेमलाई ख्रीष्टको पुत्र मार्फत साप्ताहिक नियुक्तिमा उज्यालो बनाउँदछन् । यस सिद्धान्तका बारे थप जानकारीको लागि Divine Pattern of Life भन्ने किताब fatheroflove.info उपलब्ध छ ।

यदि प्रेरित यूहन्नाले अखमिरी रोटीको पहिलो दिन र साप्ताहिक साब्बथको संयोजनलाई उच्च दिन व्यक्त गरे भने, त्यसोभए साब्बथको

मूल उद्देश्यको लागि बाहेक यसमा अरु कुन कुरा हुन सक्छ - जुन हाम्रो पिताले ठूलो मात्रामा आशिष् दिनुभयो। आफैँ जाँचेर हेर्नुहोस् ।

प्रकाश १४:१ त्यसपछि मैले हेरेँ, अनि त्यहाँ मेरो अघि परमेश्वरको थुमा थियो । उ **सियोन पर्वतमा** उभिरहेको थियो । त्यहाँ उसित एक लाख चवालीस हजार मानिसहरू थिए । **तिनीहरू सबैको निधारमा उसको अनि उसका पिताको नाउँ लेखिएको थियो ।**

जब हामी उहाँको आत्माले छाप लगाइन्छौं तब हामी उहाँको नाम - उहाँको चरित्रसहित छाप लगाइन्छौं । उही स्वार्थरहित चरित्र जसको शबाथ चिन्ह हो । शैतानको झूटको बिरुद्ध अन्तिम गवाहीको रूपमा उहाँको जनहरूमा परमेश्वरको नाम (चरित्र) पूर्ण रूपमा पुनः उत्पादन हुन्छ । परमेश्वरले "ख्रीष्टको आज्ञाकारितामा हरेक विचारलाई बन्धनमा पार्ने" महान् कार्य पूरा गर्नुहुनेछ । (२ कोरिन्थी १०:५) र हामी पूर्ण रूपमा परमेश्वरको विश्राममा प्रवेश गर्नेछौं ।

प्रकाश १९:७ हामी खुशी मनाऔं अनि खुशी होऔं अनि परमेश्वरलाई महिमा प्रदान गरौं ! परमेश्वरको थुमाको (येशू) विवाहको आएकोछ । अनि परमेश्वरको थुमाकी बेहुलीले स्वयंलाई तयार पारेकी छे ।

हामी यी सबै कुरा साब्बथ (Sabbath) - शबाथको (Shabbath) लागि हिब्रू शब्दको बिच्छेदमा देख्न सक्छौं । यसयच (SH) = नाम

(उदाहरणका लागि: शेमको (Shem) अर्थ नाम हो) । एबी (AB) = अब्बा (Abba)/पिता (Father) । बी (B) = बस्ने ठाउँ (उदाहरणका लागि: बेतलेहेमको अर्थ "रोटीको वासस्थान" हो र बेथेलको अर्थ "परमेश्वरको बासस्थान" हो) । अथ (ATH) = शपथ / चिन्ह । यी सबैलाई एकसाथ राख्नुले साब्वथको अर्थ के हो भनेर प्रकट गर्दछ: "पिताको चिन्हको वासस्थान ।" पिताको नाम हाम्रो निधारमा छाप लगाइनेछ भन्ने सत्यता दिंदा हामीले शबाथ चिन्ह भन्दा बाहिरी हेर्नु हुँदैन – शब्दाथ (sABBATH) ।

गलाती ४:६ तिमीहरू परमेश्वरका छोरा-छोरीहरू हो । त्यसैकारण परमेश्वरले आफ्ना पुत्रको आत्मा तिमीहरूको हृदयमा हाली दिनु भयो त्यही आत्मा ले पुकार्छ, “बाबा, पिता ।”

यदि सातौं दिन साब्वथ नैतिक आशिष् हो र चाडहरू शबाथको नाम सँग लिन्छन्, तब के उनीहरूले पनि यो आशिष् पाउनेछैनन् ? जसरी ख्रीष्टले आफ्नो पिताको पूर्ण आशिष् पाउनुभयो, तब के चाडहरू शबाथको पूर्ण आशिष्को हकदार हुँदैनन् र ? जसरी परमेश्वरको पुत्र पिताको महिमाको रूपमा हुनुहुन्छ, के त्यसोभए के यी चाडहरू शबाथको महिमाको चमक होइन र ?

के ख्रीष्टद्वारा उहाँका जनहरूलाई स्वर्गमा हुनुहुने पिताको पूरा आशिष् पाउनको लागि शैतान साँच्चै चाहँदैन भन्ने कुरा देख्न के यत्ति गाह्रो छ ? यो रोक्नको लागि उसले सक्दो प्रयास गर्नेछ । उसले पवित्र चाडपर्व र कानून परिवर्तन गर्न सोचेको छ । मेरा साथीहरू, शैतान तपाईं

आशिसित भएको देख्न चाहँदैन । उसले तपाईंलाई येशूको त्यो मीठो आत्माले छोएको चाहान्न जो स्फूर्तिको लागि तोकिएको समयमा उच्च समुद्री छालमा आउँछ । हेर, उहाँ ढोकामा उभिनुहुन्छ र भोक र तिर्खाउनेहरूको लागि ढकढक्याइदिनुहुन्छ धार्मिकताको फोहरामा ।

इतिहासको गवाही

हरेक शबाथमा आजसम्म यहूदीहरूले, "तोरह (Torah) र हाफतार (Haftarah)" मा लेखिएको कुरा पढ्छन् । यी धर्मशास्त्र तोरह र भविष्यवक्ताहरूको हो जो एक अर्कासँग सम्बन्धित छ । जब येशूले भन्नुभयो, "नसोच्नुहोस् म व्यवस्थालाई मेटाउन आएको वा भविष्यवक्ताहरूलाई ..." (मत्ती ५:१७), उहाँले "तोरह र हाफतारा" लाई संकेत गरिरहनुभएको थियो ।

लूका ४:१८-१९ परमप्रभुको आत्मा ममथि छ । परमेश्वरले मलाई अभिषेक गर्नुभएकोछ, केही पनि नभएका मानिसहरूमा सुसमाचारहरू सुनाउनलाई परमेश्वरले मलाई घोषणा गर्नु पठाउनु भएकोछ, कैदीहरूलाई मुक्त पार्न अनि अन्धो मानिसहरूलाई देख्न सक्ने पार्न अनेकौं यातनामा पिल्सिएका मानिसहरूलाई मुक्त पार्न परमेश्वरले मलाई पठाउनु भएकोछ । अनि घोषणा गर्न कि आफ्नो मानिसहरूलाई बचाउन परमप्रभुको उचित समय आएको छ ।"

व्यवाहारिक रूपमा सबै टिप्पणीकारहरू सहमत छन् कि "प्रभुको ग्रहणयोग्य वर्ष" ले साब्बत वर्ष (सातौं वर्ष) वा जयन्ती वर्ष (पचासौं वर्ष, सात शबाथ वर्ष पछि) लाई जनाउँछ । यो महत्त्वपूर्ण छ कि ख्रीष्टले आफ्नो उद्घाटन भाषणमा साब्बत वर्ष सम्बन्धी आफ्नो मसीही अभियान घोषणा गर्नुभयो । यी पूर्ण-वर्षका-शबाथहरू उत्पीडनको स्वतन्त्र भए । यी समयहरूमा ...

१. भूमि जमिनलाई बाँझो राख्नुपर्ने थियो, गरिब, विस्थापित र पशुहरूका लागि

निः शुल्क उत्पादन उपलब्ध गराउनु पर्दथ्यो (प्रस्थान २३:११; लेवी २५:६; व्यवस्था २४:१९-२२; लेवी १९:९-१०) ।

२. ऋण माफ गरिन्थ्यो (व्यवस्था १५:१-६) ।

३. दासहरू स्वतन्त्र गरिएको थियो (प्रस्थान २१:२-६; व्यवस्था १५:१२-१८) ।

४. मूल मालिकलाई सम्पत्तीको पुनर्स्थापना गर्नुपर्दथ्यो (लेवी २५:२९-३४) ।

नयाँ करार र इतिहास पढ्दा यो स्पष्ट हुन्छ कि येशूका सबै अनुयायीहरूले उहाँको मृत्यु पछि पनि स्फूर्ति दिने समयलाई निरन्तरता दिए ।

“जताततै, विशेष गरी रोमी साम्राज्यको पूर्वमा, त्यहाँ यहूदी इसाईहरू थिए जसको बाह्य जीवनशैली अरु यहूदीहरूको भन्दा स्पष्ट रूपमा फरक नहुने थियो ... तिनीहरूको लागि नयाँ करार, जुन येशूले आफ्ना चेलाहरूसँग अन्तिम भोजमा स्थापना गर्नुभएको थियो र उहाँको मृत्युले छाप लगाइनु भनेको यो होइन कि परमेश्वर र इस्राएलको बीचमा बाँधिएको करार अब अस्तित्वमा थिएन । तिनीहरूले अझै पनि निस्तार चाड, पेन्तीकोस र छाप्रो-वासको चाड मनाए;

उनीहरूको खतना पनि गरियो, साप्ताहिक विश्राम दिन र खानाको सम्बन्धमा मोशाको नियमहरू पालना गरे । ... तिनीहरू यत्ति शक्तिशाली भएको हुनुपर्छ कि ई. स. ७० मा यरुशलेमको पतनसम्म तिनीहरूले इसाई आन्दोलनको प्रमुख तत्व थिए ।" (W.D. Davies, *Paul and Jewish Christianity*, p. 72).

पवित्र शबाथ: मर्कुश १:२१; ६:२; लूका ४:१६,३१; ६:६; २३:५६; प्रेरित १३:१४; ४२-४४; १५:२१; १५:१३; १७:२; १८:४ । (याद गर्नुहोस: परमेश्वरका सबै शबाथहरू, साप्ताहिक वा वार्षिक रूपमा सूर्यद्वारा निर्धारण गरिन्छ र सूर्यास्तबाट सुरु हुन्छ । लेवी २३:३२; नेहम्याह १३:१९) । साप्ताहिक साब्बाथ शुक्रबार सूर्यास्तबाट सुरु हुन्छ र सूर्यास्त शनिवारमा समाप्त हुन्छ । यशैयाले भविष्यवाणी गरे कि परमेश्वरका मानिसहरू नयाँ चन्द्रमा र साब्बाथहरू नयाँ पृथ्वीमा अवलोकन गर्नेछन् । यशैया ६६:२२-२३) ।

“शुरुका इसाईहरूलाई विश्राम दिनको ठूलो सम्मान गर्थे, र त्यो दिन भक्ति र प्रवचनमा बिताउँथे । र यो शंका गर्नु पर्दैन तर उनीहरूले यो अभ्यास प्रेरितहरूबाट लिएका थिए, जुन उद्देश्यका लागि धेरै शास्त्रपदहरूले देखाएका छन ।” (Dialogues on the Lord's Day, p. 189. London:

1701, By Dr. T.H. Morer; A Church of England Divine).

"... शबाथ एक बलियो सम्बन्ध हो जसले उनीहरूलाई सम्पूर्ण जनताको जीवनमा एकतामा बाँध्यो र शबाथलाई पवित्र राख्दा तिनीहरूले केवल उदाहरण मात्र होइन, येशूको आदेश पनि पालन गरे।" (Geschichte des Sonntags, pp.13,14)

“पुरातन मसीहीहरू शनिवार वा सातौं दिनलाई लिएर एकदमै होशियार थिए ... यो स्पष्ट छ कि सबै पूर्वीय चर्चहरू, र विश्वको सबैभन्दा ठूलो भागले शबाथलाई एउटा चाडको रूपमा मनायो ... एथेनासियसले (Athanasius) हामीलाई यो पनि बताउँछन कि तिनीहरू विश्रामको दिनमा धार्मिक भेला गर्थे, किनकि तिनीहरू यहूदी धर्मबाट संक्रमित भएका थिएनन्, बरु विश्राम दिनका प्रभु येशूको उपासना गर्नका लागि एपिफनिस (Epiphanius) भनेका थिए ।” (Antiquities of the Christian Church, Vol.2 Book XX, chap. 3, sec.1, 66. 1137,1138).

निस्तार / अखमीरी रोटीको चाड: लूका २२:१३-१६ (याद गर्नुहोस: येशूले

आफ्ना मानिसहरूलाई निस्तार चाडको उत्सव मनाउन आज्ञा दिनुभयो, रगतको बलिदानले नभई अखमिरे रोटी र अखमिरी (मद्यविहीन) दाखमद्यले । उहाँले भन्नुभयो कि निस्तार चाड उहाँको मृत्युले रद्द गरिएन, तर "परमेश्वरको राज्यमा यो पूरा नहोउञ्जेल" रहिरहन्छ जसले "थुमाको विवाह भोज" लाई जनाउँछ । (प्रकाश १९:९); प्रेरित १२:४ । (नोट: KJV ले प्रेरित १२:४ मा इस्टर शब्द प्रयोग गर्दछ, तर ग्रीक शब्दमा यसको अर्थ पास्चा - pascha (निस्तार चाड) हो; प्रेरित १२:३; २०:६; १ कोरिन्थी ५:६-८ (याद गर्नुहोस: निस्तार चाडको समयमा इसाई विश्वासीहरूले निस्तार चाड पालन गर्नु हुँदैनथ्यो भनेर पावलले तिनीहरूको आचरण सुधार गर्नु आवश्यक परेन । यहाँ समस्या निस्तार चाडको होइन, तर त्यो चाडको समयमा के हुँदछ र के भइरहेको छ त्यो महत्वपूर्ण थियो । कोरिन्थको मण्डलीमा केही यहूदीहरू पनि थिए (१ कोरिन्थी ७:१८ - १९), तर प्रायः यी अन्य धर्म परिवर्तन गरेर आएका थिए (१ कोरिन्थी ६: ९-११; ८:७; १२:२) ।

यूहन्नाका एकजना चेलाले हामीलाई प्रेरित यूहन्नाको विश्वासको तस्वीर दिन्छ । यूहन्नाले विश्वास गरे कि निस्तार-चाड मनाउनु भनेको सुसमाचारको एउटा अंश हो ।

पोलीक्रेट्स (ई स १९५): “त्यसकारण हामी दिनलाई अनावश्यक रूपमा राख्छौं, न त थप्छौं न टाढा राख्छौं, किनकि एशिया [माइनर] ठूला ज्योतिहरू निदाउँछन्, र उहाँ प्रभुको आगमनको दिनमा उद्नुहुनेछ, जब उहाँ स्वर्गबाट महिमासँग आउनुहुनेछ र सबै सन्तहरूलाई खोज्नुहुनेछ । फिलिप र उनका दुई छोरीहरू थिए... यूहन्ना पनि छन् जसले प्रभुको छातीमा सुतेका थिए... र त्यहाँ स्मिर्नामा पोलिकार्प (Polycarp) पनि छन्, जो दुवै बिशप र शहीद हुन, र थ्रेसस (Thraseas), दुवै बिशप र शहीद, युमेनेआका (Eumeneaea)... [साथै] सागरिस (Sagaris), ... पापीरियस (Papirius), र मेलिटो (Melito) ... यी सबैले निस्तार चाडको चौधौं दिनलाई सुसमाचारको हिसाबले राखेका थिए, कहिल्यै डगमगाएनन्, तर विश्वासको नियमको अनुसरण गरे । र म पनि, पोलिक्रेट्स (Polycrates), तिमीहरू मध्ये कम्तिमा पनि मेरो आफन्तहरूको परम्परा अनुसार बाँच्दछु, र ती मध्ये कोही मैले अनुसरण गरेको छु । किनभने मेरा परिवारका सातै बिशप थिए र म आठौं हुँ, र मेरा आफन्तहरूले त्यो दिन राखेका थिए जब मानिसहरूले खमिर त्यागिदिए । यसैले, दाज्यु-भाइहरू र दिदी-बहिनीहरू, म प्रभुमा ६५ वर्षसम्म बाँचेको छु र हरेक देशका भाइहरूसँग कुराकानी गरेको छु र सबै पवित्र

धर्मशास्त्रको अध्ययन गरेको छु, भने तिनीहरूको धम्कीमा डराउँदैनन् किनभने उनीहरूले भनेका छन्, मभन्दा ठूलो को छ । तर यो भन्नु असल थियो, 'मानिसको भन्दा परमेश्वरको आज्ञा पालन गर्नु ठीक हो ।' (Eusebius. Church History, Book V, Chapter 24; Nicene and Post-Nicene Fathers, Series Two, Volume 1).

प्रथम फलहरू: नयाँ नियममा यस चाडको कुनै खास उल्लेख छैन, तर प्रतीकात्मक रूपमा यसको अर्थ स्पष्ट रूपमा १ कोरिन्थी १५:२०-२३ मा उल्लेख गरिएको छ । इजकिएल ४५:२१ मा यसो भनिएको छ, "पहिलो महिनामा, महीनाको चौधौं दिनमा, तिमीहरूले निस्तार-चाड मनाउनुपर्नेछ, सात दिनको चाड । अखमिरी रोटी खानु पर्छ ।" यस पदबाट यो देख्न सकिन्छ की निस्तार चाड अखमिरी रोटीको सम्पूर्ण अवधिमा फैलिएको छ । यसमा अखमिरे रोटीको दिनमा पहिलो सब्बथ पछि पहिलो दिनमा पर्ने पहिलो फलहरू समावेश हुन्छन् ।

हप्ताको चाड / पेन्तीकाशको चाड: प्रेरित २; २०:१६ ।

तुरहीहरूको चाड: नयाँ नियममा यस चाडको कुनै खास उल्लेख छैन, तर प्रतीकात्मक अर्थ स्पष्ट रूपमा १ कोरिन्थी १ १५:५२; प्रकाश ८:२,६ मा उल्लेख गरिएको छ ।

प्रायश्चित्तको दिन: प्रेरित २७:९ (याद गर्नुहोस: यहाँ उल्लेख गरिएको “उपवास” शब्दले प्रायश्चित्तको दिनलाई जनाउँछ जुन प्रायः उपवासको दिनलाई मानिन्छ); प्रकाश ११:१८-१९ । (नोट: KJV मा उल्लेख गवाहीको सन्दुकले करारको सन्दुकलाई जनाउँदछ । प्रायश्चित्तको दिनमा प्रधान पुजारी योम किप्पूर पवित्रस्थानको महापवित्र स्थानमा जान्छ जहाँ करारको सन्दुक थियो । त्यहाँ उनले मन्दिरलाई लाक्षणिक तवरले सफा गर्दथे जसको अर्थ शैतानले परमेश्वर विरुद्ध लगाएको ती सबै झूटहरूबाट मानिसहरूलाई शुद्ध पार्थ्यो, लेवी १६; दानियल ८:१४ । तुरही र प्रायश्चित्तको पर्व ऐतिहासिक रूपमा छाप लगाउने र न्याय गर्नेको गम्भिर समय मानिन्थ्यो । हेर्नुहोस्, प्रकाश १४:६-७) ।

छाप्रो-वासको चाड: यूहन्ना ७; नया करारमा यस चाडको कुनै खास उल्लेख छैन, तर प्रतीकात्मक रूपले अन्त-समयको अर्थ प्रकाश २१:३ मा स्पष्ट रूपमा उल्लेख गरिएको छ । (नोट: जकरिया अध्याय १४ ले परमेश्वरका जनहरू ख्रीष्टको दोस्रो आगमन पछि पनि यो चाड मनाउँनेछन्) ।

जब तपाईंले यो स्वीकार गर्नुहुन्छ कि पिताको आनन्द उहाँका सन्तानहरूलाई विश्राम-सात-सिद्धान्तमा ख्रीष्टमार्फत दिइयो, प्रभुको सबै नियुक्तिहरूलाई सुसमाचारको भागको रूपमा हेर्नु सामान्य कुरा हो ।

त्यहाँ धेरै व्यक्तिहरू छन् जो विश्वास गर्छन् कि प्रभुका चाडहरू क्रूस भन्दा अघि जिउनेहरूका लागि वास्तवमा आध्यात्मिक चाडहरू थिएनन्। तिनीहरू विश्वास गर्छन् कि चाडहरू केवल तिनीहरूको दिन सयौं बर्ष पछि ख्रीष्टको कार्यको प्रतीकात्मक मात्र थिए । यस्तो विश्वासले क्रूसको अघि सुसमाचारमा ख्रीष्टको कामलाई इन्कार गर्दछ र कलवरीको ज्योति मोशाको अनुहारबाट देखिन्थ्यो । **त्यहाँ विश्राम लिन सक्ने एउटै मात्र तरिका छ, र त्यो हो ख्रीष्टको आत्माको माध्यमबाट । तल दिइएका सबै पदहरूले विश्रामको बारेमा कुरा गर्दछन् ।**

प्रस्थान १६:२३ मोशाले तिनीहरूलाई भने, “परमप्रभुले भन्नु भएको जस्तै नै

भयो । यसो भयो कारण भोलि परमप्रभुको सम्मानमा मनाइने **विश्रामको दिन** हो । तिमीहरूलाई जति आवश्यक पर्छ आज त्यति खाध्य पकाउन सक्छौं तर भोलि बिहानको निम्ति यस खाध्यको रहल राख ।”

प्रस्थान ३१:१५ काम गर्नको निम्ति छः दिन पूरा रहन्छ तर **सातौं दिन** चाँहि परमप्रभुको निम्ति एकदमै विशेष **आरामलिने दिन** हुनेछ

। कुनै पनि मानिस जसले विश्राम दिनमा काम गर्छ भने त्यस मानिसलाई मृत्यु दण्ड दिइनेछ ।

लेवी १६:३०-३१ किन? किनभने, यसदिन पूजाहारीले

तिमीहरूलाई नुहाई दिनेछन् अनि पवित्र पार्नेछन् । तब तिमीहरू परमप्रभुको सामुन्ने शुद्ध हुनेछौं । त्यो दिन तिमीहरूको महत्वपूर्ण

साबात दिन हो । तिमीहरूले कुनै खाद्य खानु हुदैन । यो नियम सधैं चलिरहने छ ।

लेवी २३:२४ “इस्राएलका मानिसहरूलाई भन सातौं महीनाको पहिलो दिन तिमीहरूको विशेष **विश्रामको दिन** हुन्छ र मानिसहरूलाई यो पवित्र सभा हो भनी सम्झाउन तुरही बजाऊ ।

लेवी २३:३९ “सातौं महीनाको पन्ध्रौं दिन जब तिमीहरू आफ्नो जमीनबाट फसल बटुल्छौ तब सात दिनसम्म परमप्रभुको चाडहरू मनाउनुपर्छ । पहिलो दिन अनि आठौं दिन विशेष **विश्रामको दिन** हुनेछ ।

याद गर्नुहोस् कि माथिका प्रत्येक पटक साब्बाथ शब्दको प्रयोग भएको छ । यहाँ उल्लेख गरिएको आराम भन्ने शब्द त्यही हो जुन ख्रीष्टमा पाईन्छ । ख्रीष्ट भन्दा बाहिर आराम गर्न वा साब्बत गर्न असम्भव छ ।

मत्ती ११:२८ मकहाँ आऊ । ‘जो थकित औ कष्टले दबिएकाहरू हो! म तिमीहरूलाई आत्माको निम्ति विश्राम दिनेछु ।

हीब्रू ४:११ समर्थ हामी पनि परमेश्वरको विश्राममा प्रवेश गर्ने सक्दो कोशिश गरौं हामीले सक्दो कोशिश गर्नुपर्छ ता कि परमेश्वरको आज्ञा नमान्नेहरूको नमूना बनेर हामी नष्ट नहौं ।

ख्रीष्टले प्रयोग गर्नुभएको विश्राम शब्द शब्बतोन - sabbaton हो जुन ग्रीक शब्दमा उल्लेखित शबाथन- Shabbathon भन्ने शब्दसँग बराबर छ । त्यसकारण चौथो आज्ञा केवल सुसमाचारको अन्तर्गत रहन सक्छ, त्यो सुसमाचार जुन ख्रीष्टको आत्माले हामीलाई पिताको खुशी तुल्याउँदछ ।

साबथ अधिक पूर्णरूपमा

हामीले देख्यौं कि शबाथ दिनलाई पालन गर्नुभनेको "उहाँको विश्राम" (हिब्रू ४:११) मा प्रवेश गर्नु हो, हाम्रोमा होइन । थकित भएकोले परमेश्वर आराम गर्नुभएन: "के तिमीलाई थाहा छैन? के तपाईंले सुन्नु भएको छैन कि सदा सर्वदाका परमेश्वर, पृथ्वीको अन्तका सृष्टिकर्ता, निराश हुनुहुन्न र थकित पनि हुनुहुन्न ।" (यशैया ४०:२८) । यसैले केवल "काम" को रूपमा तपाईंको आफ्नै कामबाट हसाको सातौं दिनमा आराम गर्नु विश्राम दिनलाई कुनै हिसाबले राख्नु हुँदैन । यही कुरा येशूले आफ्ना यहूदी श्रोताहरूलाई सिकाउँदै हुनुहुन्थ्यो, उनीहरूलाई पश्चात्ताप गर्न र "सृष्टिकर्ताको साँचो विश्राममा" प्रवेश गर्न आह्वान गर्दै उहाँ सृजनात्मक कार्यहरूमा विश्वास गरेर (जुन उहाँ मानिसमा गर्न चाहानुहुन्छ), हामीलाई फेरि नयाँ (निःस्वार्थ) बन्न सक्ौं । सृष्टिकर्ता, र हामीलाई उहाँको समानता र छविमा पुनःस्थापित गराउदछ । जसरी माथि मत्ती ११:२८ मा येशूले सिकाउनुभएको थियो, केवल उहाँको उपस्थितिले मात्र कुनै चीजलाई पवित्र बनाउन र साँचो विश्राम लिन सक्दछ ।

प्रस्थान ३३:१४ परमप्रभुले उत्तर दिनु भयो, "म आफैं तिमीसित जानेछु र तिम्रो अगुवाइ गर्नेछु।"

म मेरो सम्पूर्ण जीवनमा शबाथ पालनकर्ता हुँ । म सम्पूर्ण माध्यमबाट चर्च सेवाहरूमा भाग लिएको छु । प्रभुको संगतिमा शबाथको विशेष समयको बारेमा मलाई व्याख्या गरिएको थियो । यो उहाँको विशेष दिन हो । तर त्यसबेला साब्वथ भनेको पवित्र आत्माको विशेष बरदान हो भनेर मलाई वर्णन गरिएको थियो । जब मैले ए.टी. जोनसका A.T. Jones साब्वथको सम्बन्धमा लेखहरू अध्ययन गरे, मैले उनको एउटा उपदेशमा निम्न कथनहरू देखें:

कुन कुराले त्यस दिनलाई पवित्र बनायो? [मण्डली: "परमेश्वरको उपस्थितिले।"] परमेश्वरको उपस्थितिले चीजहरूलाई पवित्र तुल्याउँछ । यसले स्थानलाई पवित्र बनाउँदछ। यसले मानिसलाई पवित्र बनाउँछ । परमेश्वरको उपस्थितिले दिनलाई पवित्र बनायो । त्यसोभए परमेश्वरको पवित्रता यो दिनसँग जोडिएको छ । परमेश्वरको उपस्थिति, परमेश्वरको पवित्र उपस्थिति, सातौं वा शबाथ दिनसँग जोडिएको छ । त्यसोभए जब मानिस त्यस दिन आउँदछ, केवल मानिस त्यसमा आउन सक्दछ, आत्मिकरूपले - परमेश्वरको आत्माको दिमागले - र आत्मिक विश्राम प्राप्त गर्दछ, यसमा रहेको आत्मिक स्फूर्ति, आत्मिक आशिष् यसमा नै, के उहाँ पनि त्यो उपस्थिति ग्रहण गर्नुहुन्न, त्यो उपस्थितिको भागीदार बन्नुहुन्छ, जसमा उहाँलाई परिवर्तन गर्ने परमेश्वरको पवित्रता छ? उसले वास्तवमै गर्छ । र त्यो साब्वथ पालन गर्दछ ।

त्यसोभए त्यस दिन उहाँले पवित्र गर्यो, तर मैले ती पदहरू अभ्यास पनि गर्नु पर्दैन । यो के हो जसले पबित्रीकरण गराउँछ?

[मण्डली: "परमेश्वरको उपस्थिति।"] त्यसोभए परमेश्वरको उपस्थिति, उहाँको पवित्र शक्ति सातौं दिनमा छ। ए तेसो पो? [मण्डली: "हो।"] तब जुन मानिस प्रभुको साब्वथमा आउँछ उसको प्रभुको सब्बथको बारेमा धारणा अनुसार र उसको मनसायले नै आत्मिक विश्राम पाउँछ । उसले त्यो त्यहाँ पाउँदछ । उसले आध्यात्मिक स्फूर्ति पाउँछ, रमाउँछ; उसले आध्यात्मिक आशिष पाउँछ। उसले परमेश्वरको उपस्थिति र पवित्रता पाउँदछ जुन त्यो उपस्थितिले उसलाई रूपान्तरण गर्न ल्याउँछ । र उसले त्यो पवित्रतामा त्यो पवित्रतालाई भेट्टायो जसले उस दिनलाई पवित्र पार्नु भयो । कुन उद्देश्यका लागि यो सबै गरिएको थियो? सब्बथ किन बनाइएको थियो? [मण्डली: "मानिसका लागि।" मर्कुश २:२७] । यो मानिसका लागि बनाइएको थियो । त्यसोभए, परमेश्वरले विश्राम गर्नुभयो र मानिसका लागि एक दिनको आत्मिक विश्राम दिनुभयो, होइन र? [मण्डली: "हो।"] परमेश्वरको स्फूर्ति, मानिसका लागि त्यस दिन उहाँ रमाउनुहुन्थ्यो । त्यो आशिष जुन आशिष उहाँले दिनुभयो त्यो मानिसका लागि थियो । मानिसका लागि उहाँको उपस्थितिले यसमा ल्याएको पवित्रता र उहाँको उपस्थितिले यसलाई प्रदान गरेको कुरा, थियो । उहाँको उपस्थिति र यो पवित्रीकरण मान्छेको लागि थियो । त्यसोभए, के यो विश्रामको दिनमा मानिस उहाँको उपस्थितिको भागीदार हुनसक्दछ र परमेश्वरको आत्मिक विश्राम, आत्मिकी आशिष, पवित्रता, पवित्रताका निम्ति परमेश्वरको उपस्थिति, परमेश्वरको उपस्थितिबाट जीवित अनुभवबाट परिचित हुन सक्छ? उसलाई

पवित्र पार्न ? के परमेश्वरले विश्राम दिनको उद्देश्य मानिसलाई दिन चाहनुभएको होइन र ? शबाथमा सबै प्राप्त गर्ने मानिस शबाथ पालन गर्ने मानिस हो । र उसलाई यो पनि थाहा छ । उसलाई यो थाहा छ र उनी यो जान्न पाउँदा खुसी छन् ।

अब अर्को कुरा: सिर्जनामा वास्तविक उपस्थित अभिकर्ता को थियो? [मण्डली: "ख्रीष्ट।"] यो को थियो जसले आराम गर्नुभयो? [मण्डली: "ख्रीष्ट।"] कसलाई स्फूर्ति दिइयो? [मण्डली: "ख्रीष्ट।"] को द्वारा आशिष् पाए? [मण्डली: "ख्रीष्ट।"] कसको उपस्थितिले यसलाई पवित्र बनायो? [मण्डली: "ख्रीष्टको"] दिनमा को उपस्थिति छ? [मण्डली: "ख्रीष्टको।"] त्यसोभए येशू ख्रीष्टको उपस्थितिमा कुनै व्यक्ति पवित्र छैन, उसले पवित्र बनाउँदैन र आशीर्वाद दिँदैन, जसलाई विश्राम हुँदैन, किन उसले विश्राम दिन पालन गर्न सक्दैन । के तपाईं देख्नुहुन्न, यो केवल ख्रीष्ट मानिस संग भएकोले शबाथ पालन गर्न सकिन्छ; किनभने शबाथले ख्रीष्टको उपस्थितिलाई भित्र ल्याउँछ । (A.T. Jones GCB Sermon 20, 1893).

याद गर्नुहोस् कि कसरी लेट ए.टी. जोन्सले - A.T. Jones होशियारीका साथ यो प्रकट गर्दछन कि साब्वथमा भएको आशिष भनेको परमेश्वरको उपस्थिति र ख्रीष्टको उपस्थिति हो । मैले पहिले यो कुरा बुझ्न सकिनँ, जबकि मैले सारा जीवन साब्वथलाई "पालन" गरिरहेको छु । साब्वथमा पवित्र आत्माको वरदानको पूर्ण उपाय भेट्टाइएको छ भनेर ती जातिहरूलाई किन सारिएको छैन? साब्वथ भनेको परमेश्वरकै छाप

हुनसक्दछ भनेर यो मात्र सम्भावित तरिका हो किनकि हामी पवित्र आत्माद्वारा मोहर लगाइन्छौं ।

एफिसी ४:३० पवित्र आत्मालाई दुखित नतुल्याऊ । आत्मा नै प्रमाण हो के तिमी परमेश्वरका हौ । उपयुक्त समयमा परमेश्वरले तिमीलाई मुक्त गर्नु हुनेछ भन्ने देखाउनुलाई नै उहाँले त्यो आत्मा दिनुभएको हो ।

एफिसी १:१३ तिमीहरू पनि त्यस्तै हौ । तिमीहरूले आफ्नो मुक्तिको बारेमा साँचो शिक्षा-सुसमाचार सुनिहाल्यौ । सुसमाचार सुनेपछि तिमीहरूले ख्रीष्टमा विश्वास गर्थौ । अनि परमेश्वरले आफ्नो विशेष छाप तिमीहरूमा लगाउनु भयो र तिमीहरूलाई पवित्र आत्मा दिनुभयो जुन उहाँले प्रतिज्ञा गर्नुभएको थियो ।

प्रतिज्ञाको पवित्र आत्मा हामीलाई स्फूर्तिको मौसममा आउँनुहुन्छ । हामीलाई तोकिएको समयमा पवित्र आत्माको प्रतिज्ञा दिइएको छ । यो कुरा बुझ्नको लागि, ख्रीष्टको पुनरुत्थान भएपछि पवित्र आत्माको प्रतिज्ञा गरिएको उपहारको समयलाई विचार गर्नुहोस् ।

प्रेरित १:७-८; २:१-२; ४, ७-८, १३-१५ येशूले तिमीहरूलाई भन्नुभयो, “पिता मात्र एक हुनुहुन्छ जसको मिति र समयहरू निर्णय गर्ने अधिकार छ ।” तिमीहरू यी कुराहरू बारे जान्न सक्तैनौ । तर पवित्र आत्मा तिमीमाथि आउनु हुनेछ अनि तिमीहरूले शक्ति पाउनेछौ । तिमीहरू मानिसहरूबीच मेरो गवाही

हुनेछौं । पहिले तिमीहरू यरूशलेमका मानिसहरूका निम्ति गवाही हुनेछौं । तब तिमीहरूले यहूदियामा, सामरियामा अनि संसारका प्रत्येक ठाउँका मानिसहरूलाई बताउनेछौं ।” जब **पेन्तिकोसको दिन** आइपुग्यो, प्रेरितहरू सबै एकै ठाउँमा जम्मा भएका थिए । अचानक स्वर्गबाट जोडले हुरी बतास चले जस्तै एउटा आवाजले तिनीहरू जुन कोठामा बसिरहेका थिए त्यस कोठालाई सम्पूर्ण प्रकारले ढाकिदियो । **तिनीहरू सबै पवित्र आत्माले परिपूर्ण भए** र तिनीहरूले विभिन्न भाषाहरूमा बोल्न थाले । पवित्र आत्माले तिनीहरूलाई त्यसो गर्न शक्ति प्रदान गर्नुभयो । यी सबै यहूदीहरू यसमा आश्चर्य चकित भए । तिनीहरूले बुझेनन् कि कसरी प्रेरितहरू यस्तो गर्न सक्षम भए । तिनीहरूले भने, “हेर! यी मानिसहरू जो बोलिरहेका छन् तिनीहरू सबै गालीलबाट आएका हुन् । तर हामी तिनीहरूले बोलेका शब्दहरू हाम्रो आफ्नै भाषामा सुनिरहेका छौं । यो कसरी सम्भव भयो? हामी विभिन्न ठाउँहरूबाट आएका हौं । तर अन्य मानिसहरू तिनीहरूमाथि हाँसिरहेका थिए । ती मानिसहरूले सोचे कि प्रेरितहरूले खुब दाखरस पिए अनि माते । त्यसपछि पत्रुस अन्य एघार जना प्रेरितहरूसित उभिए । सबै जनसमुदायले सुन्ने गरेर उनले जोडसंग कराएर भने । उनले भने, “मेरा यहूदी दाज्यु-भाइहरू र यरूशलेमाका बासिन्दाहरू, मलाई ध्यान दिएर सुन ! म तिमीहरूले जान्नु पर्ने आवश्यक कुराहरू भन्न लागेको छु । यी मानिसहरू तिमीहरूले सोचे जस्तै मातेका छैनन् । **अहिले बिहानको भर्खर नौ मात्र बजेको छ ।**

सात हप्ता गणना गरेर पहिलो फलहरूको चाड पछि पवित्र आत्मा ठूलो शक्तिले खन्याइएको थियो। यो बिहानको बलिदानको समय हो जुन तेस्रो घडीको बीचमा आयो ।

हामी सम्झना गर्दछौं कि हरेक दिन बिहान र साँझको बलिदान अनुसार आत्माको वरदान छ । बिहानको बलिदान तेस्रो घडीमा थियो र साँझको बलिदान छ घण्टाको अन्तराल पछि आयो । त्यसैले पवित्र आत्माको उपहार बिहानको बलिदानको समयमा पेन्तिकोसको दिनको नियुक्तिमा आयो । यो कुनै अनियमित घटना होइन तर वास्तवमा हाम्रा पिताको समय अनुसार हुन्छ । चन्द्रमामा खडा र सूर्यको पोशाकमा परेका आइमाईले प्रभु येशू मार्फत हाम्रा पिताको आशिष् पाउन यो तोकिएको समयमा जम्मा गर्नु पर्यो ।

त्यसोभए, त्यहाँ एक विशेष आशिष् छ जुन हरेक दिन आउँदछ । यो बिहान र साँझको बलिदानको साथ आउँदछ । आज हाम्रोलागि यसको अर्थ बिहान र साँझको उपासनाको लागि भेला हुनु हो ताकि हाम्रो मुक्तिदाताको बलिदानलाई मान्यता दिएर हाम्रो पिताको उपहार ग्रहण गर्न सकौं ।

वर्षोको लागि मैले बिहान र साँझको पूजा गर्न सकिदैनँ । अब जब म जान्दछु कि यी दिनहरू पवित्र आत्माको दैनिक उपहार प्राप्त गर्न हाम्रा पिताबाट विशेष नियुक्तिहरू हुन्, तिनीहरू रमाइलो भए, बोझ होइनन् । यो कुनै काम मुक्ति योग्यताका लागि गरिएको होइन, बरु यसले विश्वासद्वारा र जब उहाँ बोलावट गरी आउँछ ख्रीष्टको धार्मिकता ग्रहण

गर्दछ । के तपाईं बिहान र साँझ आउने आत्माको उपहार प्राप्त गर्न चाहनुहुन्छ? के तिमीलाई यस्तो उपहार चाहिन्छ? यदि हाम्रो पिताले हामीलाई प्रदान गर्दै हुनुहुन्छ, तब के यसले हामीलाई चाहिन्छ भनेर सुझाव दिँदैन ?

यशैया ५८:१३-१४ त्यस्ता कुराहरू हुनेछन जब तिमीहरूले विश्रामको दिन परमेश्वरको नियमहरू विरुद्ध पाप गर्न बन्द गर्नेछौ । अनि त्यस्तो हुनेछ जब तिमीहरू ती कुरा गर्दैनौ जसले तिमीलाई **प्रसन्नता दिन्छ** । तिमीहरूले विश्राम दिनलाई आनन्दको दिन गर्नेछौ । **तिमीहरूले परमप्रभुको विशेष दिनलाई आदर गर्नेछौ** । तिमीहरूले त्यस विशेष दिनलाई अरु दिनहरूमा गरेको काम नगरेर सम्मान गर्नेछौ । त्यसपछि तिमीहरूले परमप्रभुलाई दयाको लागि बिन्ती गर्न सक्छौ । अनि उहाँले तिमीहरूलाई पृथ्वीमाथि अल्गो ठाउँहरूमा लैजानु हुनेछ । अनि उहाँले तिमीहरूलाई ती सबै चीजहरू दिनुहुनेछ जुन तिम्रो पुर्खा याकूबका थिए । परमप्रभु आफैले ती कुराहरू भन्नुभयो ।

एक साँचो साब्वथ पालनकर्ता त्यो हो जसले विश्वास गर्दछ कि हाम्रो पिताले हामीलाई तोकिएको समयमा आत्मा पठाउनुहुन्छ । जसरी हामीले तोकिएको समयमा खान्छौ र त्यो भोजनको बलमा ५ वा ६ घण्टा सम्म शक्ति प्राप्त गर्दछौ, त्यसरी नै हामी पनि तोकिएको समयमा आत्माको वरदान पाउँछौ र ती तोकिएको समयको शक्तिमा हिँड्छौ । यो साब्वथ अझ पूर्ण रूपमा छ ।

धर्मीहरूले किन विश्राम दिनको बारेमा अझ पूर्ण रुपमा घोषणा गर्छन् ?
किनभने साब्वथमा उनीहरूले पवित्र आत्माको विशेष आशिसहरू
पाइरहेका थिए । के व्यक्तिहरूले यी चीजहरू पाएको शैतान चाहन्छ ?
पक्कै होईन ! प्रकाश १२:११७ हेर्नुहोस्:

प्रकाश १२:१७ तब त्यो विशाल सर्प **त्यस स्त्री** प्रति खूबै क्रोधित
भयो । त्यो सर्प त्यस स्त्रीको अन्य बालकहरूको विरुद्ध लडाई
गर्न हिँड्यो । त्यस स्त्रीका बालकहरू तिनीहरू थिए **जसले**
परमेश्वरको आदेशको पालन गर्थे । येशूले सिकाएको सत्य
तिनीहरूसित थियो ।

परमेश्वरका व्यक्तिहरू "परमेश्वरका आज्ञाहरू पालन गर्दछन् ।" यसै
कारणले गर्दा शैतानले "सानो सिङ्ग" मार्फत पवित्र चाडहरू परिवर्तन गर्ने
शक्ति प्रयोग गर्‍यो ।

दानिएल ७:२५ त्यसले सर्वोच्चको विरुद्धमा नै बोल्नेछ, सर्वोच्चका
पवित्र जनहरूलाई धुजा-धुजा पार्नेछ । **त्यसले तोकिएको समय**
र व्यवस्थाहरू बदलने विचार गर्नेछ अनि पवित्र जनहरूले
त्यसको शक्तिमा, साढे तीन वर्ष राज्यको शक्ति सुम्पिदिनेछन् ।

सानो सिंग

हामीले यो खण्ड सुरु गर्नु अघि, हामीले यो जोड दिन चाहन्छौं कि हामी कसैमाथि न्याय गर्दै छैनौं । जसले अरूलाई दोषी ठहराउँछ र त्यसको न्याय गर्दछ उसले मात्र दोषीलाई दोषी ठहराउँछ र न्याय गर्दछ, किनकि हामी सबैले एउटै काम गर्छौं (रोमी २: १; मत्ती ७:१-२) । हामी सबैले पाप गरेका छौं र हाम्रा गैर-दोषी पिताको महिमा (चरित्र) प्राप्त गर्नबाट चुकेकाछौं । (रोमी ३:२३) । मानव इतिहासमा खेलाइएका घटनाहरू तर हाम्रो पतित प्रकृतिले परमेश्वरको पुत्रलाई घृणा गर्ने प्रतिबिम्बित प्रतिबिम्बहरू हुन् जुन मालिक शत्रु शैतान आफैले उक्साएको थियो । यी घटनाहरू छायाँ चित्रहरू र झूटको बिरुद्ध सत्यको लडाईको प्रमाण हो - ख्रीष्ट र शैतानको बीचमा महान विवाद हो ।

तर यी “पवित्र चाडहरू र नियमहरू” कसरी परिवर्तन भए ? यस प्रश्नको लागि इतिहासको अध्ययनको आवश्यकता पर्दछ कि सानो सिंगले कसरी शबाथ र चाडहरू परिवर्तन गर्‍यो भन्ने लामो र दुखद कथा जान्न । यस ईतिहासको सामान्य अवलोकनको लागि कृपया महान विवाद - ग्रेट कन्ट्रोवर्सी र लाइफ मैटर - Life Matters दुबै पिताफ्लोव.इन.फा. - fatheroflove.info. मा उपलब्ध पुस्तकहरू पढ्नुहोस् । हामी यो प्रश्नलाई सम्बोधन गर्न पवित्र उत्सव र व्यवस्थालाई कसरी परिवर्तन गरियो भन्ने सम्बन्धमा सानो सिंगको पहिचान र गतिविधिहरूको आधारभूत रूपरेखा दिनेछौं ।

दानियल अध्याय ७ को सुरुमा दानियलले यो “सानो सिंग” को शक्ति चार दर्शनमा देखेको चौथो पशुबाट उदाएको भनेका थिए । स्वर्गदूत गब्रिएलले दानियललाई बताए कि यी चारै जनावरले चारवटा राज्यको प्रतिनिधित्व गर्दछ । चौथो जनावरको लागि गब्रिएलले भन्छन्:

दानिएल ७:२३-२४ “उहाँले मलाई यो जवाफ दिनुभयो ‘चौथो डरलाग्दो पशुले एउटा अर्को चौथो राज्यको प्रतिनिधित्व गर्छ । यो अरू राज्यहरू भन्दा बेग्लै हुनेछ । यस चौथो राज्यले समस्त पृथ्वीलाई निल्नेछन्, यसलाई कुल्चेर धूलो-पीठो पार्नेछ । त्यो दशवटा सीडले दशजना राजाहरू यस राज्यबाट खडा गर्नेछ । अनि त्यसपछि अर्को एउटा राजा खडा हुनेछ। त्यो चाहिँ अधिका राजाहरू भन्दा बेग्लै हुनेछ । त्यसले तीन राजाहरूलाई परास्त गर्नेछ ।

यद्यपि हामीले यी सबैलाई विस्तृत रूपमा विच्छेदन गर्ने छैनौं, हामी पाठकलाई यो जानकारी दिन चाहन्छौं कि बाइबल विद्वान र शिक्षकहरूले शताब्दीयौंदेखि सिकाएका थिए कि यी चारै जनावरहरूले चार विश्व राज्य प्रतिनिधित्व गर्छन्, बेबिलोन (सिंहले प्रतिनिधित्व गरेको छ), मार्दी-फारस (भालुले प्रतिनिधित्व गरेको छ), ग्रीस (चितुवाले प्रतिनिधित्व गरेको छ) र रोम (दशवटा सिङ्ग भएको डरलाग्दो देखिने जनावरले प्रतिनिधित्व गरेको छ) । दानियलले भने कि यो "सानो सी सिंग" यी चौथो पशुको दश सिंगहरूको बीचबाट उट्छ (पद ८), त्यसैले यो शक्ति रोमबाट उठ्नुपर्दछ। समयसँगै रोमको दुई चरणहरू छन् - मूर्तिपूजक रोम र प्यापल रोम । जब प्यापल रोमले प्रभुत्व जमायो,

रोमको चर्चले सबै मूर्तिपूजक कथनहरूलाई रोमन क्याथोलिक इसाई धर्ममा समाहित गर्‍यो र राज्यको प्रयोग गरेर उसको शिक्षालाई लागू गर्न थाल्यो । तसर्थ यो चौथो राज्य वास्तवमा "सबै राज्यहरू भन्दा बेग्लै" छ किनकि यो एउटा धार्मिक-राजनीतिक शक्ति हो जुन चर्चले राज्यलाई नियन्त्रण गर्दछ ।

दानियल अध्याय ८ मा दानियलले आफ्नो सानो मूर्तिपूजक चरणमा यो सानो सिंगलाई देख्छन् किनकि यो "दक्षिण, पूर्वतिर र रमाईलो देशतर्फ बढेको थियो ।" (दानियल ८:९)। त्यसोभए पद १० मा पोप चरणले कब्जा लिन्छ जब यो धार्मिक विषयहरूमा बढी चासो लीन थाल्छ ।

दानिएल ८:१०-१२ त्यो सानो सीङ बढेर आकाश छुन पुग्यो । त्यसले धेरै तारा र ग्रहहरूलाई पनि पृथ्वीमा झारी दियो । सानो सीङ बढेर अग्लो भयो । यो बढेर घाम भन्दा अग्लो भयो । मन्दिरमा चढाउने दैनिक बलि पनि सीङले रोकिदियो । अनुचित रीतिले नै जन-समुदाय अनि दैनिक भेंटीहरू त्यस समक्ष त्यसले चाहे अनुसार गर्न सुम्पियो । यसले सत्यलाई भुईँमा फ्याँकिदियो । त्यो आफ्नो प्रत्येक कार्यमा सफल भयो ।

स्वर्गीय सत्यलाई भुईँमा खसाल्नु भनेको परमेश्वरका विधिहरू र सत्यहरूलाई लिनु र तिनीहरूलाई पतित मानव ढाँचामा परिवर्तन गर्नुको प्रतीक हो । यस प्रणालीले परमेश्वरको राज्यलाई संसारको सबै जानवर राज्यको रूपरेखामा प्रस्तुत गर्दछ । परमेश्वरको राज्य प्रेम र स्वतन्त्रता देखि युद्ध र जबरजस्ती को राज्य "परिवर्तन" हुनेछ ।

मानिसजातिको पापमा फसेकोले हामी अब स्वाभाविक रूपमा परमेश्वरको क्षमामा अस्वीकार गर्दछौं । पापले हाम्रो दिमागलाई परमेश्वरतर्फ बदल्नको लागि ल्याएको छ, भन्ने सोचमा कि हामीले अब कार्यहरू गर्नुपर्दछ, गुणहरू कमाउनुपर्दछ, र उहाँलाई ग्रहणयोग्य तुल्याउन परमेश्वरलाई प्रसन्न तुल्याउनुपर्दछ। इतिहासभरि यहूदी धर्म जत्तिकै रोमको चर्चले पनि परमेश्वरको व्यवस्थालाई विधान संहिताको रूपमा प्रस्तुत गर्‍यो जुन यसलाई भंग गर्नेहरूलाई दण्डित सजायको साथ लागू गर्नुपर्दछ । यी "अन्धकार युगहरू" को अवधिमा परमेश्वरको पवित्र व्यवस्था आत्मिकी हुनबाट हाम्रो दिमागमा "परिवर्तन" भएको थियो (रोमी ७:१४) जुन नियमहरूलाई एक मनमानी सूचीमा परिमार्जन वा रद्द गर्न सकिन्छ । यस खराब धर्मशास्त्रले आधुनिक प्रोटेस्टेन्ट इसाईमतमा पनि बाढी ल्याएको छ । शैतानले हामीलाई यस्तो सोचन बहकायो कि यदि कसैले परमेश्वरको नियमहरू भंग गरेको छ भने त्यसले हामीलाई विपत्ति, बिमारी वा मृत्युसमेत सजाय दिने ईश्वरीय न्यायमा बाधिनुपर्नेछ । यद्यपि, परमेश्वरको कानून मानव कानूनको रूपमा काम गर्दैन । परमेश्वरको कानून योजनाको कानून हो, जसले कानून निर्माताको चरित्रलाई झल्काउँछ । यो प्रेमको कानून हो जसमा जीवनको वास्तविकता संचालित हुन्छ । हो "पापको ज्याला मृत्यु हो" (रोमी ६:२३), र "पाप व्यवस्थाको उल्लंघन हो" (१ यूहन्ना ३:४), तर कुनै नियम तोड्ने पापीलाई मार्ने परमेश्वर हुनुहुन्न । मृत्यु पाप जीवनको प्राकृतिक परिणाम हो । प्यारासूट बिना ३५,००० फिटमाथिको हवाइजहाजबाट उफ्रिनु नै मृत्युको प्राकृतिक परिणाम हो ।

याकूब १:१४-१५ एकजना व्यक्तिलाई आफ्नै दुष्ट कुराले प्रलोभित तुल्याउँछ। उसको आफ्नै दुष्ट इच्छाले बाहिर तान्छ अनि उसलाई जालमा फसाउँछ । दुष्ट इच्छाबाट पाप जन्मन्छ। जब पाप बढ्छ, यसले मृत्यु जन्माउँछ ।

जब हामी परमेश्वरको इच्छा भन्दा बाहिर हिँड्न छनौट गर्दछौं, सुरक्षाको कानून/परिधि भन्दा पर, परमेश्वरले हाम्रो छनौट स्वतन्त्रतामा हस्तक्षेप गर्नुहुन्न र हामी स्वाभाविक रूपमा जे रोप्छौं त्यही कटनी गर्नेछौं । परमेश्वर अपमानजनक पिता हुनुहुन्न । ऊ रगत तिर्खाउने निर निरंकुश पनी होइन । उहाँ सँधै "दयालु र अनुग्रही, धैर्यता, र भलाइ र सत्यमा प्रशस्त हुनुहुन्छ ।" (प्रस्थान ३४:६) । जब पाप यस पृथ्वीमा आयो परमेश्वर र उहाँको व्यवस्था परिवर्तन भएन । ईश्वरको नियम धार्मिकताको आफ्नै ईश्वरीय चरित्रको ट्रान्सक्रिप्ट हो ।

यशैया ५१:६-८ माथि आकाशमा हेर ! तल पृथ्वी वरिपरि हेर ! आकाश बादलहरूका धूँवा सरह अल्गिदै जानेछ। पृथ्वी काम नलाग्ने पुरानो लुगा सरह हुनेछ । पृथ्वीमा भएका मानिसहरू मर्नेछन् तर मेरो उद्धार सदा-सर्वदा रहिरहनेछ। मेरो सद्भावना कहिल्यै अन्त हुनेछैन । तिमीहरू जसले मेरो धार्मिकतालाई जान्दछौ त्यसले मलाई ध्यान दिएर सुन्नु पर्छ । तिमीहरू जसले मेरो उपदेशहरू मान्दछौ उनीहरूले मैले भनेका कुराहरू मात्र पर्दछ । दुष्ट मानिसहरूबाट नडराऊ । तिनीहरूले तिमीहरूलाई भनेका नराम्रा कुराहरूबाट नडराऊ । किन ? किनभने तिनीहरू पुराना लुगाहरू जस्ता हुन् । माऊ कीराहरूले तिनीहरूलाई

खानेछन् । तिनीहरू ऊन जस्तो हुन कीराहरूले तिनीहरूलाई खानेछन तर मेरो सद्भावना सदा-सर्वदा चलिरहनेछ । मेरो उद्धार सदा सर्वदा लगातार चलिरहनेछ ।”

पापमा प्रवेश गरेपछि मात्र परिवर्तन भयौं हामी सबै । हाम्रो दिमाग, चरित्र, र व्यक्तित्व परिवर्तन भयो । परमेश्वरप्रति हाम्रो विचारधारा परिवर्तन भयो । अब हामी उहाँलाई मायालु र क्षमाशील बुबाको रूपमा देख्न सक्दौं, तर उहाँलाई रिस उठेको ईश्वरको रूपमा देख्दछौं जसको न्यायले उहाँको नियमहरू उल्लंघन गर्ने आँट गर्ने कसैको मृत्युको माग गर्दछ । यस प्रकारको घटना र उदाहरण हामीसँग छ, जब उनीहरूले निषेधित फल खाए पछि, आदम र हव्वाले आफूलाई परमेश्वरको उपस्थितिबाट लुकाए, र परमेश्वर द्वारा प्रश्न गर्दा आदमले भने, "मैले बगैंचामा तपाईंको आवाज सुनें, र म डराएँ । किनकि म नागों थिएँ । र मैले आफूलाई लुकाएँ ।” (उत्पत्ति ३:१०) ।

तल सुन्नुहोस् कसरी शैतानले रोमको चर्चलाई धोका दियो र विश्वको अधिकांश भागलाई विश्वस्त गरायो कि परमेश्वरको व्यवस्था, नियमहरूको एक मनमानी सूची हो भनेर र यसलाई परिवर्तन वा रद्द गर्न सकिन्छ भन्ने मान्यता बनाएर :

"पोपसँग समय परिवर्तन गर्ने, कानूनहरू रद्द गर्ने, र सबै चीजहरू, यहाँसम्म कि ख्रीष्टका आज्ञाहरू पनि परिवर्तन गर्ने शक्ति छ ... पोपसँग अधिकार छ, र उसले प्रायः यो अधिकारलाई प्रयोग गर्छ, ख्रीष्टको आदेशको प्रबन्ध गर्न ।" (*Decretal, de tranlatic*

Episcop. Cap. [The Pope can modify divine law],
Ferraris' Ecclesiastical Dictionary).

“प्रेस्बिटेरियनहरू, ब्याप्टिस्टहरू, मेथोडिस्टहरू र अन्य सबै
इसाईहरूलाई सम्झाउनु उचित हुन्छ कि आइतवारको उत्सवमा
बाइबलले उनीहरूलाई कतै पनि समर्थन गर्दैन । आइतवार
रोमन क्याथोलिक चर्चको एउटा संस्था हो र त्यस दिनलाई
मनाउनेहरूले क्याथोलिक चर्चको आज्ञा पालन गर्दछन् ।”
(Priest Brady, Elizabeth, N.J. “News” of March
18, 1903).

"हामी शनिबारको सट्टा आइतबार मनाउँछौं किनकि क्याथोलिक
चर्चले शनिवारदेखि आइतवारसम्म पवित्रतालाई स्थानान्तरण
गर्यो ।" (Peter Geiermann, CSSR, *A Doctrinal
Catechism*, 1957 edition, p. 50).

"ख्रीष्टको पवित्र, क्याथोलिक, प्रेरितको चर्चको अधिकारमा
हामीले सातौं दिनदेखि पहिलो दिन, शनिवारदेखि आइतवार
परिवर्तन गरेका छौं ।" (Bishop Symour, *Why We
Keep Sunday*).

"सुधारबादी ... क्याथोलिक परिवर्तन गरे पछि सार्वजनिक आराधनाको दिनको रूपमा शनिबारको सट्टा आइतवारलाई स्वीकार्छ ... तर सुधारबादी दिमागले यो महसुस गर्दैन कि ... आइतबार मनाउँदा तिनीहरूले प्रवक्ताको अख्तियार स्वीकार गरिरहेका हुन्छन चर्चका लागि, पोप I" (*Our Sunday Visitor*, February 5, 1950).

रोमन चर्चले साब्वथलाई मात्र परिवर्तन गरेन तर परमेश्वरका सबै चाडहरूलाई समेत परिवर्तन गर्यो:

"... क्याथोलिक चर्चले विश्राम दिन मात्र होइन, अन्य सबै [तथाकथित] यहूदी चाडहरूलाई पनि रद्द गर्‍यो ।" (Bishop T. Enright, Letter, April 26, 1902).

हामीले पहिले पोलिक्रेट्स र उनको ईसाईहरूको प्रवेशलाई संदर्भित गर्यौं, येशूका चेलाहरू लगायत, पहिलो यहूदी महिनाको १४ औं दिनमा निस्तार चाड मनाउँदै । रोमको चर्चले यो बहस गर्‍यो र तिथि परिवर्तन गर्न चाहान्थ्यो जुन उनीहरूको इष्टार-Ishtar (इस्टर) चाडसँग मिल्दोजुल्दो छ । बहस कहिले हुने थिएन **यदि** हामीले निस्तार-चाड मनाउने हो भने, तर **कहिले** हामीले यो पालना गर्नुपर्छ । ईतिहासले आइतबारको साथ बाइबलीय मितिको प्रतिस्थापनले रोमको हप्ताको सातौं दिन (शनिबार) बाट हप्ताको पहिलो दिन (आइतवार) लाई शब्बाथ परिवर्तनलाई ठोस बनाउन पुग्छ भनेर इतिहासले पुष्टि गर्दछ ।

"इस्टरको उत्सवको शुरुआती विकास र एटेंडन्ट क्यालेन्डरको विवादहरू प्रायः जसो इसाई धर्मको [वा, झूटो ईसाई धर्मले] यहूदी धर्मबाट स्वतन्त्र हुन खोजेको परिणामको नतिजा हो । दोस्रो शताब्दीको सुरुमा आइतवारले यहूदी शबाथलाई [परमेश्वरको साब्वथको अर्थ] प्रतिस्थापित गरिसकेको छ, र एसिया माइनरमा [पोलीक्रेट्स र अन्यहरूले] नीसान १४ को यहूदी निस्तार चाडको मिति कायम राख्न प्रयास गरे पनि ... निसियाको परिसदले वार्षिक आइतवार ग्रहण [वसन्त] विषुव (मार्च २१) पछि पूर्णिमाको दिन अपनायो ।" (Walter Elwell, editor, *Evangelical Dictionary of Theology*, "Easter," 1984).

“अन्यजातिका इसाईहरूलाई तिनीहरूको यहूदी जराबाट अलग राख्नुलाई रोमी सम्राटहरूले यहूदी जाति र धर्मको विरुद्ध अपनाएको दमनकारी नीतिहरू र साथै यहूदीहरूले इसाईहरू विरुद्ध गरेको अपमानजनक अभियानबाट प्रभावित भयो । यी कारणहरूले अन्यजातिका इसाईहरूलाई यहूदीहरूको एउटा समुदायको रूपमा र यहूदी धर्मलाई धर्मको रूपमा हेला गर्ने “ईसाई” धर्मशास्त्रको विकास गर्न प्रोत्साहित गरे । 'यहूदीहरूको बिरुद्ध' साहित्यको सम्पूर्ण अंग अग्रणी फादरहरूले उत्पादन गरे जसले यहूदीहरूलाई जनताको रूपमा बदनाम गरे र उनीहरूको धार्मिक विश्वास र कुनै पनि ऐतिहासिक मूल्यको अभ्यासलाई खाली गरे । यहूदी विरोधी अभियानको दुई प्रमुख दुर्घटनाहरू शबाथ र निस्तार-चाड थियो । साब्वथलाई आइतवारमा

परिवर्तन गरियो र निस्तार चाडलाई इस्टर-आइतवारमा सारियो ।" (Samuele Bacchiocchi, God's Festivals in Scripture and History, The Spring Festivals, p. 103).

परमेश्वरको क्यालेन्डरका पवित्र दिनहरू क्रिश्चियन धर्म भित्र छुट्टिमा बदलिएको छ जुन सुरुमा सूर्य-पूजाका देवताहरूको लागी मनाउँथ्यो । आज धेरै इसाईहरू अन्जानमै मानिसका परम्परालाई पछ्याउँदै परमेश्वरको आज्ञालाई इन्कार गर्दछन् । क्रिसमस, ईस्टर, भ्यालेन्टाइन डे, र हेलो वार्डन जस्ता छुट्टिहरू सबैको मूर्तिपूजक उत्पत्ति हुन्छ र परमेश्वरले हामीलाई उहाँको वचनमा दिनुहुन्न । सारा संसारले यी चाडहरू जान्दछन्, तर कतिजनालाई त्यो चाडहरू थाहा छ जसलाई पवित्र शास्त्रमा रेखांकित गरिएको छ (लेवी २३) जसले हामीलाई पवित्र आत्माले अझ ठूलो मात्रामा प्रदान गर्दछ, परमेश्वरको मुक्तिको योजनाको उत्सव मनाउनुहुन्छ, र हामीलाई हाम्रो पुत्रत्व र छोरी हुनुमा आराम दिनुहुन्छ । हाम्रो स्वर्गीय पिता ? किन हामी यी मूर्तिपूजक समयहरू जान्दछौं, तर परमेश्वरका लागि बेवास्ता गरिरहेका छौं ?

“रोमबाट सूर्य उपासना गर्ने धर्मत्यागमा अब अर्को थप कुरा आयो । प्रथम इसाईहरू प्राय जसो यहूदी भएका थिए, साँचो निस्तार-चाड, ख्रीष्टको मृत्युको सम्झनामा निस्तार-चाड मनाउँथे; यो ती मानिसहरूमाझ चल्दै आएको थियो जो अन्यजातिहरूबाट ख्रीष्टमा परिणत भएका थिए । त्यस हिसाबले उत्सव जहिले पनि साँचो निस्तार चाडको दिनमा थियो – पहिलो

महिनाको चौधौं । तथापि, रोम र उसको सबै पश्चिमबाट, सूर्यको दिन [सूर्य-दिन] लाई यस उत्सवको दिनको रूपमा अपनायो ... रोमको नियम यो थियो कि यो उत्सव [इस्टरको] जहिले पनि आइतवारमा हुनुपर्दछ - आइतवार यहूदी वर्षको पहिलो महिनाको चौधौं दिन [अभिव/निसान] को नजिकै पर्छ । र यदि त्यो महिनाको चौधौं दिन आइतवार गिनुपर्दछ भने त्यो उत्सव त्यस दिन हुने थिएन, तर अर्को आइतवार हो ।" (A.T. Jones, Great Empires of Prophecy, pp. 213-214).

चाखलाग्दो कुरा के छ भने धर्मशास्त्रले यो भनेको छ कि अर्को पशुशक्ति खडा हुनेछ र पुनरुत्थान भएको रोमी साम्राज्यको दश सिंग भएको यो पशुको पूजा गर्न "कारण" (कानून बनाउने/कार्यान्वयन) गर्ने र यसको "छवि" (नीतिहरू) स्वीकार्नुपर्नेछ । (हेर्नुहोस्, प्रकाश १३) ।

प्रकाश १३:१५-१६ त्यो दोस्रो पशुलाई त्यो पहिलो पशुको मूर्ति जीवित

तुल्याउने शक्ति दिइएको थियो । तब त्यो मूर्ति बोल्न सक्थ्यो अनि त्यसलाई पूजा-गर्ने सबैलाई मार्ने आदेश दिन सक्थ्यो । त्यो दोस्रो पशुले ठूला अनि साना, धनी अनि गरीब, मुक्त अनि दास, सबै मानिसहरूलाई तिनीहरूको दाहिने हात अथवा निधारमा चिन्ह लाउन विवश तुल्यायो ।

के हामीले देखेका छैनौं कि परमेश्वरको शबाथको चिन्ह (चिन्ह र चमत्कार), त्यस ठाउँमा पशुको छाप जस्तै एक ठाउँमा छाप लगाईनेछ

- हाम्रो हात र निधार? के यो पशुको छापले परमेश्वरको "चाडहरु र कानूनहरु" को परिवर्तन संग केहि गर्न को लागी हुन सक्छ ? आउनुहोस् हामी रोमबाट सुनौं:

"यो परमेश्वरको नियममाथि शासन गर्न हाम्रो अधिकारको चिन्ह हो ।" (Father Enright, History of the Sabbath, p. 802).

“अवश्य पनि क्याथोलिक चर्चले [शनिबारदेखि आइतवार] परिवर्तन गरेको उनी हरुको काम हो भनेर दाबी गर्छ । र यो कार्य धार्मिक मामिलामा उनको धार्मिकता र अख्तियारको चिह्न हो ।” - (C.F. Thomas, Chancellor of Cardinal Gibbons, Faith of Our Fathers, p, 14).

आज आधुनिक प्रोटेस्टेन्टहरुले रोमको चर्चलाई प्रतिध्वनित गर्छन् । २०१५ को अप्रिलमा संयुक्त राज्य अमेरिकाको प्रभुको दिन गठबन्धनका सम्मानित डा. डेमेट्रिओसले भनेका छन ।

"परिभाषा अनुसार, हरेक र प्रत्यक आइतवार इसाई एकताको आह्वानको लागि हो किनकि आजको दिन प्रभुको साथ प्रभुसँग कुराकानी गर्न आमन्त्रित गरिएको छ ... क्रिष्टिय एकताको चिह्नको रूपमा आइतवारलाई पूर्ण रूपमा बुझ्न हामीले आवश्यक छ हाम्रो एकताको परिभाषालाई विस्तार गर्नको निम्ति ।"

क्याथोलिक प्रोफेसर मलाची मार्टिन बताउँछन् कि पोप "रोमन क्याथोलिक इसाईमतको आधारमा मानिसहरूले व्यवहारिक भू-राजनीतिक प्रणाली निर्माण गर्ने कुनै आशावादी आशा हुँदैन" भनेर जोड दिए" (Keys of This Blood, p. 492) । १७९८ मा उनीहरूले शक्तिबाट पतन भएदेखि रोमको चर्चले आफ्नो धार्मिक-राजनीतिक नीतिलाई थप सुदृढ पार्न र सबै चर्चहरूलाई एकतामा बाँध्ने काममा दोहोरो कर्तव्य गर्दै आएको छ । पोपले भनेका छन कि, यदि विश्वका धर्महरूमा कुनै पनि मिलन छ भने, यो "रोमन क्याथोलिक इसाईमत" मा आधारित हुनुपर्छ ।

यद्यपि यसको मतलब यो होइन कि प्रत्येक एकल सिद्धान्तलाई एकतामा राख्नुपर्दछ, यसको मतलब संसारका धर्महरू एउटा चर्चलाई मात्र हेर्नेछन – रोमन चर्च (पोपियतन्त्र) – र त्यो "इसाई एकता" को "चिन्ह" आइतवार हो पवित्रता र आइतवारको पवित्रताले "रोमन क्याथोलिक इसाई धर्म" लाई औल्याउँछ। तर वास्तवमा त्यो के हो ?

“पश्चिमी चर्च बनाउने महान् पुरुषहरू प्रायः सबै प्रशिक्षित रोमन वकिलहरू थिए । टर्टुलियन, साइप्रियन, अगस्टिन, ग्रेगोरी द ग्रेट (जसका लेखोटहरूमा ल्याटिन फादरहरू र स्कूली विद्यार्थीहरूबीच पुल बनेको छ) ती सबै पुरुषहरू थिए जसको प्रारम्भिक प्रशिक्षण रोमनका वकिलले गरेका थिए – एक तालिम जसले उनीहरूको सबै सोचहरूलाई ढाल्यो र आकार दियो, चाहे ईश्वरशास्त्री हो कि वा उपदेशात्मक । तिनीहरू सहजै सबै प्रश्नहरूलाई एक महान रोमी वकिलले सरह मान्थे । तिनीहरूसँग सही परिभाषाहरूको लागि वकिलको लालसा थियो । उनीहरूको

वकिलको धारणा थियो कि उनीहरूमाथि राखिएको प्राथमिक कर्तव्य अख्तियारप्रति आज्ञाकारिता लागू गर्नु हो, कि उक्त अधिकारीले बाह्य संस्थाहरूमा व्यक्त गरे वा आध्यात्मिक सत्यहरूको बारेमा सोचनको सही विधिहरूको सटीक परिभाषामा । क्रिश्चियन चर्चको शुरूका शताब्दीका रोमी कानूनवादीहरूले पश्चिमी मसीहीजगत्को कुनै पनि शाखाले आफूमाथि गरिएको जादूबाट आफूलाई मुक्त गर्न सकेको छैन ।” (Thomas Lindsay, A History of the Reformation, p. 168).

साब्वथ र आइतवार दुईले आ-आफनै संकेतहरू प्रतिनिधित्व गर्दछ दुई पूर्ण बिभिन्न सरकारका प्रणालीहरू र उनीहरूको चाडहरूलाई । सातौं दिनदेखि पहिलो दिनसम्म विश्वको प्रायः सबै दिमागमा शबाथलाई "परिवर्तन" गर्ने कार्य भनेको धार्मिक मामिलामा पोपको अधिकारको "चिन्ह" हो भने आइतवारको पवित्रता भनेको "चिन्ह" वा "झण्डा" हो । "अख्तियारको आज्ञाकारिता लागू गर्न" जबरजस्ती गर्ने तरिकामा आफ्नो निष्ठा औँल्याउने । साब्वथले परमेश्वरको राज्यलाई औँल्याउँछ, जहाँ एक राज्य व्यवस्था हो जहाँ सत्यता र प्रेमले सर्वोच्चता राख्दछ र अरूलाई "मृत्युसम्म पाप, वा धार्मिकताको आज्ञापालन" र जीवनको कटनी गर्न स्वतन्त्र छोड्छ (रोमी ६:१६) । आइतवार आराम गर्ने दिन बन्यो, डिजाइनको आधारमा होइन, मानव निर्मित विधायी निर्णय र कार्यद्वारा हो । यो एक लगाईएको नियम हो, र लागू गरिएको नियमले पवित्रता उत्पन्न गर्दैन, केवल दासहरू मात्र उत्पन्न गराउछ ।

मानव निर्मित कार्यान्वयनको यस विधिमा विश्वास गर्नाले तपाइँको "निधार" मा चिन्ह ल्याउनेछ (तपाइँको तर्कको प्रतीक), जबकि यो पशुवादी विधि अभ्यास गर्दा तपाइँको "हात" मा छाप आउँछ (तपाइँको कार्यहरू वा निष्ठाको प्रतीक)। जसले यस विधिलाई विश्वास गर्दैन र अभ्यास गर्दैन, जसले आइतवारको झण्डालाई प्रतिनिधित्व गर्दछ, उसलाई मृत्युदण्ड दिइनेछ जबकि विश्वले यो गलत ढंगले विश्वास गर्दछ कि यो परमेश्वरबाट गरिएको न्याय हो (प्रकाश १३:१५) । यूहन्ना १ १६: २- Jesus मा येशूले भन्नुभयो, "... हो, समय आउँछ, जसले तपाईंलाई मार्छ उसले सोच्दछ कि उसले परमेश्वरको सेवा गरिरहेछ। मानिसहरूले यी सबै कुराहरू गर्नेछन् कारण न त तिनीहरूले पितालाई चिनेका छन् न मलाई ।" हामी सबैमा त्यस समयमा येशूको जस्तो चरित्र प्राप्त गर्न सकौं र प्रार्थना गरौं, "हे पिता, तिनीहरूलाई क्षमा गर्नुहोस्; तिनीहरू जान्दैनन् कि तिनीहरू के गर्छन् ।" (लूका २३:३४) ।

संगठित मानवताका रूपमा, हामीले यो जोड दिन चाहन्छौं कि हामीहरूले अरु कसैलाई औंला औंल्याइरहेका छैनौं । हाम्रो पतित अवस्थामा हामी सबै "सानो हातले [हाम्रो] हातमा [काम] सम्पन्न गर्न" र "[आफ्नो] हृदयमा आफूलाई बढावा दिन" सानो सिंगको समान भावना राख्छौं । (दानियल ८:२५) । ख्रीष्ट जीवित र हामीभित्र शासन नगरीकन हामी अरुमाथि हमला गर्ने बल, जबरजस्ती र प्रतिशोधको प्रयोग गरेर यो जबरजस्ती विरोधी भावना प्रदर्शन गर्दछौं । यसैले हामी प्रेमको पितामाथिको हाम्रो अविश्वासको लागि सामूहिक पश्चाताप (सम्पूर्ण मानवजातिका लागि) खोज्छौं, र उहाँको छातीमा आराम गछौं किनकि उहाँ स्वार्थको हाम्रो मार्गलाई उहाँ र हाम्रा सँगै मानवहरूप्रति निःसर्त प्रेम

र सेवाको मार्गमा पुनर्निर्देशित गर्नुहुन्छ । जसलाई ख्रीष्टले आफूसँग असीमित मूल्यमा किन्नुभयो । हाम्रो पापले ग्रस्त प्राणहरूलाई निको पार्नु हाम्रो लागि कष्टकर अनुभव हो, र यदि हामी परमेश्वरलाई पूर्णरूपले विश्वास गर्छौं भने मात्र हामी त्यसमा पूरा गर्न सक्दछौं ।

साब्वथ निर्माण भनेको परमेश्वरको उपस्थितिलाई ग्रहण गर्ने एउटा माध्यम हो जसले केवल पवित्र साब्वथमा मात्र होइन, हरेक दिन हामीलाई पवित्र बनाउँदछ । साब्वथ-सतौं-सिद्धान्त हाम्रो सृष्टिकर्ताको छवि र समानतामा आधारित जीवनशैलीको संकेत हो। तपाईंको परमेश्वरको चरित्रको अवधारणाले तपाईंको स्वर्गमा हुनुहुने पितासँगको तपाईंको सम्बन्धलाई कसरी हेर्नुहुन्छ भनेर झल्काउँछ । के उहाँ बुबा हुनुहुन्छ जसले नियम तोड्ने आदेश पाउनुहुन्छ र नियम तोड्नेलाई सजाय दिनुहुन्छ र कहिलेकाँही हत्या पनि गर्नुहुन्छ? के तपाईं स्वर्गमा बस्नुहुने तपाईंको बुबाप्रति यस्तो प्रकारको डरमा बस्नुहुन्छ जहाँ उहाँलाई रीस नउठाउनको लागि आज्ञाकारिताको मात्र एक दायित्व हो? वा के उहाँ एक अपरिवर्तनीय, कहिल्यै पनि अहिंस्रक बुबा हुनुहुन्छ जसको कानूनहरू तपाईंको शारीरिक र आध्यात्मिक स्वास्थ्य र खुशीको लागि निर्माण गरिएको छ र सँधै तपाईंको भार, दोष र अपराध वहन गर्दै हुनुहुन्छ, आफ्नो हराएको सन्तानलाई घरमा आउन र आफ्नो काखमा आराम गराउन खोज्दै हुनुहुन्छ ?

यशैया ५७:१९ तिनीहरूलाई मैले एक नयाँ वचन सिकाए 'शान्ति' मेरा नजिक साथै टाढा रहेका मानिसहरूलाई म शान्ति प्रदान

गर्नेछु म ती मानिसहरूलाई क्षमा दिनेछु।” परमप्रभु स्वयंले ती कुराहरू भन्नुभयो ।

यो स्पष्ट छ किन शैतानले पवित्र चाडपर्वहरू परिवर्तन गर्न चाहन्छ जब तपाईंलाई थाहा छ कि यी नियुक्तिहरूमार्फत परमेश्वरका सन्तानहरूले परमेश्वरमा उनीहरूको छोरात्व र छोरीको भावनालाई नयाँ बनाउँछन् र दया र क्षमाको आश्वासन पाउँछन् । उनीहरू आफ्नो पुत्रको लागि पिताको आनन्दमा प्रवेश गर्दछन् जुन उहाँले पहिलो शबाथ दिनमा व्यक्त गर्नुभयो। ख्रीष्टमा हामी यो आत्मिक आशीर्वादको पूर्णतामा प्राप्त गर्दछौं ।

मध्यरातको रोदन

मत्ती २५ मा उल्लेखित दस कुमारी कन्याको दृष्टान्तले अनुग्रहको ढोका ठीक बन्द हुनुभन्दा अघि परमेश्वरका जनहरूको अनुभवमा महत्वपूर्ण भूमिका खेल्दछ ।

मत्ती २५:१-६ “त्यसबेला स्वर्गको राज्य दशजना कन्याहरू जस्तै हुनेछ, जो आ-आफ्ना दियो लिएर दुलहा पर्खन गए । पाँचवटी कन्याहरू मूर्ख थिए । अनि पाँचवटी कन्याहरू बुद्धिमती थिए । ती पाँचवटी मूर्ख कन्याहरूले आफ्ना दीयो लिए तर आफूसित जोगेडा तेल लगेनन् । तर पाँचवटी बुद्धिमती कन्याहरूले आफ्ना-आफ्ना दीयोहरू लिए अनि तिनीहरूले जगमा जगेडा तेल पनि बोकेका थिए । तर दुलहा आउन एकदमै ढीलो भयो। सबै कन्याहरू थकित भए र निदाउन थाले । मध्यरातमा कोही करायो, ‘दुलहा आउँदैछन् । उनलाई भेट्न बाहिर आऊ ।’

बुद्धिमानी र मूर्ख कन्याहरूमा के भिन्नता थियो भने, आफ्नो दियोको लागी बुद्धिमानी कन्याहरूले उनिहरूलाई आवश्यक पर्ने अधिक तेल बोकेका ठिए भने मूर्ख कन्याहरूले बोकेका थिएनन । तेल पवित्र आत्माको प्रतीक हो । बुद्धिमती कन्याहरूले मूर्ख कन्याहरूले भन्दा पनि पवित्र आत्माको बढी पाएका छन् । तिनीहरूले यो कसरी प्राप्त गर्छन् ? बुद्धिमान कुमारीहरू चन्द्रमामा घाम लगाएर उभिन्छन् । तिनीहरूले ख्रीष्टको आह्वानलाई स्वीकार गरे:

मत्ती ११:२८ मकहाँ आऊ। 'जो थकित औ कष्टले दबिएकाहरू हो! म तिमीहरूलाई आत्माको निम्ति विश्राम दिनेछु।

जब उहाले बोलाउनुहुनेछ तब ज्ञानी मानिसहरू आउनेछन् । यहाँ येशूले बोलाउनुभएको एउटा उदाहरण छ:

यूहन्ना ७:२, ३७-३९ त्यसबेला यहूदीहरूको छाप्रो वासको चाड थियो। पर्वको अन्तिम दिन थियो। यो एकदमै मुख्य दिन थियो। त्यसदिन येशू उभिनु भयो र ठूलो स्वरमा भन्नुभयो, “यदि कुनै मानिसहरूलाई तीर्खा लागेको छ भने मकहाँ आऊ र पिऊ । यदि कुनै मानिसले मलाई विश्वास गर्छ भने, उसको हृदयबाट जिउँदो पानी बग्नेछ । धर्मशास्त्रमा यही लेखिएकोछ । येशूले वास्तवमा पवित्र आत्माको विषयमा बताइरहनु भएको थियो। पवित्र आत्मा मानिसहरूलाई अझ सम्म दिइएको थिएन किनभने येशू अझ सम्म मर्नु भएको थियन, अनि महिमातर्फ नै उठेको थिएन । तर पछि, ती जसले येशूमा विश्वास गर्छन् पवित्र आत्मा पाउने छन् ।

छाप्रो-वासको चाडको बेलामा येशूले तिनीहरूलाई बोलाउनुभएको थियो, किनकि पिताको आत्माको अगुवाईको समय यही थियो । हामी यो कुरा फेरि भन्छौं कि हामी कुनै दिन र रात कुनै पनि समय ख्रीष्टमा आउन सक्दछौं, र अझै पवित्र आत्माको आग्रहहरूले हामीलाई विशेष गरी यस समयमा बोक्नेछ; यी विश्राम-सातौँ-सिद्धान्तमा संचालन गर्ने स्फूर्तिको

मौसमहरू हुन् । ती ऋतुहरू हुन् जब परमेश्वरको व्यवस्था हाम्रो हृदयमा गहिरो रूपमा लेखिएको हुन्छ जुन यस समयमा प्रशस्त मात्रामा आउँछ । तिनीहरूले हामीलाई परमेश्वरसँगको सम्बन्धको तालमा परिवर्तन गर्न बाध्य तुल्याए जसले हामीलाई विश्वास, स्थिरता र पितामा विश्वास बढाउँछन् ।

चाडमा उपस्थित कोही-कोहीले उहाँको बोलावटलाई स्वीकार गरे तर अरूले यसलाई अस्वीकार गरे। (पद ४०-४२), "त्यसैले उहाँकै कारणले मानिसहरू बीचमा फाटो आयो ।" (पद ४३) । माथि येशूले भन्नुभएको विसयलाई याद गर्नुहोस "जस्तो धर्मशास्त्रले भन्छ, उसको पेटबाट **जिउँदो पानी बग्नेछ** ।" भोलिपल्ट "बिहान सबेरै" ऊहाँ मन्दिरमा फर्कदा उहाँले यो कुरा साँचो साबित गर्नुभयो, र सबै मानिसहरू उहाँकहाँ आएर बस्न थाले र तिनीहरूलाई सिकाउन थाले । (यूहन्ना ८:२) । यही समय हो जब "शास्त्री र फरिसीहरूले व्यभिचारमा फसेकी एउटी आइमाईलाई उहाँ कहाँ ल्याए" र व्यवस्थाका मामिलाहरूमा उनलाई जाँचे (पद ३-६) ।

धर्मशास्त्रमा भनिएको छ, "तर येशू निहुरिनुभयो र आफ्नो औँलाले जमीनमा लेख्नु भयो, जस्तो कि उहाले केही सुन्नु भएन।" (पद ६) छाप्रो-वासको चाडको समयमा उहाँले मन्दिरको ढुङ्गामा लेखेको कुराको सार के थियो ?

यर्मिया १७:१३ हे परमप्रभु ! तपाईं इस्राएलको आशा हुनुहुन्छ,
तिनीहरू सब जसले छोडछन्, पछि तिनीहरू लज्जित हुनेछन् ।

भूमिमा जसले तपाईंलाई छोडनेछन् । तिनीहरूको नाउँ माटोमा लेखिनेछ किनभने तिनीहरूले परमप्रभुलाई जीवित जलश्रोतलाई त्यागे ।

तिनीहरूले उहाँलाई “विश्राम दिनका प्रभु” भनेर मसीहको रूपमा अस्वीकार गर । आफ्नै आँलाले ढुङ्गाको पाटीमा लेख्ने उही व्यक्ति (प्रस्थान ३१:१८) अब उही आँलाले मन्दिरको ढुङ्गामा लेखिरहनुभएको थियो ।

यूहन्ना ८:७-११ यहूदीहरूले लगातार त्यही प्रश्न येशूलाई सोधिरहे । तब येशू उभिनु भयो अनि भन्नुभयो, “तिमीहरू माझमा कुनै एक मानिस जो पाप रहित छ त्यो मानिसले उसलाई प्रथम ढुङ्गा हान्ने ।” तब फेरि येशू निहुँरनु भयो र जमीनमा लेख्नु भयो । जब येशूले भनेको तिनीहरूले सुने तिनीहरू एक पछि अर्को गर्दै त्यहाँबाट जान थाले । बूढा मानिसहरूले पहिला छाडे र त्यसपछि अरूअरूले छाड्दै गए । येशू एक्लो छाडिनु भयो त्यस आइमाईसंग । त्यस आइमाई उहाँ समक्ष उभिरहेकी थिई । येशू उठ्नु भयो अनि तिनलाई सोध्नु भयो, “नारी, तिनीहरू कहाँ छन् ? तिनीहरू कसैले तिमीलाई दोषी ठहराउन सकेनन् ?” उसले भनी, “महोदय, मलाई कसैले दोषी ठहरयाउन सकेन ।” तब येशूले भन्नुभयो, “तब म पनि तिमीलाई दोषी ठहरयाउँदिन, तिमी जान सक्छौ, तर फेरि पाप नर्गन् ।”

फरिसीहरू र आइमाई दुवैलाई उनीहरूको पापको दोषी ठहराइएको थियो । फरिसीहरू लाज र आत्म-निन्दाको भावमा हिंडे र येशूले तिनीहरूको क्षमालाई अस्वीकार गर्नुभयो । तर त्यस महिलाले बुझी कि येशू को हुनुहुन्छ भनेर, र उहाँबाट वा उहाँको पिताबाट कुनै निन्दा आएको छैन भन्ने कुरा, उनी परम बासस्थानकी छोरीको रूपमा उहाँको विश्राममा प्रवेश गरी र पापको सांगलाबाट स्वतन्त्र भई ।

पापको दृढ विश्वास ख्रीष्टको रचनात्मक आवाज र पवित्र औंलाको माध्यमबाट आयो । लूकाले येशूको भनाइ उद्धृत गर्दै भने, "तर यदि म परमेश्वरको शक्तिको साथ भूतहरू भगाउँछु भने निश्चय पनि परमेश्वरको राज्य तिमीहरूमा आइसकेको छ ।" (लूका ११:२०) । यद्यपि, मत्तिले उहाँको भनाइलाई उद्धृत गर्दै भने, "तर यदि मैले परमेश्वरको आत्माद्वारा भूतहरू भगाउँछु भने, परमेश्वरको राज्य आउँदछ ।" (मत्ती १२:२८) "औंला" यहाँ "आत्मा" को लागि एक हिब्रू भासामा सांकेतिक रूपमा प्रकट गरिएको छ । हामीले देख्यौं कि "हात" को हिब्रू अवधारणाले "काम" लाई प्रतिनिधित्व गर्दछ । त्यसो भए, "औंला" को हिब्रू अवधारणा, जुन हात (कार्य) मा जोडिएको छ, यो "विस्तृत काम" हो किनकि औंलाले सम्पूर्ण हातको भन्दा ठ्याकै (ठीक-धुन) विन्दुमा काम गर्न सक्दछ । पवित्र आत्माको "काम" भनेको हाम्रो हृदय र दिमागमा रहेको व्यवस्थालाई "ठीक-ठीक" (उहाको आफ्नो हाथले लेखनु भएको हो ।

२ कोरन्थी ३:३ यो देखाऊ कि तिमीहरू ख्रीष्टद्वारा हामी माफर्त पठाइएका परिचय पत्र हौं । त्यो पत्र मसीले लेखिएको छैन तर

शाश्वत परमेश्वरको आत्माले लेखिएको छ । त्यो ढुंगाका पाटीहरूमा लेखिएको छैन त्यो मानव हृदयहरूमा लेखिएको छ ।

नया करारलाई इंकित गर्दै, परमेश्वर भन्नुहुन्छ:

हीब्रू ८:१० “म यो नयाँ करार इस्त्राएलका मानिसहरूलाई भविष्यमा दिनेछु, परमेश्वर भन्नुहुन्छ । म आफ्नो करार तिनका मनमा हालिदिनेछु । म आफ्नो करार तिनका हृदयमा लेखिदिनेछु । म तिनका परमेश्वर बन्नेछु र ती मेरा प्रजाहरू बन्नेछन् ।

पबित्र प्रयोजनको अंश बन्नको लागि उहाँका व्यवस्था हाम्रो हृदयमा लेखिएका पबित्रीकरणको विवरणको कार्य हो । येशू भन्नुहुन्छ, पबित्र – आत्माको काम भनेको हामीलाई सम्पूर्ण सत्यतामा पथप्रदशक गर्नु हो (यूहन्ना १६:१२,१३), परमेश्वरले बोल्नुभएका प्रतिज्ञालाई पालना गर्न: “परमेश्वरदले भन्नुभयो, “म तिमीहरूमा एउटा नयाँ आत्मा पनि भर्छु अनि तिम्रो सोचाई पनि बद्लि गरिदिन्छु । म तिम्रो शरीरबाट ढुङ्गाको हृदय निकालेर मासुको हृदय दिन्छु । म तिमीहरूभित्र मेरो आत्मा हालिदिनेछु । म तिमीलाई बदली गर्छु जसद्वारा तिमी मेरो विधिहरू पालन गर्नेछौ । तिमी सावधानीसित मेरो नियमहरूको पालन गर्नेछौ ।” (इजकिएल ३६:२६-२७) । यसैले हामी देख्छौं कि परमेश्वरको आत्माले भरिपूर्ण हुनुको प्राकृतिक नतिजा उहाँका सबै आज्ञाहरू, नियमहरू र निर्णयहरू अनुरूप हिँड्नु हो । मलाकीको तेस्रो अध्यायलाई ईसाई चर्चहरूमा

सबैलाई दसौं अंश दिने सिद्धान्तमा उद्धृत गरिएको छ तर चौथो अध्यायमा लेखिएका कुरालाई प्राय जसो अस्वीकार गरिन्छ:

मलाकी ४:४ “मोशाको **व्यवस्था** सम्झ अनि पालन गर । मोशा मेरो दास थियो । मैले होरेब पहाडमा उनीहरूलाई त्यो **नियम** पालन गर्ने **विधिहरू** बनाएँ । त्यो नियम इस्राएलका सबै बासिन्दाहरूको निम्ति हो ।”

यस पद पछि तुरुन्त हामीलाई यो बताइएको छ:

परमप्रभुले भन्नुभयो, “हेर, म अगमवक्तालाई तिमीहरू कहाँ पठाउँनेछु । परमप्रभुबाट त्यो महान अनि भयंकर न्यायको पहिला नै आउँनेछ । एलियाले माता-पितालाई आफ्नो नानीहरू ल्याउँनेमा सहाएता गर्नेछ । यो अवश्य घट्नेछ र म आउँनेछु र सम्पूर्णरूपले तिम्रो देशलाई नष्ट पार्नेछु ।” (मलाकी ४:५,६) ।

एलियाको काम तब आउँछ जब हामी मोशाको व्यवस्था सम्झन्छौं । येशूले हामीलाई यो भन्नुभएको छ कि उहाँले व्यवस्थाबाट केहि हटाउन आउनु भएको होइन बरु उत्थान, सम्मान र यसलाई पूरा गर्न आउनुभएको हो ।

‘म मोशाको व्यवस्था अथवा अगमवक्ताहरूद्वारा लेखिएको अगमवाणी रद्द

गर्न आएको भन्ने नसम्झ, रद्द गर्न होइन, तर पूरा गर्न म आएको हुँ । म साँचो भन्दछु, जबसम्म स्वर्ग र पृथ्वी बितेर जाँदैन, व्यवस्थाको हरेक कुरा पूरा हुनेछ सबै कुरा पूरा नहोउञ्जेल कुनै किसिमले व्यवस्थाबाट एउटा मात्रा वा एउटा बिन्दु पनि हटाइने छैन । (मत्ती ५:१७-१८) ।

स्वर्ग र पृथ्वी बितिसकेपछि पनि व्यवस्थाले कुनै चीज पार गर्न नसक्ने हुन्छ । फेरि यो शब्दले यस पछाडि पार हुने कुरालाई संकेत गर्दैन तर ख्रीष्टको आगमन हुनुभन्दा अघि यो मानव इतिहासको सम्पूर्ण इतिहासमा देखा पर्नेछ भन्ने छैन ।

मोशाले हामीलाई दिएका कानूनहरू कति खजाना स्वरूप छन् । म दाऊदको साथमा खडा छु जब उनले भने:

धार्मिक मानिसले परमप्रभुको शिक्षा मन पराउँदछ । ऊ परमप्रभुको शिक्षाहरूको विषयमा रात-दिन सोचिरहन्छ । यसकारण त्यो मानिस खोलाको पानीले सिंचेको रूख जस्तै बलियो हुन्छ ऊ ठीक समय फल दिने रूख सरह हो । ऊ पातहरू भएको रूख जस्तै हो जो मर्दैन उसले गरेको प्रत्येक काम सफल हुन्छ । भजनसंग्रह १:१-३

प्रभुको व्यवस्थामा हिंङ्नुको परिणाम आत्माको प्रवाहमा परिणत हुन्छ ताकि हामी परमेश्वरको आत्माको नदीद्वारा रोपिएका रूखहरू हौं । आओ, स्वाद लिनुहोस् र हेर्नुहोस् प्रभु र उहाँका आज्ञाहरू असल छन् ।

अन्धकारबाट बाहिर बुलावट^१

म परमेश्वरको नियुक्ति को सुन्दरता को गवाही दिन चाहन्छु र कसरी तिनीहरूले मलाई आशीर्वाद दिए र मेरो यात्रामा मलाई मद्दत गरे ।

सेप्टेम्बर ११, २००१ मा न्यु योर्कको दुईवटा टावरहरू नाश भएपछिको तीन हप्तामा, म अस्ट्रेलियाको सिडनीको उत्तरमा केही सभाहरू प्रस्तुत गर्दै थिएँ । प्रस्तुतिकरणहरू दुई राज्यको तुलनामा आधारित थिए । परमेश्वरको राज्यले हामीलाई हाम्रो स्वर्गमा हुनुहुने पितासँगको सम्बन्ध कती मूल्यवान् छ, त्यो प्रस्तुत गर्छ । शैतानको राज्य व्यक्तिगत शक्ति, स्थिति, र प्रदर्शन द्वारा मूल्य सिर्जना गर्दछ । शैतानको पतन बेकार शून्यता को एक चक्र मा आफ्नो पुत्रत्वबाट परमेश्वरमा पतनको रूपमा प्रस्तुत थियो । पापमा फस्दा मानव जातिले यो बेकम्पापन ग्रहण गर्यो । यस राज्यलाई पन्छाउनको लागि विश्वासको आधारमा येशू को पुत्रत्वमा प्रवेश गर्नु थियो । पिताले पुत्रको बत्तिस्माको समयमा ख्रीष्टमा र उहाँको उजाडस्थानमा शैतानसँगको उहाँको संघर्षमा हाम्रो साँचो पुत्रत्व प्रकट गर्नुभयो । हामी प्रियहरूमा स्वीकार्य छौँ (एफिसी १:६) । बत्तिस्माको समयमा आफ्नो पुत्रलाई पिताले भनेका शब्दहरू विश्वासद्वारा हाम्रा हुन् ।

कुन घटनाले मेरो लागी यी सबै विचारहरू जगायो भने ? २००१ को पहिलो आधामा म शबाथ बिहान हिँड्दै थिएँ । रोगको कारणले गर्दा म धेरै हप्ता चर्चमा जान सकिन । जब म हिँड्दै थिएँ, मैले त्यस दिनको बारेमा सोचन शुरू गरें जुन दिन मेरो जेठो छोरो संसारमा आयो । मेरी श्रीमतीले उसलाई मलाई सुम्पिँदा मैले महसुस गरेको आनन्द मलाई याद

भयो । उसको आँखामा हेरेर, म आफ्नो काखमा आनन्दको यो खुशीले खडा भए । मैले त्यो क्षणमा प्रार्थना गरें: प्रिय प्रभु म र मेरो छोराको बीचमा कुनै कुरा नआउन दिनुहोस् र म केवल उसको लागि को हो भनेर उसले मलाई चिनोस् । जब मैले त्यो सोचेको प्रार्थनालाई सम्झें, त्यस क्षणमा मैले मेरो हृदयमा एउटा आवाज सुनें: एड्रियन, तिम्रो बारेमा म त्यस्तै महसुस गर्दछु । यो सुन्दा म अचम्ममा परे । म भित्र गहिरो प्रतिरोधको भावना आयो । तर प्रभु, तपाईं म जस्तो पापीलाई कसरी प्रेम गर्न सक्नुहुन्छ? यो सोचाइले मलाई सचेत तुल्यायो किनभने म येशू ख्रीष्टमा पापको क्षमाको लागि विश्वास गर्थेँ, र अझै एउटा गहिरो स्तरमा यो शंका उत्पन्न भयो कि मलाई थाहा छैन ।¹

जब मेरो स्वर्गीय बुबाले मेरो छोराको माध्यमबाट मलाई कती मूल्यवान् भयो भन्ने बाटो देखाउनुभयो, यसले मेरो बेकम्पापनलाई सतहमा पुर्यायो र मैले आफूलाई नचाहे पनि उहाँसँग लडिरहेको भेट्टाएँ। मेरा पिताका वचनहरू मेरो प्राणको बीचमा आगो जस्तै थिए । यी शब्दहरूले मेरो बेकारको सामना गर्नुका साथै यसलाई निल्न उत्सुक थिए । यो कुशती धेरै मिनेट सम्म चल्यो अन्तमा मैले मेरो दिमागमा एउटा आवाज सुनें: के तिमिले तिमिप्रतिको मेरो प्रेमलाई अस्वीकार गर्छौं? मलाई फेरि पछाडि लगियो, र मैले तुरुन्तै आफ्नो पाप स्वीकारें र हृदयमा भनें: प्रभु, म ख्रीष्टको बलिदानमार्फत तपाईंको अनुग्रहलाई स्वीकार्छु, यो बुझ्न गाह्रो कुरा मात्र हो तर म यसलाई स्वीकार्छु । मेरो छोराको माध्यमबाट, स्वर्गमा हुनुहुने मेरो पिताले मेरो पुत्रमार्फत मप्रतिको आफ्नो प्रेम प्रकट

¹ यी व्यक्तिगत अनुभवहरू एड्रियन एबेन्स द्वारा सम्बन्धित छन्

गर्न मेरो अस्तित्वको केन्द्रसम्म पुग्नुभयो । उसले मेरो बेकम्मापनलाइ गराई मेरो हृदय जित्यो । यो एकदम चाखलाग्दो कुरा हो कि विश्रामको दिनमा उहाँले मेरो पुत्रमार्फत ममा आफ्नो खुशी व्यक्त गर्नुभयो ।

यद्यपि मैले यो स्वतन्त्रताको स्वाद पाए पनि शत्रुले लडाई नगरी हार मान्ने छैन । प्रेमको ज्वालालाई मेरो बेकारको उपभोग गर्न केहि समय चाहिन्छ । यी नयाँ विचारहरूले मेरो सोच्ने तरिकालाई पूर्ण रूपमा परिवर्तन गर्‍यो, र मलाई त्यस्तो पथमा लग्यो जुन मैले कल्पना पनि गर्न सकिदिन । हाम्रो पुत्रत्वको स्वतन्त्रता ख्रीष्टमा प्रचार गर्नु एउटा कुरा हो, तर अर्को राज्यले तपाईंको हृदयलाई पक्रेको कुरा बुझ्नु अर्को कुरा हो, र त्यसैले मैले व्यक्तिगत रूपमा पहिचान युद्धको रूपमा महान् विवादास्पद भेट्टाएँ । मैले आफूलाई राज्यहरूमा बिच बदल्दै गरेको पाएँ, तर मेरो बेकारको प्रदर्शन-आधारित सोचको बारेमा मेरो चेतना स्पष्ट र अझ स्पष्ट हुदै गयो । प्रत्येक चोटि गलत राज्यमा पसेपछि म खोलाको किनारमा आउथे र फेरि यो आवाज सुन्थे - “तपाईं येशू ख्रीष्टमार्फत मेरा प्रिय पुत्र हुनुहुन्छ।” मैले राज्यको साँचो पाएको छु! मैले ख्रीष्टको छोराको रूपमा मैले मेरो पुत्रत्व प्राप्त गरे ।

ख्रीष्टमार्फत परमेश्वरसामु मेरो साँचो छोराको जागृतिबाट मैले धर्मशास्त्रतर्फ आकर्षित भए जहाँ येशूले बच्चाहरूलाई आशिष दिनुभयो । मेरो साँचो छोराको कारण थाहा पाउँदा पाएको आशिषको कारणले गर्दा म अरूलाई आशीर्वाद दिन चाहन्छु ।

आशिष

त्यस समयमा मैले एउटा चर्चमा पाष्टर गरिरहेको थिए, मैले केटाकेटीहरूलाई अगाडि आउन निम्तो दिएँ र एक एक गरी मैले तिनीहरूमाथि आफ्नो हात राखेर आशीर्वाद दिएँ । मैले प्रत्येक प्रार्थना चुपचाप लागेर गरें: प्रभु, तपाईंले मलाई यो बच्चाको बारेमा के भन्नु भएको छ? एक चोटि मैले बुझें कि पिताले मानव माध्यमहरूमार्फत आफ्नो आशिष वर्षाउनुहुन्छ, मैले आफ्नो मण्डलीका परिवारहरूको जीवनमा परमेश्वरको वचन बोल्नमा मैले गर्नुपर्ने महत्त्वपूर्ण भूमिका मैले महसुस गरें । मेरो प्रार्थना यसरी सम्पन्न भयो:

“प्रिय बुबा, मेरियनको लागि धन्यवाद । उनी तपाइको बहुमूल्य छोरी हुन् जसलाई तपाईं हाम्रा प्रभु ख्रीष्टको माध्यमबाट खुशी हुनुहुन्छ । उसलाई सँधैँ जान्न सकोस कि तपाईं उनलाई प्रेम गर्नुहुन्छ र उनको आमा बुबाको आज्ञा पालन गर्न अनुग्रह दिनुहोस् र उनी सँधैँ सही ठाउँमा उभिरहने परमेश्वरको महिला बन्न सकुन । हामी तपाईंलाई येशूको नाममा धन्यवाद दिन्छौं ।”

“बुबा, स्टीफनको लागि धन्यवाद। ऊ तपाइको प्रिय पुत्र हुन्, जसमा तपाईं येशू ख्रीष्टद्वारा खुसी हुनुहुन्छ । उसलाई थाहा होस् कि हामी उनलाई चर्चको परिवारको रूपमा प्रेम गर्दछौं र उनले आफ्ना बाबुआमालाई सँधैँ सम्मान गरुन, र तपाईंले उसलाई बोलाउनुभएको परमेश्वरको मानिस बन्न सकोस ।”

म त्यस बेला दिमागमा आएको केहि चीजहरू जोडेर प्रार्थना गरेर बन्द गर्छु । भोलिपल्ट बिहान एउटी आमाले मलाई घण्टी बजाईन र भनिन्, "तपाईंलाई थाहा छ की छैन तर त्यसबेला मेरी छोरीले केही भनिन्? उनले भनिन्, 'आमा, म बहुमूल्य छु छैन ।' जसलाई मैले सोधें, 'किन र प्यारी ?' 'किनभने पास्टरले त्यसो भनेका थिए,' जवाफ आयो । मैले मेरी छोरीलाई धेरै पटक भनेको छु, तर हिजोको जस्तो अरु बेला उनलाई कहिल्यै प्रभाव भएको थिएन ।”

यो मेरो लागि निर्णायक क्षण थियो । यो सोचाइले मेरो दिमागलाई दबाव दियो – अब मलाई थाहा छ कि पास्टर हुनुको अर्थ के हो । बुबा, एल्डरहरू, र पास्टरहरूको भूमिकाको बारेमा ज्ञान बिहानको उज्यालो जस्तै गरी शुरू भयो ।

याकूब १:२७ पवित्र अनि असल धर्म जो परमेश्वरले स्वीकार गर्नु हुन्छ त्यो यस्तो छ टुहुराहरू अनि विधवाहरू जसलाई सहायताको आवश्यकता छ तिनीहरूको हेरचाह गर अनि आफू स्वयंलाई संसारको नराम्रो जीवनबाट मुक्त राख। यो नै धर्म हो जसलाई परमेश्वरले शुद्ध अनि असल ठानेर स्वीकार गर्नु हुनेछ ।

टुहुरा-टुहुरी तथा विधवाहरूलाई भेट्नु र उनीहरूलाई पिताका वचनहरू बोल्नु नै चर्चका एल्डरहरू र बुबाहरूको शुद्ध धर्म हो । बुबाले उनीहरूलाई माया गर्नुहुन्छ भनेर उनीहरूलाई बताउनु तिनीहरूको कर्तव्य हो, र उहाँहरू उनीहरूको निम्ति बहुमूल्य छन् भनेर भन्नुपर्छ । यो के हो

जुन व्यक्तिलाई संसारबाट ब्यबस्थामा राख्छ । यो आशिषको सिद्धान्त हो जुन चर्चको एल्डरको एक महत्त्वपूर्ण योग्यतालाई जोड दिन्छ:

१ तिमोथी ३:४-५ ऊ आफ्नो परिवारलाई असलसित अगुवाइ गर्नमा योग्य हुनुपर्छ । मतलब उसका छोरा-छोरीहरूले पूर्ण आदरपूर्वक उसको आज्ञा पालन गर्नुपर्छ । यदि ऊ आफ्नो परिवारको अगुवाइ गर्न अयोग्य भए, उसले परमेश्वरको मण्डलीको देखरेख कसरी गर्ला।

यदि एक व्यक्तिले आफ्नी पत्नी र बच्चाहरूलाई कसरी आशिष दिन जान्दैन भने, उसले कसरी मण्डलीलाई आशिष दिन र हेरचाह गर्न सक्छ? अब्राहमको छोरा भएकोले आशिषको सन्दर्भमा पूरै नयाँ अर्थलाई हेर्नुहोस् ।

उत्पती १२:२-३ म तिमीलाई आशीर्वाद दिनेछु, तिमीबाट महान् राष्ट्र बनाएर प्रसिद्ध बनाउनेछु । तब मानिसहरूले अरुलाई आशीर्वाद दिदाँ तिम्रो नाउँ लिनेछन् । म तिमीलाई आशीर्वाद दिने मानिसहरूलाई आशीर्वाद दिनेछु अनि तिमीलाई सराप दिनेहरूलाई सराप दिनेछु। पृथ्वीमा सबै मानिसहरूलाई आशीर्वाद दिनका लागि म तिम्रो नाउँ प्रयोग गर्नेछु ।”

मेरो बुबाको सेवा गर्न बोलाएकोमा अरुलाई साटून मेरो आत्माको आनन्द हो । मैले प्राप्त गरेको आशिष पाउन मानिसहरूलाई बोलाउँदा मैले विश्रामको दिनमा यी आशिषहरू बढी भएको देख्न थालें ।

धेरै वर्ष पछि म यी चाडहरू पढ्ने र स्वीकार गरे भने, र मलाई आश्चर्य लाग्छ कि यदि यो आशीर्वाद अनुभव गर्नु छ भने मलाई उतिकै समय लाग्नेछ ।

मलाई छाप्रो-वासको चाडमा बोल्न आमन्त्रित गरियो र मैले छाप्रो-वासको चाडको सातौं दिनमा शबाथमा पिताबाट आशिष्को प्रार्थना गर्न मानिसहरूलाई निम्त्याउने निर्णय गरें । त्यो चाड भित्र भोज थियो । शबाथ आफै पनि छाप्रोहरूको ठूलो चाड भित्रको एक चाड हो ।

आत्माको प्रवाह आश्चर्यजनक थियो । यो कुनै जंगली उत्साह थिएन । तिनीहरू एक शान्त, कोमल र मायालु खुशी मानिसहरू बीचमा देखा परे तिनीहरू प्रार्थना गर्न र पिताको प्यारा छोरा सन्तानहरू भएको कुरा सुन्न आए । यो वास्तवमै उच्च विश्राम दिन थियो । अखमिरी रोटीको दिनमा यूहन्नाले शबाथलाई उच्च दिन भने ।

यो दिन तयारीको दिन थियो अर्को दिन विशेष विश्रामको दिन थियो । यहूदीहरूले विश्रामको दिन त्यो मृत शरीर क्रूसमा झुण्डायाई राख्न चाहेनन् । तब तिनीहरूले पितातसलाई ती मानिसहरूको खुट्टा भाँच्नुका निम्ति आदेश मागे ताकि तिनीहरू छिटो मर्न सकुन् । अनि तिनीहरूको मृत शरीर क्रूसबाट तल झार्न सकियोस् । यूहन्ना १९:३१ ।

यो एक उच्च दिन हो किनभने यो समयमा उपलब्ध परमेश्वरको आत्माको उच्च छालको कारणले गर्दा हो । उहाँ हामीलाई बोलाउनुहुने समयमा हामीमाथि उहाँको प्रेम खन्याएकोमा हाम्रो पिताको प्रशंसा गर्नुहोस् ।

यो सत्य हो कि हाम्रा पिताले हामीलाई सँधै माया गर्नुहुन्छ र हामी उहाँबाट यो उहाँको वचनमा सँधै सुन्न सक्दछौं । यद्यपि, त्यहाँ विशेष समयहरू छन् जब हामीलाई उहाँको प्रेमको माध्यमबाट यो प्रेम प्राप्त गर्न आमन्त्रित गरियो ।

म आफ्नो जीवनलाई फर्केर हेर्दा, म विशेष समयहरू देख्न सक्छु जहाँ मैले सत्यको जवाफ दिन निर्णय गरेको थिएँ र परमेश्वरको इच्छामा अझ निर्धक्क भएर हिँडेँ । यिनीहरू मध्ये धेरै मेरो बुबाको नियुक्तिको समयमा भएको छ जुन म केवल तथ्यको पछि सचेत भएँ ।

निष्कर्ष

शबाथ र परमेश्वरका चाडहरू हाम्रो लागि आशिषको स्रोत हुन् । यी विशेष समयहरू हुन्छन् जब हाम्रा पिताले हामीलाई उहाँको पुत्रको नजिक ल्याउनुहुन्छ र हामीलाई आफ्नो काखमा समात्नुहुन्छ र आशिष दिनुहुन्छ ।

रोमी ८:१६ अनि त्यो आत्मा आफैले हाम्रो आत्मालाई साक्षी दिन्छ कि हामी परमेश्वरका सन्तानहरू हौं ।

यो त्यही आशिष हो, जसले हामीलाई परमेश्वरको छाप दिनेछ, किनकि हामी पिताको नाम वा चरित्रका साथ छाप लगाइनेछौं । जब हामी विश्वासद्वारा उहाँको काखमा रहन्छौं, हामी उहाँको छोरा येशूजस्तै हुनेछौं र हाम्रो सबै डर हटाइनेछ । जसरी परमेश्वरको पुत्र पिताको महिमाको महिमा हो, त्यसरी नै चाडहरू पनि शबाथको महिमाको गौरव हो ।

हामीसँग पशु र त्यसको प्रतिक सामना गर्न सामर्थ्य हुनेछ जसले संसारलाई आइतवारको पूजा गर्न र यसको चाडहरू राख्न माग गर्दछ । यस्तो कदम चाल्नाले आशिषको कुवा र परमेश्वरको सील हटाइनेछ ।

आउनुहोस्, विश्रामको दिन र हाम्रा पिताका चाडहरूलाई खोजौं । हामीले परमेश्वरको ढोकालाई खोलिदेऊ जहाँ परमेश्वरको पुत्र आउँन सक्नुहुन्छ र हामीसँग चाड मनाउन सक्नुहुन्छ र हामीसँग बस्न सक्नुहुन्छ ।

प्रकाश ३:२० म यहाँ छु ! म ढोकामा उभिन्छु अनि ढक्ढकाउँछु
। यदि कुनै मानिसले मेरो स्वर सुन्छ अनि ढोका खोल्छ भने म
भिन्न पस्नेछु अनि म तिनीसंग भोजन गर्नेछु। अनि उसले मसित
भोजन गर्नेछ ।

आशिषहरूका फोहोरा

प्रणालीहरूको माध्यमबाट उहाको नियुक्तको समयमा परमेश्वरको आराममा प्रवेश गर्दै

पिताले पुत्रको बसिस्मामा बोलेका वचनहरू जुन सृष्टिको पहिलो साब्बथमा परमेश्वरले उहाँमाथि राख्नुभएको आशिषको प्रतिबिम्बित गर्दछन् । दिनहुँ पिता आफ्ना पुत्रसँग आनन्द हुनुभयो, र पुत्र उहाँको अगाडि रमाउनुभयो । विश्रामदिनमा पिताले आफ्नो पुत्रलाई सास फेर्नुभयो र पुत्र आफ्नो बुबाको प्रेममा स्फूर्ति पाउनुभयो । पिता र पुत्र बीचको यो घनिष्ठ सम्बन्ध शबाथमा स्थायी रूपमा राखिएको थियो, र प्रत्येक शबाथमा पिताले आफ्ना पुत्र र पुत्रलाई ग्रहण गर्ने सबैमाथि आफ्नो स्फूर्ति दिनुहुन्छ ।

आफ्नो पुत्रप्रतिको पिताको प्रेम सदाको लागि निरन्तर छ, तैपनि निश्चित समयहरूमा व्यक्त गरिएको छ जुन शबाथ सिद्धान्तलाई प्रतिबिम्बित गर्दछ । जब हामी यी नियुक्तिहरूमा आउँदछौं हामी पिताको आनन्दमा उहाँको पुत्रमा प्रवेश गर्दछौं । जब हामी त्यस स्त्रीको भाग हुन्छौं जुन चन्द्रमामा खडा र सूर्यको पोशाकमा छ (प्रकाश १२:२), हामीलाई हाम्रो पिताको सिंहासनबाट पठाइएको स्फूर्ति दिने समय र मौसमहरू थाहा हुन्छ ।

अब हाम्रो पिताले हामीलाई विश्राम दिनको पूर्ण अनुभवमा बोलाउनुहुन्छ । हामीलाई स्त्री येशूमा सबै आत्मिक आशिषहरू अब्राहमको सन्तानको रूपमा बोलाइएको छ (गलाती ३:२७-२९) । येशूले हामीलाई भन्नुहुन्छ, "हेर, म ढोकामा उभिन्छु र ढकढक्याउँछु" र उहाँ तोकिएको समयमा ढकढक्याउँनुहुन्छ । के तपाईंले उहाँलाई आफ्नो ढोका खोलिदिनुहुन्छ र उहाँसँग खाना खान तयार हुनुहुन्छ ?

Loveofgod-nepal.com